CGT

CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · Juliol 2015 · núm. 174 · 0,50 euros

www.cgtcatalunya.cat

Ni les lleis mordassa ni la repressió ens faran callar

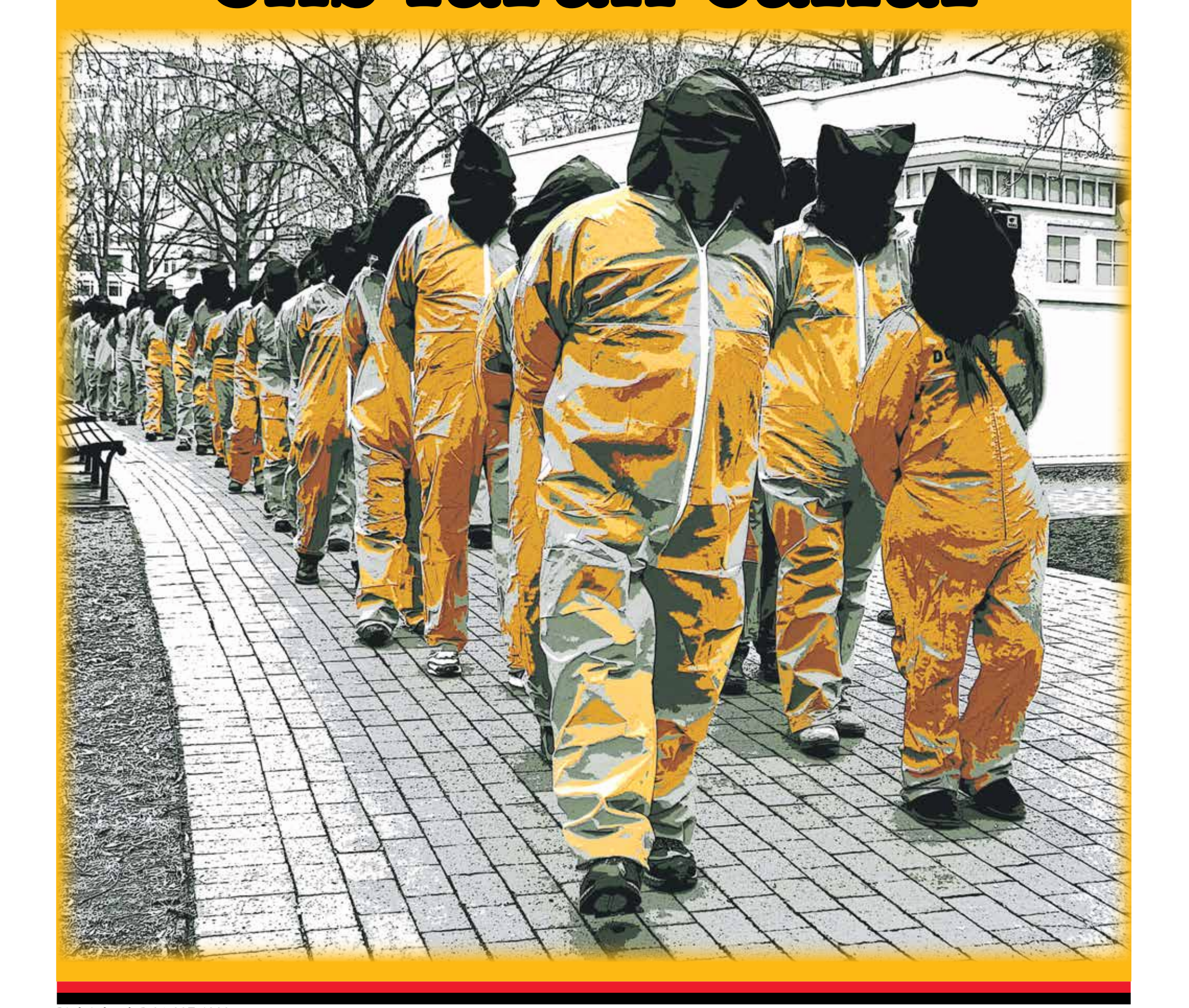

Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

Mobilització social contra les Lleis Mordassa

L'executiu del PP ha aprovat una llei de seguretat ciutadana molt restrictiva per als drets d'opinió, organització i manifestació sense tenir en compte les opinions contràries de juristes i organismes defensors dels drets humans. Sords a les documentades observacions dels experts, el govern de Rajoy ha tornat a aplicar el corró que encara li permet la seva majoria absoluta, per aprovar una llei que ens retrotrau als més foscos temps de la repressió franquista.

Les reformes del Codi Penal i la Llei Antiterrorista representen restriccions molt greus als drets fonamentals de reunió, associació, inviolabilitat de comunicacions i domicilis, etc. i encara que l'objectiu de tals retallades pogués semblar el terrorisme jihadista, la veritat és que s'estan aplicant especialment a grups llibertaris, centres socials okupes i col·lectius de joves en lluita.

La Llei Mordassa estableix multes quantioses per accions o simplement per convocatòries o difusió de les mateixes que fins ara no estaven tipificades com a delictes, multes dirigides contra les persones i moviments que més estan sofrint les conseqüències del desbocat capitalisme salvatge, dures sancions econòmiques que actuen com a mesura dissuasòria davant la necessitat de manifestar públicament denúncies i reivindicacions absolutament legítimes.

Multes que podran anar de 100 a 600 euros, per ocupar o reunir-se en la via pública o un edifici aliè; de 601 a 30.000 euros, per impedir un desnonament, formar piquets informatius o difondre imatges de la policia; de 30.001 a 600.000 euros, per reunions o manifestacions en infraestructures de serveis bàsics (sense determinar quins són aquestes infraestructures o serveis bàsics). Per a major indefensió de la ciutadania serà la pròpia estructura policial la que determini la suposada gravetat de les accions i quin tram sancionador s'aplica i amb quina intensitat.

Aquesta llei és un dels més grans atacs a les nostres llibertats i drets i va dirigida contra les organitzacions i moviments que més ens estem implicant en la lluita contra les retallades i polítiques neoliberals impostos per la Troica i el capital internacional als governs europeus, en un intent de frenar la creixent mobilització d'amplis sectors socials contra la privatització de serveis públics i contra la precarització de l'ocupació, l'abaratiment de l'acomiadament i els salaris de gana que impedeixen a la classe treballadora disposar d'habitatge i condicions de vida dignes.

La CGT fa una crida al conjunt de la societat, i molt especialment a la classe treballadora i els moviments socials, a seguir-se mobilitzant contra l'anomenada Llei Mordassa i a continuar denunciant la repressió que l'Estat exerceix contra els col·lectius que lluitem contra aquest sistema injust.

"Hi ha un patró de violació dels drets humans per part de les transnacionals"

Lyda Fernanda, membre de la xarxa internacional d'activistes investigadores Transnational Institute (TNI)

AGURRELG

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es
Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Tàrrega
Plaça dels Àlbers 10, 2n, 25300, Tàrrega

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840 Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Telf. 93 6590814 - 610072649

Edició del **Col·lectiu La Tramuntana:** Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Dídac Salau, Josep Estivilli, Xavi Roijals, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Bernat Muniesa, Artur Sardà, Alba Cañellas, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, Antonio Gascón, Agustin Guillamón, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars.

Redacció i subscripcions a Catalunya: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat

Web revista: www.revistacatalunya.cat

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a http://cat.creativecommons.org/

Tema del mes

Els perills de la institucionalització de les lluites socials en un any electoral

Mike Gómez

En aquest període històric que estem vivint els territoris del sud d'Europa ens trobem amb una situació de crisi que crec que per desgràcia romandrà per dècades, configurant un futur força diferent en l'actualitat. A més a més té moltes probabilitats d'agreujar-se degut a futures crisis ecològiques, econòmiques i energètiques concatenades – no tinc gaires esperances en el futur on ens porta el capitalisme.

Dins d'aquesta situació veig que depenent dels ritmes generals, els moviments socials aposten, de tant en tant, per l'electoralisme. Vivim un cicle de reflux de l'impuls del 15M. Fa uns anys, el 2011, vam viure, al contrari, un auge de les lluites socials i populars. Les vagues generals es retroalimentaven amb la protesta quotidiana i aquesta amb la "política de les places" sorgida el 15M. El "Ningú ens representa", semblant al "que se vayan todos" de l'argentinazo, se sentia per tot arreu.

Però aquest cicle va començar a estancar-se i no va aconseguir articular-se políticament. Es va perdre una oportunitat d'or en aquells anys de crear un moviment popular transformador de debò i amb un programa propi de caire constituent. No obstant això, el cicle de lluites socials va despertar a l'activisme a milers de noves militants, que encara es troben a prop nostre.

A Catalunya, el Procés Sobiranista ha coincidit en el temps amb l'onada de protestes post-15M. Ha tingut un full de ruta diferent però també ha estat de caràcter massiu. Aquest cop el moviment pel "dret a decidir" va constituir-se en un nou moviment popular. Malauradament va quedar ràpidament sota el control i la influència de sectors no gaire ambiciosos en el terreny social, per dir-ho suau. Finalment, durant l'últim any Artur Mas ha aconseguit paralitzar el Procés i canalitzar la mobilització ciutadana. Un moviment popular, per se, no vol dir que hagi de ser un moviment revolucionari, però com a mínim ajuda a trencar amb la passivitat, l'individualisme, l'atomització i la despolitització de la societat sota el neoliberalisme.

El control dels mitjans de comunicació per part de les elits neoliberals del catalanisme ha resultat clau per minar el Procés. Igualment els mitjans han resultat importantíssims per reforçar l'ascens dels partits de nou tipus com Podemos o Guanyem. D'alguna manera se'ls donava un espai publicitari que ha resultat vital pel seu desenvolupament i per crear una imatge de canvi imminent en el panorama polític a tots els nivells. Es creava una expectativa de canvi o recanvi dels partits del poder.

És per això que molta gent que havia començat a moure's durant el 15M i el període de protestes iniciat aleshores ha pogut veure en aquestes formacions la solució que no ha trobat en uns moviments socials que no s'han convertit en actors polítics.

Referents

Durant el tardofranquisme, els últims anys de la dictadura de Franco, el Partit Comunista havia estat el principal partit de l'oposició. Havien aconseguit l'hegemonia de l'esquerra a base de tenir quadres a les universitats, als barris, a les empreses, als sindicats, a les associacions de dones… a tot arreu. Però durant l'anomenada Transició va ocórrer una fuita de militants cap al Partit Socialista. Van ser milers de quadres militants, formats en el marxisme i en la idea d'una revolució socialista, qui van anar a engreixar les files socialistes, que durant 1975-77 eren molt més petites que les comunistes. El paper del PSOE va resultar devastador pels moviments socials, que van haver de refundar-se als anys 80 sota altres paràmetres diferents dels de la Transició. L'esquerra va quedar destrossada, i gran part de la culpa la va tenir el fet que el Partit Comunista esdevingués en el principal valedor de la nova democràcia liberal, renunciant a la seva intenció d'una societat més igualitària i més lliure. Com veiem la direcció comunista va posar el pes a la lluita institucional, la repartició de quotes de poder i la redacció de noves lleis i no pas la lluita al carrer, les vagues generals o l'establiment de nous contrapoders ciutadans o populars.

A Alemanya hi va haver un moviment social que va destacar per sobre de la resta de moviments europeus. Van recollir gran part de la força dels moviments revolucionaris dels anys 70. Es tractava dels Verds. En dues dècades van passar d'un discurs antisistema a ser una força del sistema, d'un antimilitarisme i un pacifisme militants a defensar els bombardejos de Kosovo el 1999.

El gran problema dels Verds és que van quedar-se sense un moviment social al carrer a mitjans dels anys 90. Per tant els càrrecs electes no havien de passar comptes a ningú i a poc a poc van acabar pensant com els seus companys de Parlament. Al cap i a la fi eren els seus companys de feina amb qui passaven moltes hores a la setmana. Aquí veiem de nou el perill de perdre el carrer.

Però és que renovar els càrrecs tampoc és una tasca fàcil. Com quedaria si, per exemple, en cas que Ada Colau fos l'alcaldessa de Barcelona, la base del seu partit la fes dimitir per haver incomplert el programa? Aquest partit no tornaria a guanyar les eleccions mai més, perquè apareixeria com una colla de "hippies que juguen a la política"davant de l'opinió pública; l'oposició i els mitjans de comunicació el destrossarien políticament. És a dir, aquest partit està condemnat a incomplir el seu programa polític. L'única manera de complir-ho seria a través d'una mobilització massiva i permanent. I per això no cal tenir l'alcaldia. També es pot fer des de fora de les institucions.

Per últim voldria comentar el cas del País Basc. Als anys 70 a Euskalherriak es vivia una situació de lluita més profunda que a la resta de l'Estat (tret de Barcelona i potser Astúries). Aquesta lluita va ser capitalitzada als 80 per Herri Batasuna i el moviment abertzale d'alliberament nacional. Però aquest moviment en comptes d'anquilosar-se i perdre la seva identitat va mantenir-se extremadament polititzat pràcticament fins ara.

El factor que va provocar això no van ser precisament les sessions de formació política, o la seva fortíssima implantació al moviment juvenil basc, sinó la presència d'ETA(m). Es tractava d'una organització de lluita armada que per la seva pròpia existència no permetia que el pes del moviment abertzale quedés supeditat a la política parlamentària. Ni tan sols havien de fer res per exercir una legitimitat per sobre dels polítics. Existien i influïen. Servien per reforçar un imaginari de lluita popular i de societat alternativa. Per què ara hi ha una mala sensació a Euskalherriak , precisament quan EH-Bildu té possibilitats de guanyar les eleccions? Doncs, per què s'està perdent l'essència, se suavitza el discurs, s'adopten polítiques socialdemòcrates o fins i tot socio-liberals… i en definitiva,s'està produint una desorientació del moviment popular edificat en les dècades anteriors.

Els perills de la institucionalització de les lluites socials en un any electoral

Els perquès

Segons els exemples esmentats crec que quan el teu moviment ha enviat gent a les institucions, es produeix de forma lògica, una relaxació de l'activitat al carrer. D'alguna manera tendim a pensar que, ja que estem a dins podem entrar al joc parlamentari i tenir possibilitats d'influir en alguna nova llei. Aquí ni tan sols entra en consideració el sabotatge que "l'estat profund" (i ben fatxa) fa a qualsevol mesura progressista des del funcionariat, la policia, el sistema judicial, el cos diplomàtic o, en algun cas, l'exèrcit.
El cas és que les institucions consumeixen molt de temps. Tenen un ritme propi. Lògicament és una feina més, és a dir, que es fa política durant tota una jornada de treball i a més a més et paguen per això. El ritme de la nova vida política transforma a poc a poc a les activistes en funcionàries. A més a més el moviment comença a tenir els debats al ritme que marca l'agenda de la institució, cosa que pot provocar possibles divisions i nous problemes interns.
Com és lògic els moviments amb gent dins de les institucions volen que les seves propostes surtin endavant . D'aquesta manera indirectament les institucions intenten captar els millors cervells dels moviments a canvi de recursos, subvencions, prestigi o, simplement, d'un sou. És l'esquerra transformadora qui més fa per canalitzar el capital intel·lectual (o de capacitat de treball) dels moviments cap a una tasca institucional.
Tots aquests factors van en la mateixa direcció: les institucions treuen gent als moviments socials. Pot ser poca o molta, depèn de cada cas. Però el que està clar és que si a una ciutat hi han 100 activistes, impulsen una candidatura i n'entren a la institució 2, amb uns altres 4 de suport, s'ha pogut guanyar influència política, però s'han perdut 6 activistes de primera línia. Per això és tan necessari el relleu un cop s'entra en aquests àmbits. I no sempre s'aconsegueix.
Per això els moviments queden en risc d'una supeditació a la seva branca política. Les seves companyes a dins de les institucions tenen recursos, temps, capacitat intel·lectual, contactes, carisma (són conegudes per la població) i informació per liderar tot el seu moviment. Per això es produeix un efecte de delegacionisme, de "ja s'ho faran aquells" mentre la militància de carrer es dedica a coses més del dia a dia com gestionar centres socials o militar en moviments socials que no tenen aspiracions polítiques. La sensació d'haver perdut el control del que fa un company teu a una institució és una altra causa de decepció de la militància i d'eventuals abandons.
Per últim, veig un risc d'anquilosament si no es produeix el relleu. Com els Verds alemanys, el contacte diari amb altres polítics els va fer que acabessin pensant de la mateixa manera que la resta. No poques candidatures ciutadanes han entrat a un Ajuntament gràcies a una assemblea popular forta, que després de dos o tres anys es desfà, quedant una regidoria aïllada, sense base social.

Conseqüències

De tal manera es dedueix que la institucionalització de les lluites socials poden produir un desànim de la població que s'ha mobilitzat o que l'ha recolzat. No és al 100%, òbviament. Sempre hi han casos de suport popular mantingut en el temps. Evidentment no parlo dels governs llatinoamericans d'esquerra revolucionària que fomenten la mobilització permanent i que gràcies a això gaudeixen d'uns índexs de suport altíssims. Han après que la població necessita canals d'autoorganització i d'autogestió fora de les institucions. Però no és una tàctica molt seguida dins de l'esquerra internacional. Al contrari, és normal que a mesura que s'aconsegueix una quota de representativitat es perdi el carrer.
També caldria parlar de l'efecte divisionista en els moviments socials que també es pot observar. Es divideix el moviment en "bons", responsable, que té gent que participa de les institucions, i "dolents", insubmís, que es nega a participar-hi. El moviment dolent és criminalitzable, reprimible. El moviment bo s'intenta recuperar i canalitzar per poder ser acceptat. Aquesta estratègia de promoure mediàticament certs partits polítics, mentre es reprimeix durament a qui no vol integrar-se dins de les estructures del sistema l'estem vivint ara mateix. El pal i la pastanaga. I sense entrar en el tema de la repressió, també hi ha un sector del moviment social que no voldrà entrar mai en campanyes electorals ni en les institucions de l'estat. Aquesta divisió pot resultar fatal per tot el moviment social.

** Mike Gómez és militant del Procés Embat. Article publicat a apunt.info*

Sobre la necessitat de tenir anàlisis adients i no deixar-nos portar per l'espectacle

Ignasi

A primers de juny vam poder ser testimonis d'una onada d'imatges d'urnes i paperetes electorals cremant-se als carrers de Mèxic. Al mateix temps, el poble kurd votava massivament en les eleccions de Turquia després de patir un atemptat feixista.
Dins del nostre camps, el llibertari i el de l'esquerra revolucionària solem fixar-nos en aquells fenòmens socials, ja siguin internacionals però també en els fenòmens locals, en base a una sèrie de clixés que connecten amb una cultura política basada en gran mesura en codis estètics que activen les nostres simpaties.
D'aquesta manera, les barricades, fogueres, persones mortes i ferides… són les que provoquen que ens fixem en determinats actors polítics. És un símptoma d'una forma de concebre la política que ens ve llastrada des de fa temps i que sovint ens impedeix apreciar els processos polítics i socials en profunditat.

El poder popular no són fotos per compartir a les xarxes socials

Ens emocionem quan veiem a la població mexicana bloquejant una carretera a l'exèrcit, o quan veiem a les milicianes de Rojava (el Kurdistan de Síria) apuntant a l'horitzó amb fusells d'assalt, però per regla general no amb ànims d'aprofondir, d'aprendre del procés. Per contra, ja no ens emocionem tant quan fa uns mesos, arrel de la matança d'estudiants a Guerrero (Mèxic), diferents moviments socials, sindicals i polítics, van constituir l'Assemblea Nacional Popular, amb un programa i línies d'actuació molt avançades, que ha estat l'actor capaç d'articular la resistència contra la narcopolítica mexicana, aixecant la bandera dels estudiants desapareguts. Aquests són processos de convergència que no sorgeixen de l'espontaneïtat, com tampoc ho fan les barricades i els piquets contra les eleccions. Aquests successos neixen d'un profund procés de militància i inserció social de diferents moviments i partits d'esquerres que són forts a estats com Guerrero, amb una llarga tradició organitzativa i amb presència de la guerrilla EPR i del seu front polític. De la mateixa manera, l'aposta sociopolítica de l'esquerra kurda pel Confederalisme Democràtic, l'existència de la KCK (la Confederació de Comunitats del Kurdistan), l'articulació de la guerrilla feminista i tot l'ampli paraigües social i organitzatiu del moviment d'alliberament kurd només va arribar als nostres ulls quan van començar a morir i matar durant la guerra de Síria; quan van arribar-nos les primeres imatges impactants. El cert és que el moviment kurd ja porta dècades desenvolupant interessants experiències de poder popular, i que porta també anys en l'actual estratègia "neozapatista" de doble poder que va estar impulsada pel Partit dels Treballadors del Kurdistan i els seu braç armat, les HPG.

Espectacle o realitat

La tàctica de boicotejar les eleccions mexicanes o de la diversitat de tàctiques del moviment kurd, no neixen del no-res. La primera ve de l'organització sindical i popular, de la construcció d'autogoverns locals, populars i autònoms, de les policies comunitàries, de l'experiència de Oaxaca de 2006, de la guerrilla… La segona de la capacitat de canviar d'estratègia, de la disciplina de dècades, també del procés de pau a Turquia i l'aposta electoral en aquell territori, cosa que va relaxar la militarització de l'estat turc i que indirectament va possibilitar el procés de Rojava. Són processos complexos, llargs, contradictoris… però que s'han fet avançant amb el poble.
I com es valoren els processos de canvi social des del camp llibertari occidental? Doncs, sota un punt de vista de consum estètic, gairebé militarista. Només ens fixem si hi ha violència. Espectacle. Creiem que hem d'apreciar els avanços de les nostres germanes i germans, del poble treballador de tot el món. Hem de valorar la política feta dia a dia a base d'organitzar, formar, lluitar moltes vegades en fronts diferents i fins i tot contradictoris. És un error agafar una part, consumir-la i oblidar-la, sense entendre el context global i la història que aquests moviments tenen darrera.
Fa relativament pocs anys que es va aixecar a Colòmbia el Congrés dels Pobles, les Mingues i les 'marxes per la dignitat'. És un procés on participa l'incipient joventut llibertària, que pot ser un exemple per moltes regions del món quant a construcció de subjectes fora de la lògica partidista i electoral, que està construint una agenda de lluita i al mateix temps una institucionalitat alternativa i democràtica. Són desenes de milers de persones, treballadores, indígenes i pageses, feministes, joves, objectores de consciència, víctimes del terrorisme estatal i un llarg etcètera van pensar i pensen que volen un país des de baix i a l'esquerra. Han estat perseguides, les maten i moren en silenci. No van cremar fogueres ni van ser retractats amb armes. Potser per això ni ens adonem.

** Ignasi és membre del Procés Embat*

Els perills de la institucionalització de les lluites socials en un any electoral

Memento Mori

No és el moment de deixar el carrer com a escenari polític

Bruno Ortega

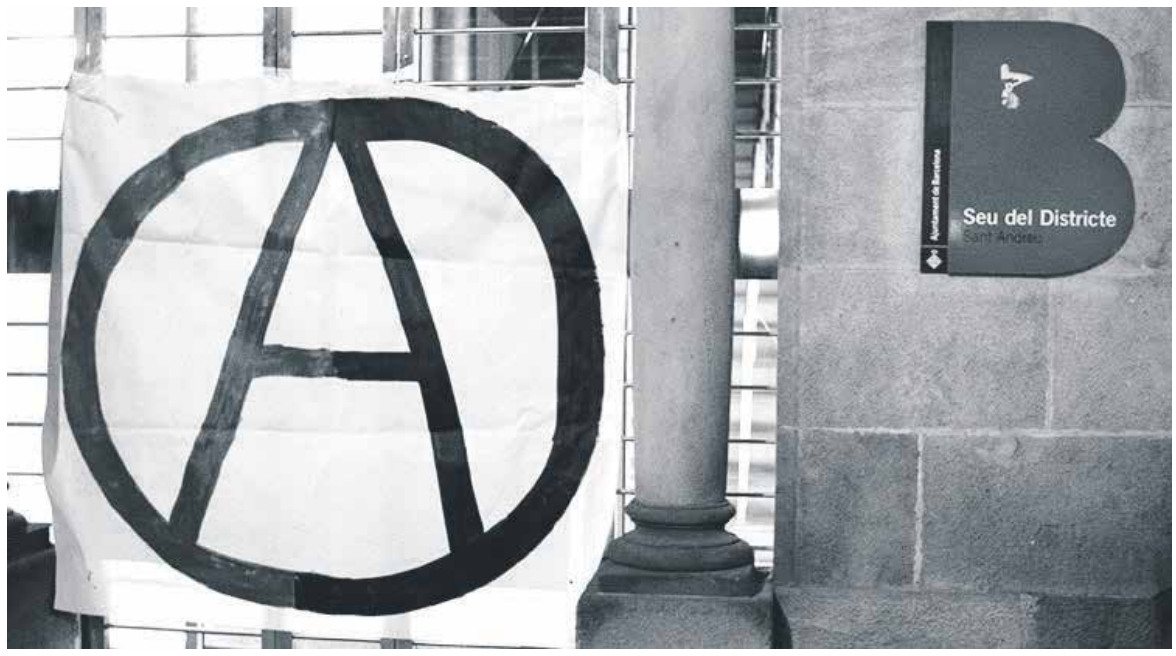

Malgrat l'entrada de les candidatures alternatives als ajuntaments, els moviments populars han d'estar continuar enfortint-se i coordinant-se per mantenir l'autonomia i tenir la capacitat d'imposar les seves demandes a les elits polítiques i econòmiques.

Els resultats dels darrers comicis electorals han suposat tota mena d'anàlisis triomfalistes per part d'implicats directes en els moviments socials. I no hi ha per menys quan aquests resultats representen un gir a l'esquerra a bona part de Catalunya, amb la victòria de partits i candidatures alternatives com la CUP o Barcelona en Comú, entre d'altres, les quals portaven dins un clar contingut rupturista i en clau de justícia social. Són candidatures amb cares conegudes, activistes dels moviments socials amb trajectòries diverses que els i les situen darrere de pancartes o amb megàfons a la mà, candidatures allunyades de la parafernàlia estilística que caracteritza el parlamentarisme tradicional i que, per tant, apropa a un sector que s'espera que marqui la diferència. En definitiva companys i companyes que han decidit fer un pas i provar sort dins l'esquema que ens marca la democràcia institucional.

S'obre un escenari nou en el panorama social català que hem de saber aprofitar, donat que pot ésser perillós a la vegada. És evident que és positiu que no hi siguin al capdavant dels ajuntaments partits de dretes amb polítiques econòmiques neoliberals i contra els quals fa anys que estem lluitant al carrer. Ningú es pot queixar que el PP i el PSC perdin presència a molt bona part del territori i que en el seu lloc s'introdueixin regidors de la CUP o de Guanyem. De la mateixa manera aquesta pèrdua de seients comporta la dificultat de govern amb majories clares a molts ajuntaments i, per tant, la fragilitat en les decisions que hauran d'assumir els regidors i regidores atesa la diversitat d'interessos als quals s'han d'ajustar. Una altra característica d'aquestes eleccions és l'evidència de demandes de polítiques socials fetes pel poble, recollides en els programes de les candidatures vencedores, en paral·lel amb el desig de sobirania nacional reflectit en l'augment de vots a partits obertament independentistes, sumats a aquells que s'han pronunciat a favor del dret de l'autodeterminació dels pobles. Amb aquesta dualitat es fa evident un interès en l'assoliment d'una sobirania plena, amb una intenció de conquesta de la llibertat i l'autonomia mitjançant l'exercici del poder popular.

La nit del 24M ens va portar una gran guanyadora a tot Catalunya: una Ada Colau vencedora a Barcelona, ja que la capital centra l'interès més gran en unes eleccions municipals a causa de la seva influència dins la dinàmica política de tot el país. L'Ada Colau és la primera alcaldessa de Barcelona, una altra fita important, ja que també es trenca amb les imposicions del patriarcat que allunya a un gènere de la política. Ens trobem davant d'una dona amb molta repercussió pública, amb una legitimitat guanyada a pols, i, per tant, una dona empoderada, la millor candidata a priori per encapçalar un canvi en les institucions.

Els moviments socials han guanyat? S'ha fet un pas, fins aquí estem d'acord, per alguns endavant per altres endarrere, però hi ha hagut un moviment en el tauler. Aquest pas és conseqüència d'un aglutinament de forces en els darrers anys que han fet créixer en gent i en experiència a uns moviments socials que han pogut veure en aquestes candidatures una sortida institucional contra el malestar. Si no s'ha aconseguit gran cosa per mitjà de les protestes ciutadanes, la conquesta de les institucions es veu com un objectiu assumible en tant que hi ha un desig real de canvi social que li tregui el poder a l'enemic de classe i des d'on es puguin assajar uns models institucionals més democràtics i socialistes. Per aquest motiu, es pot parlar d'una victòria dels moviments socials si tenim en compte que part d'aquests han nodrit els nuclis d'aquestes candidatures.

Per molt bona intenció que tinguin l'Ada Colau i companyia, estan entrant en un món on es trobaran amb situacions on no hi comptarà únicament la seva veu. És en aquest moment quan ens hem de recordar que a dins de Barcelona en Comú hi ha Iniciativa per Catalunya-Verds, responsable de la conselleria d'interior durant el tripartit i autèntic "partit d'ordre"; hem de pensar també en tots els pactes que hauran de fer atès que, tant a Barcelona com a altres llocs, no tindran prou regidors per a assolir el govern de l'ajuntament; i sobretot ens hem de recordar d'on ve tota aquesta gent, i recordar-ho cada dia. Som un públic exigent, impacient i violent. No poden oblidar que són mortals.

Aquesta entrada en el poder institucional pot actuar com a desencadenant de les contradiccions del capital que d'una banda promet llibertat i democràcia i per l'altra les refusa quan aquestes es desenvolupen amb més claredat. El poder es troba aferrat a la burgesia i aquesta té la capacitat d'exercir-lo per diversos mitjans al marge dels governs. Que un moviment popular arribi al poder no vol dir que sigui capaç d'utilitzar-lo d'una manera eficaç.

No és el moment de deixar el carrer com a escenari polític, ens ha de quedar clar que els canvis socials no es fan a dins les institucions. Els moviments populars han d'estar preparats i continuar enfortint-se i coordinant-se per mantenir l'autonomia i tenir la capacitat d'imposar les seves demandes a les elits polítiques i econòmiques. No s'ha d'aturar la construcció d'alternatives a les institucions i s'han de continuar promovent els espais d'autoorganització als nostres barris, llocs de treball i centres d'estudis.

En aquest escenari els i les llibertàries tenim l'oportunitat d'assolir un paper organitzatiu de les estructures de contrapoder autònomes amb la creació d'una agenda pròpia amb la força suficient per imposar les nostres polítiques a les institucionals. Tenim la corda per tensar les contradiccions entre el projecte transformador amb les estructures institucionals i econòmiques, per la qual cosa cal tenir enllestides unes contrainstitucions populars provades, així com una capacitat organitzativa i mobilitzadora per fer front a ofensives involucionistes per part del sistema.

** Bruno Ortega és militant de Procés Embat*

Els perills de la institucionalització de les lluites socials en un any electoral

“Recolzar-se en estructures existents per aconseguir una transformació social té riscos”

Entrevista a l’historiador Jérôme Baschet

Ignasi Franch

L’historiador Jérôme Baschet explora un futur possible de noves relacions i noves maneres de viure a ‘Adiós al capitalismo‘ (Ned Ediciones, 2015), un assaig inspirat en la seva proximitat amb el moviment zapatista. L’autor reivindica la necessitat de superar un model de producció i relacions laborals que desgasta l’individu, atomitza les societats i s’enfronta amb problemes sistèmics com un elevat atur estructural. A parer de Baschet, imaginar horitzons possibles de transformació radical pot alimentar els desitjos de canvi.

- Comences el teu llibre amb un diagnòstic desolador d’un present d’incertesa i de sotmetiment a un model econòmic despietat. Creus que estem psicològicament preparats per viure en una competició amb tota la resta d’éssers humans?
No sé si estem preparats, però està clar que patim aquesta situació. Ho demostra l’augment de malalties, físiques i psicològiques, que s’associen a l’exigència de competitivitat, a la pressió en el treball o per l’absència de treball. Es produeixen suïcidis per les condicions laborals, per la manca d’habitatge… El capitalisme pot ser el sistema més patològic que ha existit. I aquí veiem els problemes d’un productivisme compulsiu que provoca efectes terribles en la vida de la gent, des de les condicions materials fins a aquesta esfera psicològica. Per reproduir-se, el sistema genera condicions insuportables.

- Vivim en un món on el llenguatge publicitari, procliu al pensament positiu, té molt de pes. Et sorprèn que el sistema econòmic actual es presenti a si mateix amb un missatge de fatalitat? Les noves generacions viuran que les anteriors, ens hem de conformar amb menys per no quedar-nos sense res…
Sí, és estrany. I genera un salt enorme entre una realitat molt difícil i aquests missatges publicitaris de triomf, de bellesa, de joventut eterna, que ens envaeixen constantment. Potser aquesta distància tan gran farà que prenguem consciència de la insostenibilitat d’aquesta mentida permanent. Acceptem un absurd, que el camí de la realització està en el consum, potser perquè ens ho diuen a tot arreu i en tot moment.

- En aquesta línia contradictòria, a Europa s’ha modulat un discurs del sacrifici. O renuncies a drets o els béns que podrien ser teus seran gaudit per altres famílies, per altres empreses, per altres països del mercat global…
Es necessiten crear divisions. Reproduir la dominació implica crear grans enemics. El poder els necessita per justificar-se. A Europa, aquest paper el juguen els migrants o els terroristes. Aquestes estratègies també desvien l’atenció del patiment quotidià i de problemes molt reals.

- A ‘Adiós al capitalismo’, critiques el “capitulisme”.
Sí. És la renúncia a pensar que es pot construir un món no capitalista. De vegades, algunes posicions anticapitalistes no assumeixen aquesta possibilitat efectiva. La idea central de l’assaig és que s’ha de pensar en escenaris de futur i enfortir l’imaginari alternatiu d’aquest món no capitalista que és tan necessari.

- Desconfies de l’Estat com a eina principal per treballar pel bé comú. Creus que es pot lluitar alhora contra els poders dels mercats i de l’Estat sense utilitzar les eines d’aquest últim?
És una pregunta complicada i delicada. I potser té una mica a veure amb el que està passant a Barcelona i també a altres municipis d’Espanya. No vull donar una resposta que pretengui ser universal. Per l’experiència que tinc, però, em fixo sobretot en els riscos de recolzar-se en estructures existents per aconseguir una transformació social. Els governs progressistes de l’Amèrica Llatina poden haver implementat algunes mesures més favorables per a les classes populars, encara que això és discutible i s’hauria de donar la paraula a les poblacions d’aquells països. Però jo faria una altra pregunta: aquestes polítiques han servit per avançar cap a una societat no capitalista? Quan s’assumeix que la lluita tindrà lloc des de les institucions existents, es pot assolir algun benefici immediat, es poden introduir contrapesos i fer més fàcil la vida de la gent. Però potser això fa perdre de vista l’objectiu principal, des de la meva perspectiva, que és construir un món diferent.

- Optes per imaginar una societat no capitalista possible. La teva familiarització amb el moviment zapatista t’ha inspirat idees, maneres?
‘Adiós al capitalismo’ no és un relat de l’experiència zapatista però sí parteix d’ella. L’assumeix com un sòl a partir del qual treballar, com una font d’inspiració i no com un model. Tracto de projectar-nos en la possibilitat d’un futur no capitalista. I no pretenc elaborar una recepta, perquè seria contradictori amb el principi zapatista de caminar preguntant. No sabem com serà un món que es crearà a partir de les decisions que prendrà la gent des de les seves realitats particulars i territorials. Jo no puc avançar-me ni marcar camins, però crec que seria limitador no pensar en les possibilitats que s’obren un cop trenquem amb les lògiques dominants actuals. S’ha de sortir d’aquestes maneres patològiques d’explotació i de patiment.

- I agafar una mica d’aire?
Fer aquest exercici de reflexió ens pot donar energia per actuar. I veure que sí hi ha altres mons possibles, que seran millors perquè ens alliberarem d’un productivisme embogit que no es correspon a cap necessi-

Els perills de la institucionalització de les lluites socials en un any electoral

tat humana real. Els zapatistes donen un exemple de com construir a partir de la capacitat de la gent per autoorganitzar-se, o de tenir com a objectiu el bon viure.

- Critiques l'economia entesa com a centre de totes les coses, així que el teu llibre s'allunya de models comptables i parla de maneres de viure. Una de les propostes més rupturistes és l'eliminació del treball.
El treball no sols és la manera de participar en el sistema productiu, sinó que determina tota la vida d'una persona. La gent s'identifica amb la seva feina, la forma social de ser en el món capitalista arriba a través del treball. Per això, l'atur és una mort social. I, com el sistema genera cada cop més desocupació, no permet que milions de persones es realitzin i trobin el seu ésser social tal com es concep en aquesta societat.

- Proposes la substitució del treball pel fer…
El fer no se sotmet al productivisme que només cerca generar guanys pel capital, sinó que cerca que la gent pugui tenir el que ha decidit que necessita per gaudir d'una vida digna. En el procés, s'hauran de prendre decisions polítiques i determinar què necessitem produir. S'haurà de pensar com organitzar la part col·lectiva i com donar molt espai a les decisions personals, a l'expressió de la individualitat. Segur que sorgiran postures diferents perquè en el planeta hi ha cultures, històries, trajectòries, formes de vida diferents, i no apareixerà una única concepció del bon viure. Encara que no sé com aniran les coses, imagino dos factors molt importants que tendeixen a limitar les activitats productives: el respecte dels equilibris ecològics i l'alliberament de temps per viure. Considero que una societat no capitalista serà una revolució del temps: com a éssers humans, mortals com som, aquest és un dels béns més importants. Cada decisió de producció ha de tenir present el temps col·lectiu que s'hi dedicarà.

- I creus possible que les generacions que han crescut en l'obsessió pel rendiment puguin deixar d'esperar retribucions pels seus actes? Es pot deixar de dur una certa comptabilitat de la vida, sigui en forma de xifres o de desitjos més abstractes de reciprocitats?
És difícil, però aquesta dificultat evidencia la necessitat de treure'ns el capitalisme de dins. Perquè no solament és un sistema econòmic sinó que penetra íntimament en nosaltres. Però també genera una insatisfacció que empeny a buscar quelcom diferent. Hi ha moltes experiències d'alternatives locals o menys locals, en forma d'autoorganització, de cooperatives… Poden semblar iniciatives molt integrades en el sistema, però s'hi experimenten maneres de fer que busquen l'ajuda mútua i la construcció col·lectiva. Podem recuperar aquestes qualitats, que en altres societats estan més vives, encara que costi abandonar l'egoisme: tenim el capitalisme a dins, però aquest no té una capacitat de dominació total sobre nosaltres.

- Intentes no caure en l'autocomplaença europea que associa civilització i Occident, però també evites la idealització de les societats no occidentals.
És un treball difícil i obert. Els zapatistes han fet una aportació de crítica de l'universalisme europeu, perquè històricament han patit la colonització i unes dinàmiques de discriminació als indígenes que encara perduren. Tot i així, no idealitzen les cultures pròpies sinó que també les qüestionen i estan en un procés de repensar un altre universalisme.

- L'Europa mediterrània s'enfronta a problemes similars als que va viure l'Amèrica Llatina fa dues dècades. Això pot generar dinàmiques de col·laboració?
Potser afavoreix que s'escolti l'experiència d'altres societats. La crisi actual debilita l'eurocentrisme i impulsa la gent a organitzar-se, a pensar de manera diferent i a obrir nous horitzons polítics. Potser és un moment per mirar més la tasca del zapatisme, que va impactar durant els anys 90 però havia caigut en un cert oblit. La gravetat de la crisi econòmica i humana a Grècia, a Espanya, pot fer que es rebi d'una altra manera. Els moviments no necessàriament han d'arribar a les mateixes conclusions, però poden generar reflexions que s'entrellacin i s'enforteixin mútuament.

- S'ha criticat molt el vell humanisme que identifica l'ésser humà amb l'home blanc, heterosexual, occidental… Tu afirmes que s'ha d'articular una altra manera de ser humà.
És que pensar un món no capitalista implica repensar els fonaments antropològics del món occidental. Per exemple, parlem de la naturalesa com si fóssim externs a ella i ens situéssim en una posició de domini. Els pobles indigenes ens recorden la interdependència entre el que és humà i el que no ho és. També s'han de donar espais a l'individu sense caure en l'individualisme modern. Crec que cal trencar amb la suposada oposició entre individu i

col·lectivitat, que és un problema greu de la modernitat. Es pot partir d'una concepció relacional de la persona, que inclogui totes les seves relacions, aquelles que permetin que algú sigui qui és. Les cultures que han conservat unes maneres de vida més comunitàries poden ajudar en aquest procés de reconfiguració antropològica, que va molt més enllà de conjuntures econòmiques.

- Per a alguns sectors de l'esquerra, la crisi podia servir com una mena de despertador polític. A l'Estat espanyol, almenys fins ara, aquest despertador ha actuat de manera limitada. Creus que s'ha de transcendir el descontentament per visualitzar altres horitzons possibles?
No es pot confiar en la crisi com a factor automàtic de transformació social positiva: també pot generar les pitjors derives, com succeeix a França i a altres parts d'Europa. El meu llibre vol contribuir a plantejar un imaginari alternatiu. S'ha de demostrar que hi ha altres possibilitats i que són desitjables. I s'han d'explicar les experiències cooperatives i col·laboratives que ja existeixen, que són importants que permeten respirar una mica, resoldre problemes concrets i recuperar capacitats de cooperació. Però aquestes experiències no s'han de limitar els espais que ocupen, aparentment petits, sinó que han de servir de finestres a una altra realitat. L'objectiu és enorme: substituir el capitalisme per una altra forma d'organització col·lectiva a escala global. A partir de realitats com la zapatista, podem afirmar que això és possible. I aquesta perspectiva canvia el sentit que donem a l'experiència present.

** Entrevista realitzada per Ignasi Franch publicada a Crític, periodisme d'investigació.*

Calen noves institucions municipalistes

Ivan Miró

Si volem transformar substancialment l'estructura política i econòmica de la ciutat, és un error pensar que un canvi de correlació de forces partidistes en el sí de les institucions municipals podrà, per si sol, fer front a les resistències que oferiran els gestors del capitalisme metropolità a la democratització urbana. Per tant, la tasca actual dels moviments socials barcelonins, i sobretot la tasca de les classes populars urbanes, no és delegar la seva potència política a les candidatures, sinó acompanyar l'actual procés de canvi amb la constitució de noves institucions sociopolítiques municipalistes.
Des del punt de vista de la reapropiació col·lectiva de la ciutat, doncs, tant legítim és recolzar Barcelona En Comú, Capgirem Barcelona – CUP com l'abstenció activa, sempre i quan dediquem esforços a construir, de forma coordinada i en tots els barris de la ciutat, organismes autònoms de poder popular, on hi participin activistes de les candidatures, però sobretot veïnat organitzat en equipaments comunitaris, en sindicats combatius, en cooperatives autogestionàries, en xarxes feministes, en projectes de comunicació popular, en plataformes pel dret a l'habitatge, l'educació o la sanitat. Aquestes Assemblees Municipalistes de Barri o Districte són les que hauran d'empènyer el canvi: facilitaran que, en cas que les candidatures rupturistes entrin a l'Ajuntament, puguin enfrontar-se al monopoli de classe que avui ostenta l'oligarquia local i posar la institució al servei de les classes populars.
És cert que és urgent que des de l'Ajuntament es facin polítiques públiques en favor de les rendes baixes, i que també és important que la "nova política" perfori la opacitat de la institució i n'inoculi el virus de la participació social fins a transformar-la. Però per a possibilitar el canvi de model de ciutat, és imprescindible que els moviments populars consolidem una força social i territorial organitzada, que combini la incidència al poder constituït i a la vegada esdevingui poder constituent. Que pugui proposar un programa propi de revolució política i econòmica de la ciutat (transformació integral de la matriu productiva urbana; municipalització del sòl, proveïments, habitatge; col·lectivització i/o cooperativització d'indústries estratègiques…), i que –atenció- pugui defensar-lo al carrer i –encara més rellevant- fins i tot implementar-lo de forma legítima i fins i tot legal.
S'han acabat els temps de la Barcelona-joguina en mans de les elits econòmiques locals i globals, però també s'han acabat els temps de la política en mans dels polítics i la ciutat en mans dels tècnics. És hora de la construcció col·lectiva i emancipatòria d'una ciutat al servei de les majories socials.

** Article d'Ivan Miró, sociòleg i cooperativista al barri de Sants, publicat al núm. 135 de la revista Carrer (FAVB)*

Treball - Economia

1er Concurs internacional d'Humor Gràfic sobre Drets Laborals

Moisès Rial. Secretaria de Comunicació de CGT Catalunya (@llibertats)
Francesc Sol. Coordinador de l'Associació l'Oliva

Si recordem noms com Cavall Fort, Cu-Cut!, El Be Negre, El Jueves, Mongolia, En Patufet, Pu-Put i un llarg etcètera donen nom a publicacions diverses on centenars de dibuixants han reflexat la nostra realitat i han contribuït amb els seus dibuixos a construir i transformar amb l´humor gràfic la nostra realitat propera.

Aquest treball obre una nova via d´expressió, amb l´organització des de l'associació l'Oliva i la CGT Catalunya presentant la primera edició del Concurs Internacional d'Humor Gràfic sobre Drets Laborals. Aquest concurs va dirigit a dibuixants i humoristes d'arreu del món, siguin amateurs o professionals.

Quina és la percepció internacional al voltant de la siutació dels drets laborals? Els Drets Laborals de les persones treballadores, entesos com a Drets Humans, estan sent respectats? Quin és l'impacte de la situació actual dels Drets Laborals sobre les persones i sobre la societat? Quina relació s'estructura entre capitalisme i treball? Les llibertats civils i polítiques i laborals tals i com el dret a la llibertat sindical o a la vaga, a un salari digne estan garantits arreu del món? Hi ha dignitat en el treball? Drets com per exemple el dret a la llibertat sindical, el dret a no treballar per la força o inclús el treball esclau, el dret al treball de les persones migrants, el dret a un salari digne, el dret a una pensió, o a la seguretat Social, el treball estable i a la salut a la feina, així com el dret a la protecció de la maternitat, la conciliació laboral i familiar i a la no discriminació al lloc de treball, entre d'altres, com estan?. Aquests són alguns dels dèficits que al món del treball i el sindicalisme pateixen un silenci comunicatiu tot sovint i que té una ocasió per visibilitzar-se mitjançant l´enginy dels dibuixants amaters i professionals de l´Humor gràfic que ens porten a convocar aquest Primer Concurs Internacional d'Humor Gràfic sobre Drets Laborals. Pensem que la opinió expressada lliurement amb l'afilada ploma, llàpis, o qualsevol altra irrevocable arma inherent a la condició humana d'escriptura gràfica i la crítica, la sàtira, ens donarà moltes respostes a tots aquestes realitats anònimes d´explotació en el món del treball.

L'objectiu del Concurs és obrir el debat entorn la situació dels drets laborals i recollir imatges gràfiques que siguin opinions sobre la situació dels mateixos avui.

I volem recollir aquestes opinions de dibuixants de tot el món per tal de poder estructurar materials que afavoreixin la l'anàlisi, la reflexió i el debat. La lluita obrera és centenària i en el moment actual, estem convençuts de la pertinença de desenvolupament de projectes que tinguin una dimensió internacional, com ho és aquest Concurs , ja que per una banda, facilitarà iniciar procesos de sensibilització i d'educació des del dibuix satíric sobre la necessitat de defensar i garantir els drets laborals.

Per altra banda, volem posar en valor l'exercici de llibertat d'expressió que representa la creació des de l'humor gràfic. Sense els dibuixants, aquest projecte no té sentit. La creativitat, les obres que hi prenguin part, l´exercici de la llibertat, també corren temps molt difícils en aquests moments de pèrdua de drets fonamentals, restricció de llibertats civils i de neoliberalisme econòmic per la força dia si dia també, malgrat tots "els nous amics de Charlie".

Així, entre diferents nodes del compromís, treballant conjuntament com agents lliures, una organització de la societat civil, una organització anarcosindicalista, i dibuixants d'arreu del món, generarem materials que permetran preparar recursos gràfics per fer arribar missatges a la ciutadania en relació als drets laborals amb l'humor gràfic com a punt de partida i que dignifiqui el món del treball. És per això que convoquem aquest Concurs.

La convocatòria del concurs s'obre el 9 de juliol i es tanca el dia 31 d´agost. A partir de setembre es l'entrega de premis, que tindrà lloc a Catalunya.

Per tal d'alimentar el debat i la reflexió entorn la temàtica dels drets laborals es generaran materials de sensibilització per tal d'arribar tant a la població general (a través d'una exposició itinerant) com a sectors específics (a través de tallers a les aules i als espais d'educació no formal).

Recordar si us animeu a participar que les obres s'han d'enviar per correu electrònic a l'adreça humorgraficidretslaborals@cgtcatalunya.cat en format JPG i/o per correu postal a Via Laietana 18, 9a Planta, 08003 Barcelona, respectant les bases del concurs (https://concurshumorgraficdretslaborals.wordpress.com/bases/), que comptarà amb 3 premis i 4 accèssits per a les següents temàtiques: Repressió Sindical, Salut Laboral, Conciliació Familiar i Treball, Economia Social. Tot plegat, els premis i una selecció d´obres participants, impulsarem edició de llibre que deixi testimoni del treballs dels concursants, autofinançant-se amb micromecenatge de persones i col.lectius compromesos amb l´humor gràfic en drets laborals, amb una visió a nivell internacional.

A Catalunya tenim una llarga tradició de dibuixants i la percepció de la realitat social i laboral no seria la mateixa sense el reflex que hi han aportat al llarg de la història figures com Albert Pallarés, Antoni Batllori, Apel·les Mestres i Oñós, Avel·lí Artís-Gener, Cesc, Feliu Elias i Bracons, Francesc Xavier Nogués, Gaietà Cornet, Gian Lorenzo, Jaume Capdevila, Joan García Junceda, Josep Antoni Fernández, Josep Costa, Jaume Perich, Joan Llaverias, Joaquim Muntañola, Jordi Amorós, Jordi Ginés, José Peñarroya, Josep Bartolí, Josep Lluís Pellicer, Josep Maria de Martín, Josep Maria Rius, Manuel Moliné, Llorenç Brunet, Lluís Bagaria, Lucas Cranach, Manel Fontdevila, Miquel Ferreres, Pere Garcia, Ramon Tosas, Ricard Opisso, Tomàs Padró, Valentí Castanys i un llarg etcètera de noms públics o sota pseudònim han construït i reflexat la nostra realitat col. lectiva sota la ploma o el llapis afilat de l'humor gràfic.

I d'aquest llegat, també en farem homenatge amb la promoció d'un premi Pu-Put en homenatge a trajectòria de la defensa de les llibertats, en homenatge als fets del Pu-Put , publicació satírica amenaçada per la dreta espanyola, que el 20 de setembre de 1977 el grup feixista anomenat Triple A, envià una bomba a la redacció, que matà al que era el conserge ja no només de la revista, sinó de tot l'edifici, per recordar el nostre Charlie Hebdo, amb el suport de professionals de l´Humor Gràfic.

Tot plegat, posar en relleu l´humor gràfic a nivell internacional, l'humor amb compromís arriba a la veritat a través d'allò absurd i és una veritable eina de transformació social, que generi canvis en la percepció de la realitat, fomentant la participació d´amateurs i professionals sensibles amb els drets laborals que inicia camí amb voluntat de dignificar la comunicació de dibuixants i ninotaires a nivell internacional amb l´impuls des de CGT Catalunya i l'Associació l'Oliva, i que comptarà entre d´altres al jurat amb el periodista marroquí Ali Lamrbet, empresonat 10 anys pel govern del marroc i que li han retirat el passaport i DNI pel govern del marroc per evitar que torni a exercir el periodisme crític al Marroc, després de la condemna arbitrària, i amb el dibuixant Jaume Capdevila, el ninotaire berguedà, Kap, que li donaran una dimensió internacional i de coneixement del món de l'humor gràfic al concurs internacional.

Elogi de la militància

Josep Garcia

Com tothom sap, la CGT és una organització sindical. Això, en realitat, és dir poca cosa, atès que de "sindicats" n'hi ha de moltes de menes. Però la CGT és també una organització emmarcada en la tradició del sindicalisme revolucionari i de l'anarcosindicalisme, i això ja és dir quelcom més: Suposa que la nostra presenta unes característiques que la fan o l'haurien de fer diferent d'altres organitzacions que es reclamen com a "sindicats". En principi, aquests trets venen definits en l'article 1 dels nostres Estatus, però, evidentment, el caràcter viu d'una organització no el fa, o no el fa només, allò que hi ha escrit en negre sobre blanc als seus Estatuts, o als acords dels seus comicis orgànics, sinó allò que fan els seus afiliats i afiliades de forma quotidiana, individualment i col·lectiva, als seus centres de treball i a la societat en general.

Sí, la CGT és una organització sindical, i això vol dir que és primordialment una associació voluntària de treballadors i treballadores, que s'agrupen per a defensar els seus drets laborals i socials mitjançant l'acció col·lectiva. A més, com totes sabem, és una organització llibertària, fet que implica que és una organització de classe i anticapitalista, que cerca l'abolició de tota forma d'autoritat estatal i la construcció d'una societat autogestionària, que es regeix pels principis organitzatius de l'assemblearisme, l'autonomia i el federalisme, i que té com a mètode d'actuació propi l'acció directa. Vet aquí el que és, o hauria de ser, la CGT, segons els acords dels quals ens hem dotat les seves afiliades i afiliats.

Cadascun d'aquests trets té les seves implicacions, i mereixeria, per si sol, un article o més d'un: Ser una organització implica que tenim uns acords que hem pres entre totes, els quals defineixen la nostra línia d'actuació en tots els àmbits i que, per tant, ningú no hauria d'actuar en nom de la CGT sense respectar els límits establerts pels mateixos; ser una organització sindical implica que no som pas una organització política, és a dir, una organització que tingui com a objectiu la conquesta del poder (sinó més aviat, en el nostre cas, l'abolició de tota forma de poder, incloent-hi el poder polític); ser una organització de classe implica que no som un sindicat corporatiu o una simple associació professional, sinó que aspirem a defensar els interessos del conjunt de les explotades i explotats del capitalisme; ser una organització anticapitalista implica que la nostra acció no té a veure només amb qüestions de justícia distributiva (que també), sinó que només té sentit si serveix per a avançar en el camí vers l'abolició de la propietat privada dels mitjans de producció, etcètera...

Una organització d'aquesta mena, al contrari que d'altres que també s'autoanomenen "sindicats" (o, fins i tot, en algun cas, "sindicats combatius"), només es pot sostenir gràcies a la militància dels seus afiliats i afiliades. Les diverses Federacions i Sindicats que conformen actualment la CGT de Catalunya tenen avui una afiliació propera a les 14.000 persones. Una afiliació variada i heterogènia, que abasta la majoria del territori català i dels sectors econòmics, si bé amb una certa preponderància, per raons històriques, en activitats que tenen a veure a veure amb serveis públics (administració general de l'Estat i administració local, ensenyament, sanitat, correus, ferrocarrils, metro, autobusos...), i amb la indústria (metall, químiques...). En conseqüència, un cert dèficit, en alguns sectors (per exemple, l'hostaleria, el comerç...), precisament, aquells on les condicions de treball són més precàries i les retribucions més baixes, és a dir, on el grau d'explotació és major, allà on --objectivament-- més necessària seria l'organització sindical per a defensar-se del poder dels patrons.

Cal reconèixer que la gran majoria dels nostres afiliats i afiliades són, però, i malauradament, simples pagadors de quotes amb un nivell baix d'implicació en el dia a dia de l'organització. A més, en molts casos, quan aquesta implicació es dóna, sovint resta limitada a la participació en la pròpia secció sindical d'empresa o de centre de treball. Això és un problema. Potser no ho és en el cas d'altres "sindicats", però sí que ho és en una organització com la CGT. Perquè una organització assembleària, en la qual les decisions es prenen de baix a dalt, que té i vol tenir les característiques que hem exposat anteriorment, i que no desitja tenir líders ni dirigents, ni ningú que desenvolupi funcions executives, s'ha de fonamentar per força en la militància i en una participació àmplia i activa de la seva afiliació. En cas contrari es cau en dinàmiques que són contradictòries amb el model sindical i, més en general, amb el tipus de societat que diem defensar, la qual aspirem a prefigurar mitjançant la nostra forma d'organitzar-nos i de prendre decisions (seguint els principis de l'acció directa, segons els quals els mitjans han de ser consistents amb els fins que perseguim i, en realitat, indistingibles els uns dels altres).

Entenem-nos, si l'organització no es fonamenta en una militància col·lectiva i difusa, és a dir, en la participació àmplia del conjunt de companys i companyes, en la corresponsabilització per part de tots i totes, acaba fonamentant-se, per força, en la hipermilitància d'uns pocs, d'aquells que són els que acaben tirant del carro. Uns pocs que, a manca d'una autèntica dinàmica participativa, són els que acaben assumint les responsabilitats a la secció sindical, al sindicat, a la federació territorial o sectorial... moltes vegades pel simple fet que ningú més vol fer-ho i que als altres els resulta còmode que sigui així. Això és una disfuncionalitat, i genera, ho vulguem o no, dinàmiques de poder que són impròpies d'una organització com la nostra, i que hem d'evitar. L'única forma d'evitar-les és fomentar la participació, socialitzar la idea que totes podem i hem de d'implicar-nos, en peu d'igualtat, en la presa de les decisions col·lectives, i que totes podem i hem d'aportar el nostre granet de sorra per a tirar endavant les mateixes, un cop s'han pres. Sense por i sense recança, perquè la veu de tothom és important, perquè ningú no neix ensenyat, perquè qui té boca s'equivoca, i perquè aquí estem entre companyes. Tothom té dret a dir-hi la seva a les assemblees, i tothom pot assumir una responsabilitat orgànica en un moment donat en qualsevol dels òrgans de gestió de la CGT.

Malauradament, sembla que hem de convèncer encara la majoria de la nostra gent que la militància és un procés d'aprenentatge col·lectiu, que no es pot fer recaure el pes de l'organització en uns pocs, que per força acaben cremant-se. Que aquí no hi ha "bases" ni "cúpules", i que a la CGT no té sentit fer cap mena de distinció entre afiliada i militant. Ho torno a dir, cal fomentar la participació. Òbviament, això és fàcil de dir però, molt sovint, difícil de fer, i probablement no hi ha formules màgiques per a aconseguir-ho. Tanmateix, hauria d e ser un objectiu clar i una aposta estratègica per a nosaltres, si realment volem fer de la CGT l'organització que diem que ha de ser i, per tant, si volem convertir-la en una eina de lluita útil per a assolir els objectius de canvi social que afirmem perseguir.

** Josep Garcia Vázquez és afiliat de CGT del Baix Penedès i Secretari de Formació de la CGT de Catalunya*

Davant el judici a Roger i Mercader, solidaritat col·lectiva

#absoluciovaguistes29M

CGT, COS i Endavant (OSAN)

El dimarts 30 de juny havien de jutjar en Roger i en Mercader, culpables d'estar al carrer defensant els drets de la classe treballadora el passat 29-M del 2012, un dia de vaga general.
Aquell dia, en acabar el piquet de Sant Andreu, en Roger, que en formava part, era detingut violentament per la Guàrdia Urbana. La indignació de la gent va fer que nombroses persones verbalitzessin el seu rebuig a la detenció. Després d'estar 27 hores detingut, en Roger va sortir en llibertat amb càrrecs. Aquell mateix dia, en Mercader, que com tanta altra gent havia presenciat la detenció d'en Roger, va rebre una trucada per citació judicial: l'acusaven de resistència a l'autoritat.
Ara, a en Roger l'acusen d'un doble delicte d'impedir el dret al treball, i un de resistència, pels quals li demanen sis anys de presó. A en Mercader, dos anys de presó per resistència.
La militància activa d'en Roger a Endavant i la COS i d'en Mercader a la CGT (afiliat al sindicat de Transports de Barcelona i actualment secretari d'acció sindical a Catalunya) és prou coneguda al barri, però encara ho és més l'historial de lluites que duen a les esquenes. És prou clar que l'Estat i els governs volen caps de turc, volen càstigs exemplars per a estendre la por entre la població i acabar amb les resistències a les seves polítiques.
Per tot això, ara més que mai, vam fer una crida a respondre col·lectivament a tota repressió feta contra qualsevol de nosaltres, a difondre i participar activament en les convocatòries convocades pel grup de suport el 26 de juny a la Pl. Orfilia de Barcelona i el 30 de juny a la concentració a la Ciutat de la Injustícia a Hospitalet de Llobregat.
Perquè vam fer vaga i la tornarem a fer, perquè volem treballar i viure en condicions dignes, absolució Roger i Mercader!!
No ens van tocar aïlladament, no respondrem aïlladament

Se suspèn el judici a Roger i Mercader per vulneració del dret de defensa

El 30 de juny, al poc temps de començar el judici contra Roger i Mercader, i davant la queixa de l'advocat defensor dels sindicalistes, la jutgessa va decidit remetre les diligència de nou al jutjat d'instrucció perquè torni a instruir el procediment.
Segons l'advocat dels dos sindicalistes la qüestió és de forma, però en aquest cas concret té a veure amb la instrucció del procediment. A grans trets, un cop conegudes les acusacions contra els dos vaguistes, es va iniciar una procediment per un judici de faltes. Aquestes faltes tenien a veure amb els desperfectes que es podrien haver causat amb pintades sobre els béns municipals. Però, segons l'advocat, el fiscal va aconseguir transformar el cas en un de delictes al considerar que els desperfectes superaven la quantitat de 400 euros. Tanmateix el cas va continuar amb petició de delicte.
Però, un cop el procediment havia estat gairebé intruït en la seva totalitat fiscalia va afegir al procés dues peticions noves de delictes contra els drets dels treballadors i per desobediència. En el primer cas és una fórmula que s'utilitza per indicar que s'hauria coaccionat per fer que se seguís la consigna de vaga. En concret, les dues peticions es concretarien en haver abaixat dues persianes d'establiments comercials. Aquestes dues peticions noves de delictes sumaven més de sis anys de presó per a Roger Sànchez. I dos anys contra Mercader per desobeir l'autoritat. Davant d'aquesta situació des de la defensa es va instar la nul·litat del procediment, atès que Roger no havia estat ni interrogat sobre els fets pels quals li demanaven l'empresonament. Per tant, tampoc podia haver-se defensat.
L'advocat dels dos sindicalistes va titllar la posició del fiscal d'inquisitorial per haver plantejat aquestes noves acusacions fora de lloc fent que la defensa no fos efectiva.
De fet, Roger sempre s'ha queixat que no li havien preguntat res sobre les persianes fins tres anys després d'haver-se produït els fets pels quals li demanen l'entrada en presó.
Igual com unes hores abans havia passat també a la Ciutat de la Justícia pel judici de l'Isma i el Dani, centenars de persones es van concentrar per fer arribar la seva solidaritat als dos vaguistes als quals la justícia els demanava en conjunt més de vuit anys de presó.
Tant en aquest cas com en el d'Isma i Dani, l'Ajuntament de Barcelona, que durant tot el procés havia format part de l'acusació particular, es va retirar, tot seguint la nova línia d'actuació de l'equip de govern presidit per Ada Colau.

Que no, que no ens enganyeu! FETAP-CGT a la ciutadania i empleades i empleats públics

Federació Estatal de Treballadors/es de l'Administració Pública - CGT

Mariano Rajoy treu pit i anuncia un oportunista avançament de la seva reforma fiscal. Els seus polítics de càmera filtren a la premsa rumors interessats sobre devolucions de la paga robada el 2012 i recuperació del poder adquisitiu de les empleades i dels empleats públics (sic).
Falta molt poc per a una nova cita amb les urnes, i tot val. Els mateixos que van arribar arrasant i s'aniran deixant darrere seu un lamentable rastre de desvergonya, corrupció i misèria, aquests mateixos ens tendeixen ara la mà i ens perdonen els nostres pecats per tant malbaratament d'antany. Ens donen un copet a l'esquena i ens ensenyen el camí cap al paradís neoliberal. Sembla ser que la ciutadania, i de manera especial les treballadores i treballadors públics, hem estat dolents, frívols i malversadors. Però, tots tranquils: aquí vénen aquests il·luminats a rescatar-nos. Després d'un lustre d'esforços i d'estrènyer-nos el cinturó, si els rumors es confirmen, si la Merkel dóna via lliure, ens retornaran el que ens havien robat!
S'han donat unes quantes patacades electorals i estan ofegats en el fem dels últims casos de corrupció. Ni les lleis repressives que s'han tret de la mànigа, ni les promeses electorals, ni els mil contes que s'inventin… Res d'això serà escut suficient per parar el que se'ls ve damunt. Són massa les víctimes que han deixat en la cuneta. Els empleats i les empleades públiques som un més dels col·lectius damnificats. Res pot aplacar la indignació, el malestar i la ràbia que sentim; la irritació que ens produeixen els polítics de torn quan ens responsabilitzen del malbaratament en les administracions, mentre ells i elles, les causants del problema, es renten les mans i se'n van de rositas. Tots nosaltres hem patit, al costat de la resta de la població, les retallades i la precarietat d'unes polítiques criminals les conseqüències de les quals són nefastes.
Ara ha arribat el moment de dir ben alt i ben clar que no ens resignem, i que exigim un canvi radical en les polítiques i en les conductes dels nostres governants. Si de debò volen guanyar credibilitat, que comencin per aplicar la clàusula de revisió salarial i retornin íntegra la paga extra del 2012. Podrien continuar ampliant en un 10% la plantilla en totes les aèries de la funció pública per equilibrar les retallades desproporcionades que han dut a terme. Ja posats, haurien de despolititzar les administracions i fer valer la professionalitat de les empleades i els empleats públics. Finalment, s'haurien d'esforçar a recuperar totes i cadascuna de les competències privatitzades.
No totes hem sofert igual. Alguns —ja us podeu imaginar els qui són — han rebut retribucions extraordinàries per ser de confiança política i per argúcies similars, remuneracions que no tenen res a veure amb les seves funcions o les seves categories professionals. Acabar amb tota aquesta brutícia és urgent. El futur de tots està en joc. No deixem en mans d'estafadors el nostre futur.

La plantilla de Telefónica atura la vaga fins a la tardor

Canvi de cicle per recobrar forces

Comitè de vaga indefinida de personal tècnic de Telefónica-Movistar

L'assemblea de treballadors i treballadores en vaga indefinida de Movistar, després de 74 dies de vaga, el 19 de juny vol fer pública la següent declaració.

La lluita per la dignificació de les condicions laborals d'aquest sector ha d'entrar en una nova fase, adequant-se al nou escenari que s'ha configurat, fruit de la vaga.

Aquest escenari és el que ja predèiem com el més probable: Telefònica (en aquest cas el seu entramat subcontratador) i els sindicats oficialistes reunits en una taula de negociació que, si no fos per la nostra lluita, no s'hauria donat mai.

Aquesta taula de negociació, que té la missió de desenvolupar un acord massa vacu de contingut i en principi concebut per frenar l'abast de la vaga i limitar les seves reivindicacions, ha de ser fiscalitzada de forma permanent mitjançant la mobilització, si volem que mínimament sorgeixin d'ella acords que suposin una millora real de les condicions laborals i salarials del sector.

Tot i la irrupció dels sindicats oficialistes en la vaga que sempre van actuar sense tenir en compte la gent afectada per les pèssimes condicions de treball del sector, la vaga ha tingut una durada insòlita i ha sabut superar amb èxit nombroses dificultats. Hem anat superant etapes i ara estem en el moment que, per poder continuar la lluita amb garanties, hem de canviar la fase de la mateixa. La vaga s'ha de prendre un respir, recompondre les seves files, articular al voltant del moviment acte organitzatiu que es aconseguit crear, per tornar a ser novament l'instrument adequat per fer front a la nova situació.

Aquesta fase de la mobilització que avui deixem enrere ha estat llarga, molt difícil, però hem de dir obertament i amb ple convenciment que ha valgut la pena. Hem crescut mitjançant la lluita. Hem descobert que podem fer front a les injustícies, per gran que sigui el causant de les mateixes. Hem conegut, contactat i lluitat al costat de persones que, tot i treballar en el mateix sector, amb prou feines ens coneixíem.

Hem estat capaços de lluitar juntes persones de plantilles fragmentades de diferents empreses que s'han unit, subcontractades i autònomes. Hem entès el valor d'una paraula que s'usa massa vegades per definir una cosa així com la caritat, i que hem comprès que no, que té un altre significat, que és unitat, empatia, confluència d'interessos, companyonia i sobretot, saber-se part de un tot que té els mateixos objectius: la justícia social i la igualtat de drets de tots i totes. Aquesta paraula és Solidaritat.

Pel terreny del concret, l'amortiment parcial de la caiguda del barem, l'eliminació de les penalitzacions, així com l'eliminació d'un graó de subcontractació, són fruit de la vaga, de la nostra mobilització, i no de l'habilitat negociadora de cap sindicat. La lluita directa i participativa ens dóna el que la passivitat d'aquests sindicats, que s'autoanomenen representatius sense comptar amb l'opinió dels i les treballadores, ens treu.

A hores d'ara del manifest, hem de denunciar també el comportament deslleial de Telefónica i la interpretació torticera que ha fet de l'acord assolit per al desallotjament voluntari de l'MWC. La voluntat dels i les treballadores sempre va ser negociar, i en efecte, quant vam obtenir la concreció d'una negociació, vam abandonar la tancada (que es va produir, recordem-ho, quan portàvem gairebé dos mesos de vaga indefinida) sota el compromís que Telefónica renunciaria a accions legals contra els tancats.

Doncs bé, a dia d'avui, Telefónica ens amenaça amb que es reserva el dret a demanar danys i perjudicis a Aitzol, un dels nostres portaveus, mentre la Fiscalia segueix d'ofici amb la causa penal contra ell. Entenem que els dos moviments són una clara transgressió dels acords allà assolits i ja vam anunciar públicament que respondrem amb la mobilització, treballadora i ciutadana, a tan gran agressió. Exigim a Telefónica que retiri activament la denúncia mitjançant escrit a Fiscalia i que renunciï a la petició de danys i perjudicis. Aitzol és ja un símbol d'una lluita exemplar, i anem a defensar-lo, a ell ia aquest moviment acte organitzatiu, com a elements fonamentals per a la futura mobilització.

El canvi de fase en la lluita, doncs, es concretarà de la següent manera:

1.- Tornada generalitzada i ordenada a la feina a partir de dilluns 22 de juny. Tornem per garantir la continuïtat de la lluita, per reorganitzar-, enfortir les caixes de resistència i donar una oportunitat al compromís verbal de que en dos o tres mesos anaven a concretar importants millores de les nostres condicions de treball.

2.-Portem la volta a la vaga, si no es produeixen millores significatives, a la tardor d'aquest any 2015.

3.-La vaga indefinida mantindrà la seva vigència legal per donar cobertura a les negociacions en marxa en Bizkaia i Gipuzkoa, així com en algunes empreses de la resta del territori, on hi ha entaulades negociacions d'alguns serrells laborals i econòmics pendents de resoldre, com és el cas de Cotronic a Barcelona.

4.-Un cop resolts aquests serrells, consideraríem la possibilitat de suspendre efectivament la vaga per un període mínim de tres mesos, fins valorar l'evolució dels acords de millora que es vagin publicant.

Volíem fer esment també a un aspecte de la lluita. El compromís de les escales és una eina que ha d'ajudar-nos a forçar un canvi en les condicions laborals del sector. Per a això, és indispensable que s'obri un debat públic sobre quines opcions hi ha per fer-lo complir de forma efectiva i portar-lo a terme. La resposta xulesca de Telefónica dient que cap empresa de Telecomunicacions oferirà condicions laborals dignes ens ha de portar a una profunda reflexió. No podem dir que "sí, es pot" i quedar-nos al simple intent.

No volem acabar aquest comunicat sense agrair de tot cor l'enorme solidaritat rebuda per part de tantes persones, organitzacions, col·lectius, mitjans de comunicació alternatius, ateneus, associacions de veïns, sindicats ... ens fa por deixar-nos a algú, però és que ha estat tan i tan gran el viscut ... Gràcies de tot cor, ens teniu per el mateix que us tenim a vosaltres i vosaltres, per lluitar per la dignitat i la justícia en aquest món.

Ens veiem a la lluita, i serà aviat.

Salut i lluita. Fins vèncer.

On encaixa la Informàtica?

Coordinadora d'Informàtica de Barcelona de la CGT

Fa pocs anys 4 o 5 persones voltaven per la CGT de Catalunya, com no se sabia on afiliar algú que treballés a informàtica estaven, a més, dispersos. Un a OOVV, un altre a Banca, a Metall… A la resta de l'estat la situació era semblant: presència anecdòtica a les empreses i un total d'unes desenes d'afiliades i afiliats.
A 2015, la foto és ben diferent: Hi ha 35 seccions sindicals actives al sector TIC i superem el miler d'afiliats/ades a nivell estatal. Estem a prop d'arribar al 10% de representativitat del conveni de referència a Consultoria. Aquesta progressió segueix una corba ascendent: la CGT s'ha convertit en l'alternativa al sindicalisme col·laboracionista i aburgesat en un sector tradicionalment individualista.
Com es pot imaginar, aquesta expansió en un sector on ningú ens coneixia no ha estat casual. S'ha fet una feina de picar pedra, de forma militant i pràcticament sense recursos, però amb molta constància i hores dedicades per molts companys i companyes. Les vagues s'han anat normalitzant al sector, incloent algunes d'indefinides on la CGT ha tingut un paper de lideratge.

El sector d'informàtica, clau en la societat post-industrial

El nostre sector va tenir una forta eclosió a principis de segle per dos factors principals: La tecnificació de la societat i l'externalització de tots els procesos informàtics de multinacionals, banca i institucions cap a empreses consultores informàtiques. A dades del 2008, 345.000 persones treballaven al sector TIC.
Estem en un sector estratègic, com fa un segle ho era el carbó. Si el flux de carbó s'aturava, s'aturava tot. Si la informàtica falla, pot fallar qualsevol cosa com es va comprovar a la vaga indefinida de la consultora HP (RENFE no va poder vendre bitllets online, la Caixa i altres bancs amb problemes informàtics de primer ordre als caixers, Gas Natural al portal web i el call center de RACC sense poder registrar incidències) o a Alten (malfuncionament dels sistemes informàtics a Ministeris).
Com les vaguistes de Movistar, treballem tocant els nervis del sistema capitalista i si aixequem les mans, no és només la nostra empresa la que pateix les conseqüències.

L'encaix a la CGT

Tradicionalment, les seccions sindicals d'informàtica o estaven al sindicat de Banca (gairebé tots els clients fa 50 anys eren entitats bancàries) o al Metall (els grans ordinadors es consideraven maquinària com qualsevol altre).
D'ençà l'inici del nostre creixement vam voler trobar un encaix a l'organització, per exemple al Congrés de Màlaga (2009) on es va aprovar la necessitat d'una coordinació entre l'afiliació d'informàtica.
Malauradament, no ha estat gens fàcil trobar l'encaix allà on està la inmensa majoria de l'afiliació d'empreses del nostre sector: el sindicat de Banca.
Inicialment ens vam trobar amb reticències motivades per diverses raons: el nostre funcionament era directe i a elevada velocitat, el que suposava dificultats amb els 'cauces' i formes orgàniques, quelcom que ja està superat. També hi havia una certa distància generacional i de context entre els dos sectors: Un era plenament madur i amb una mitja d'edat d'afiliació avançada i un altre emergent i amb durs problemes de precarietat i explotació, un sector en fase expansiva al sindicat i amb un cert perfil activista.
Després de diverses gestions amb confederals de la CGT i FESIBAC, vam optar per la creació de federacions sectorials dintre de Banca per a deixar de tenir problemes amb persones que ens consideren aliens al 'seu' sindicat i que probablement veuen en nosaltres un cert problema pel manteniment del statu quo intern.
A Catalunya, hem de dir que la situació és correcta i podem treballar conjuntament, enriquint-nos amb la diversitat i experiència que aporta cada afiliat/ada.
A nivell estatal no podem dir el mateix.

Què volem, què podem fer?

L'afiliació d'informàtica no ens hem sentit mai recolzades per FESIBAC a nivell estatal. Hem hagut de patir polítiques obstruccionistes amb un rosari d'excuses per a fer front a despeses ridícules comparades amb les que es destinaven a seccions ja consolidades, així com impediments a les nostres decissions amb arguments jeràrquics.
Aquesta limitació i actitud ens autocensurava en la petició de nous recursos per a fer una mínima acció sindical sectorial i ha afectat la nostra expansió, que fem a cop de militància.
Al tenir certa aversió a actituds autoritàries, hem demanat la revocació dels secretaris general i d'organització de FESIBAC, que a data d'avui no ha prosperat per escàs marge a les assemblees.
L'únic que volem és poder treballar en pau i autonomia en decissió i un cert finançament. Acostumem a treure petroli de cada euro, volem seguir teixint una alternativa anarcosindicalista en un dels sectors clau i on tenim un fort potencial de creixement basat en difondre allò que fem i no només el que diem.
Esperem que hi hagi una solució satisfactòria i se'ns permeti fer l'acció sectorial amb el recolzament del sindicat que necessitem com l'aire que respirem.
Ara bé, si algunes companyes i companys consideren que som una molèstia a la tranquil·litat de casa seva, cap problema perquè no volem perdre el temps en discussions i bambalines internes. Tot vostre, companyes i companys, que tenim feina.

La vista judicial pel Cas Expert acaba sense acord i s'ajorna fins el 2 de desembre

CGT Baix Penedès

En la vista judicial que es feia el 9 de juliol a Tarragona sobre el Cas Expert, els encausats han demanat davant del jutge i del fiscal que s'arxivés el cas perquè no accepten cap de les acusacions que els fan. Però l'acusació s'ha negat a aquesta petició així que no s'ha arribat a cap acord i el jutge ha fixat el 2 de desembre per la primera vista del judici.

La citació era per explorar un acord entre les parts. Però les sis persones encausades es neguen a reconèixer cap dels fets de què els acusen i que es remunten a 2004.

Recordem que quatre persones que treballaven a l'antiga empresa Expert Polymere (de l'Arboç) i dos assessors sindicals de la CGT estan encausades per uns fets que van succeir fa 11 anys, el 2004. Totes elles s'enfronten a la petició de fiscal de penes d'entre 3 anys i 2 mesos de presó i 4 anys i mig de presó, a més de multes econòmiques.

Els fets es remunten a l'any 2004, quan l'empresa Expert Polymere de l'Arboç havia anunciat que tancaria. Els assessors i militants de la CGT mantenien les corresponents reunions amb la direcció de l'empresa, quan aquesta va anunciar el tancament patronal i no va deixar als treballadors i treballadores que fessin la seva feina al que encara eren els seus llocs de treball. Aquell mateix dia, 20 de juliol de 2004, els sindicalistes de la CGT van informar a la plantilla de la decisió de l'empresa, que era tancar i no deixar treballar ningú des d'aquell mateix moment. Després de l'assemblea els assessors es van retirar i les treballadores van continuar concentrades al recinte de la fàbrica per a decidir com afrontaven la decisió de la direcció de l'empresa.

Va ser quan els assessors van passar davant de la fàbrica que van veure a la Guardia Civil dintre del recinte de la planta i com "arregava de forma injustificada i desproporcionada contra l'assemblea que estaven fent les treballadores.

El resultat va ser que diverses treballadores van resultar ferides de consideració i van detenir Pedro Duque, afiliat a la CGT que havia acudit demanar explicacions per la desproporcionada càrrega de la Guàrdia Civil contra les treballadores.

És arran d'aquells fets que fa un any es va saber que demanen presó per Pedro Duque i Juan Antonio Soler (afiliats a la CGT i que havien anat a assessorar el Comitè d'Empresa i les treballadores) i a quatre treballadores d'Expert Polymere.

Contundent concentració el 9 de juliol als jutjats de Tarragona

Durant la vista prèvia celebrada al jutjat penal número 2 de Tarragona, els sis acusats van tenir el suport explícit d'unes 200 persones vinculades a la CGT i altres col·lectius i moviments socials, que van reclamar des de la porta dels jutjats la seva absolució.

La protesta, en la qual van participar militants de la CGT del Camp de Tarragona, Baix Penedès, Garraf, Barcelona, Anoia i altres comarques, va provocar el tall del trànsit al carrer Sant Antoni Maria Claret durant unes dues hores.

La lluita per la llibertat sindical continuarà a Berga

CGT Berga

Jordi Simon Perayre, gerent i administrador únic de Iniciatives Berguedanes de Comunicació SL, empresa editora del Berguedà Actual, va ser demandat per dues treballadores de l'empresa afiliades a la CGT de Berga, després de que aquestes fossin acomiadades (vegeu els articles publicats a les edicions número 53 i 56, pàgines 3 i 5 respectivament de El Pèsol Negre). En aquest judici va quedar demostrat que l'acomiadament d'una de les treballadores, Lídia C. va ser improcedent, però no es va poder demostrar la improcedència de l'acomiadament de la seva companya Esther A. davant de l'audiència, tal i com s'explica en una anterior edició de El Pèsol Negre (vegeu l'edició de febrer 2014). Jordi Simon sentenciat ha pagar 27.115 euros, a la seva extreballadora Lídia C. es va declarar insolvent cosa que va provocar que ell no hagués de pagar i recaigués la responsabilitat a FOGASA. No content amb això l'exempresari va decidir denunciar a Esther A., la companya que no va guanyar el judici sobre l'acomiadament, al·legant aquest, danys contra el seu honor per uns cartells que van aparèixer penjats en diferents zones de Berga i que juntament amb la seva imatge afirmaven que l'empresari no pagava i explotava a les seves treballadores.

La resolució d'aquest conflicte entre l'exempresari i les extreballadores s'ha fet esperar i no ha estat motiu de celebració per les afiliades del Sindicat d'Activitats Diverses de la CGT de Berga i menys per l'extreballadora demandada Esther A. que és l'afectada directe per la sentència. Una sentència que resulta inversemblant, ja que tot i no poder-se demostrar l'autoria dels cartells i que la declaració dels testimonis de les dues bandes no coincidís, s'ha condemnat a l'extreballadora a pagar 2.450 euros, en concepte d'indemnització a l'exempresari.

Una derrota obrera, un atac més a la llibertat d'expressió, a la llibertat de defensar-nos dels explotadors, una victòria del sistema, dels abusadors i les autoritats que obliga a continuar la lluita.

Des del Sindicat es demana solidaritat econòmica amb aportacions al compte: 1491 0001 29 2004914921 (CGT BERGA)

Notícies sindicals

Vaga dels acomodadors de l'Auditori i el Liceu per aconseguir passar a plantilla en lloc d'ETT

La plantilla d'acomodació de l'Auditori va iniciar una vaga indefinida el 30 d'abril per denunciar la precarització de les seves condicions laborals i exigir ser contractada directament per la societat que gestiona la sala i no per per l'empresa de treball temporal Manpower Group Solutions. Un dels seus objectius era estendre la vaga més enllà de l'Auditori i aconseguir mobilitzar altres treballadores de centres culturals que es troben en unes condicions de precarietat semblants. Una fita que es va assolir amb la vaga indefinida que el 4 de juny iniciava el personal de sala del Gran Teatre del Liceu, contractades també per Manpower Group Solutions, per reclamar la contractació directa per part del teatre i que se li apliquin les condicions del conveni col·lectiu de Locals i Espectacles, vigent des de 2009. A més, denunciaven el deteriorament progressiu dels salaris, la manca de resposta per part de l'empresa davant les reivindicacions laborals i les condicions d'higiene mínimes del vestuari facilitat per treballar, que només es renta un cop al mes i es passa de treballadora a treballadora, només canviant les etiquetes.

Si el servei d'acomodació subcontractat va decidir declarar una vaga indefinida en ambdues institucions és com a conseqüència de la precarietat de les condicions laborals, agreujada per l'externalització del servei en mans de Manpower Group Solutions.

La precarització del personal dels dos locals és compartida al 100%, no només amb el personal de l'Auditori, sinó amb moltes altres plantilles que treballen subcontractades en equipaments culturals de la ciutat de Barcelona. Aquesta situació no només es dóna en el cas de les persones que estan contractades per Manpower, sinó també per altres ETT com Magma Cultura, Ciut'Art o Expertus, que es reparteixen la gestió del personal de bona part dels centres culturals de Barcelona i també ofereixen condicions laborals precàries molt similars.

Amb un seguiment de la vaga del 100%, la plantilla de l'Auditori va denunciar a la Inspecció de Treball que s'utilitzava personal de seguretat i intern del centre per substituir la seva feina, o sigui substitució il·legal de vaguistes. Davant d'aquesta denúncia, la resposta de la Inspecció va ser favorable a les treballadores, considerant que s'havia vulnerat el dret a la vaga i sol·licitava la fi de la substitució de les vaguistes com a mesura cautelar.

Des de la secció sindical de la CGT al Liceu es va acordar recolzar la digna reivindicació del personal de sala del teatre exigint que el Conveni de Catalunya de sales d'espectacles sigui el marc laboral natural per la seva activitat i no unes condicions privades d'una empresa que no es especifica de l'activitat que desenvolupen.

Tant la direcció de l'Auditori com la del Liceu van deixar la negociació en mans de Manpower i es negaven a negociar la possibilitat de contractar directament les treballadores. La voluntat d'arribar a un acord per part dels acomodadors va ser ferma, però la substitució il·legal de vaguistes des del dia en què es va convocar la vaga, va fer que aquesta no fos suficientment efectiva, col·locant els treballadors en una posició de desvantatge de cara a les negociacions, fent que l'empresa no aportés a la taula de negociació més que petites concessions que l'Assemblea de Treballadors celebrada el 9 de juny, va considerar insuficients com a solució de les reclamacions.

Finalment, és necessari negar rotundament les acusacions d'actituds excloents o accions de coacció, que no han succeït en cap moment. L'ús del públic o els artistes com a eina de desprestigi deixa en evidència les actituds poc conciliadores dels dos teatres.

Finalment, la plantilla de 38 acomodadores de l'Auditori i les 42 treballadores de sala del Gran Teatre del Liceu van signar un acord el passat 1 de juliol que va posar fi a la vaga que mantenien des de feia 63 i 27 dies respectivament. El pacte suposa un increment salarial del 27% i un augment del servei mínim per espectacle, però no la contractació com a personal propi.

Amb aquest pacte, que es va signar al Departament d'Empresa i Ocupació de la Generalitat, ambdues institucions culturals i Manpower Group Solutions, cedien a bona part de les demandes que plantejaven les treballadores: l'augment del 27% del preu per hora –una millora que s'ajusta al que estipula el conveni de locals i espectacles-; un increment del nombre d'efectius per cada servei, i l'augment de les hores mínimes per espectacle (cinc, quatre o tres depenent del tipus de concert). També es va tornar a contractar la treballadora de l'Auditori que havia estat acomiadada poc abans de l'inici de la vaga.

L'acord implica el compromís de mantenir aquestes condicions com a mínim les properes quatre licitacions del servei.

En el cas del personal de sala del Liceu, l'acord marca un augment del seu salari a 9,20 euros per hora (dos euros més que abans) i han passat a tenir un contracte fixe-discontinu amb Manpower, que substitueix el contracte d'obra i servei anterior.

Una de les propostes, però, no va ser acceptada: les treballadores seguiran mantenint contracte amb Manpower i no passaran a ser personal propi del centre, una de les reivindicacions principals que es posaven a la taula de negociació. Tot i no aconseguir aquesta demanda, esperen que més endavant puguin aconseguir ser contractades com a personal propi, però per aconseguir-ho potser caldrà que les treballadores de tots els equipaments culturals prenguin consciència col·lectiva i treballin plegades per aconseguir-ho.

La vaga d'#incomodats (així s'auto-anomenaven) ha tingut un fort ressò social i mediàtic i ha propiciat que treballadores d'altres centres culturals de Barcelona subcontractades en condicions precàries comencin a mobilitzar-se i a teixir xarxes per conèixer-se i posar en comú les seves situacions laborals. Més endavant, plantegen traçar línies d'actuació comunes. Un projecte encara embrionari però que pot servir per lluitar plegades, empoderar-se i denunciar la precarietat laboral que pateixen les treballadores d'aquests serveis subcontractats.

Trobada de delegats i delegades de prevenció de CGT Catalunya el 18 de juny a Barcelona

El 18 de juny la Secretaria de Salut Laboral de CGT Catalunya va convocar una trobada de delegats i delegades de prevenció de CGT Catalunya a l'espai de Can Batlló, Barcelona. Els punts de l'ordre del dia de la trobada, a la que van assistir més de 100 delegats i delegades, eren:

1.- Anàlisi de l'acció sindical en matèria de Riscos Psicosocials a l'empresa, aplicant els coneixements exposats als materials i ponències de la Conferència realitzada el passat 8 de maig a Barcelona. Es van fer grups de treball per compartir estratègies i posar en comú les reflexions de cada un dels grups.

2.- Anàlisi de la possibilitat de fer una Jornada descentralitzada de lluita contra les altes mèdiques injustificades de Mútues i de l'ICAM, posant en comú les possibles dates i enfocaments d'aquesta jornada de mobilització.

La proposta sorgeix de la constatació de que s'estan donant moltes situacions d'altes injustificades per actuacions de les Mútues i ICAM, que deixen en una situació molt precària als i les treballadores afectades. Quan es dona un alta injustificada s'obliga al treballador/a a retornar a la feina si no la vol perdre, a pesar de que no està en condicions de salut de portar-la a terme, fet que causa molt patiment i situacions molt complicades.

A més s'està donant per part de les Mútues una invisibilització massiva i conscient dels Accidents de Treball i Malalties Professionals, que són comptabilitzades com a Malalties Comunes. Aquesta situació es veu agreujada per l'intensificació de la precarietat i la temporalitat. Alhora s'ha constatat que les possibilitats legals són també molt precàries, i que la solució només pot ser sindical, en la lluita i la mobilització des dels centres de treball.

L'objectiu de la Jornada de lluita seria:

- visualitzar aquesta problemàtica, que s'està donant entre un silenci social i mediàtic
- assenyalar les institucions que l'estan perpetrant
- aconseguir petites "victòries": una companya que és atesa a la Mútua per pressió d'una mobilització, una baixa que es reconeguda com professional,...

Les altes mèdiques injustificades causen molt patiment en àmplies capes de la classe treballadora, i aquesta Jornada pot ser un primer pas per crear una campanya que pugui aturar-los.

Des de la Secretaria de Salut Laboral funciona un grup de Telegram de delegades i delegats de prevenció de CGT Catalunya amb l'objectiu de posar en comú dubtes, materials interessants i comentaris en matèria de salut laboral, un espai dinàmic on es resolen dubtes aplicant el suport mutu entre ells, posant en comú les experiències de cada empresa i facilitant la coordinació. Si hi ha delegats de prevenció que no estan al grup i hi volen participar, cal que contactin amb la Secretaria de Salut Laboral de CGT Catalunya al mail salutlaboral@cgtcatalunya.cat

La CGT denuncia a la Inspecció Laboral l'assetjament a la Diputació de Barcelona

La CGT va presentar una denúncia a la Inspecció de Treball per presumptes infraccions a la Llei de prevenció de riscos laborals comeses al departament de Relacions Internacionals de la Diputació de Barcelona. La denúncia es produeix després de mesos d'intentar sense èxit que el govern de la Diputació posés fi a les pràctiques d'assetjament laboral que, segons el sindicat, es produïen en aquest de-

partament.
Diversos tècnics de la Diputació de Barcelona venien denunciant des de feia mesos que rebien pressions i coaccions dels seus superiors perquè tramitessin projectes de cooperació al desenvolupament finançats per la corporació provincial on s'advertien irregularitats. En comptes d'estudiar les seves denúncies, els responsables polítics dels àmbits de Relacions Internacionals i Cooperació al Desenvolupament de la Diputació van amenaçar i pressionar aquests tècnics, alguns dels quals van demanar la baixa laboral afectats per depressió o angoixa.
Aquests fets van portar el delegat de prevenció de riscos laborals de la Diputació a entregar, el passat 2 d'octubre, un escrit al Registre General sol·licitant la realització d'una avaluació de riscos psicosocials a la direcció de Relacions Internacionals. L'informe 'Riscos Laborals a la Direcció de Relacions Internacionals de la Diputació de Barcelona', elaborat per l'Agència de Salut Pública, va donar la raó a les denúncies dels tècnics.
Malgrat tot, el govern de la Diputació ha anat endarrerint la solució del cas i ha anat traspassant-lo d'una àrea a l'altra. L'última decisió del president de la corporació, Salvador Esteve, va ser traslladar l'expedient a la gerència de l'entitat abans de deixar la presidència de la Diputació.

Vaga a EMTE Service Tarragona contra la modificació substancial de les condicions de treball

Els treballadors de EMTE Service de Tarragona van iniciar el 29 de juny una vaga d'una setmana, per un lloc de treball digne i contra la precarietat laboral, davant la pèrdua del Pacte de Millora i la intenció d'aquesta empresa d'acabar amb els seus drets.
La vaga va tenir un seguiment majoritari d'un 80% de la plantilla i el 2 de juliol un centenar de persones van participar en una concentració davant l'Ajuntament de Tarragona.
EMTE obté beneficis milionaris mentre ataca als seus treballadors. Aquesta empresa multinacional, que obté suculents beneficis, té la cara dura de dir als seus treballadors que no poden mantenir les condicions actuals per un problema de competitivitat en el mercat. Òbviament en cap moment es plantegen rebaixar els salaris, bonificacions i privilegis dels directius de l'empresa.
Com a conseqüència de la reforma laboral, i davant la caiguda de nombrosos Convenis (en el seu cas un pacte de millora), la patronal està aprofitant o bé per a enfonsar les condicions laborals i salaris o bé per a tancar empreses i deslocalitzar-les. Va passar a Tarragona fa uns mesos amb EMSA i ara els toca a EMTE.
EMTE Service pertany al grup multinacional COMSA EMTE que en els últims anys no ha parat d'incrementar els seus beneficis. Recentment ha aconseguit nous contractes a Suècia, França, Marroc i molts altres països. D'altra banda aquí ha obtingut ingents beneficis com a conseqüència dels contractes que té amb nombroses administracions, començant per la Generalitat de Catalunya, que en dos anys ha adjudicat a aquesta empresa contractes per gairebé 14 milions d'euros.
El famós "Cas Pujol" ha esquitxat a aquesta empresa, i a la família Sumarroca, copropietària de EMTE, que amb aquesta i altres empreses van arribar a obtenir contractes des de 1982 per valor de 285 milions d'euros. S'emporten els diners públics de tots, i a més volen que els seus treballadors treballin per una misèria.
A EMTE Service, on gràcies a la lluita van obtenir un Pacte de Millora amb millores salarials, cobertura del 100% en cas de baixa, un plus de conducció o una taula de preus d'hores extres, l'empresa incompleix des de fa anys aquest Pacte respecte als nous treballadors contractats. D'aquesta manera ha creat una doble escala salarial amb la qual ara vol acabar igualant-nos a tots per baix en precarietat i perduda de drets.
L'empresa ha reconegut obertament i amb fatxenderia que ni compleixen el Pacte ni el compliran. CGT els ha denunciat a Inspecció de Treball, que ens ha donat la raó però no ha imposat a l'empresa les corresponents sancions.
Es treballadors de EMTE Service han dit prou i no estan disposats a consentir que es jugui amb els seus llocs de treball i amb el pa de les seves famílies. Per això no solament estan exigint que es mantingui el Pacte, sinó que s'apliqui a tots els treballadors, des del més veterà fins a l'últim contractat, i des del primer dia que es posi un peu en l'empresa.
Sol·liciten a les administracions, Generalitat i Ajuntaments com el de Tarragona, Reus o Salou, que tenen contractes o relacions amb EMTE, que exigeixin a la mateixa que respecti els drets dels treballadors, en aquest cas el Pacte de Millora.
Com que l'empresa no va fer marxa enrere en les seves intencions es va votar majoritàriament anar a la vaga indefinida a partir del 20 de juliol. Els treballadors de EMTE fan una crida al conjunt de la població per a donar suport a la seva lluita i justes reivindicacions, així com per a omplir la Caixa de Resistència.
Defensar els llocs de treball, i unes condicions dignes, és defensar el futur de tots.

CGT porta al Parlament Europeu la necessitat de reforçar el servei postal públic a l'Estat espanyol i d'aturar el procés de privatització

Convidats per Podemos, del Grup Confederal de l'Esquerra Unitària Europea, la CGT de Correus (entre ells una representació de la Secció sindical de CGT Correus Tarragona) i una delegació de treballadors i treballadores en lluita de Correus va visitar el Parlament Europeu el 23 i 24 de juny. L'objectiu era denunciar públicament la situació actual de Correus i transmetre-ho a la més alta instància europea.
Així mateix traslladàven a dos eurogrupos parlamentaris diverses propostes i els instaven a crear un pla per a recuperar i reforçar el servei postal públic. El dia 24 es reunien amb els Parlamentaris Europeus Tania González i Miguel Urban, de Podemos, i Lídia Senra de AGEe (membre de la Comissió europea de Desenvolupament Rural) per a informar-los de:
- L'incompliment sistemàtic del Servei Postal Universal al no realitzar el repartiment de la Correspondència com a mínim 5 dies a la setmana en tot el territori i a tota la ciutadania.
- La pèrdua de llocs de treball, la pèrdua de drets laborals i la mala qualitat de l'ocupació restant.
- L'externalització de serveis, fins i tot amb falsos autònoms, com és el cas de CORREOS EXPRES.
- L'augment de la paquetería on-line en un 400%, i l'ínfima cota de mercat que abasta Correus, solament el 10%.
- La deterioració del servei públic, per una mala gestió que té com finalitat donar arguments per a una futura privatització del servei públic.
- Única empresa amb personal funcionari que té beneficis i els sous escandalosos del President i les desconegudes productivitats.
- El finançament insuficient del Servei Postal Universal, i l'opaca utilització del mateix.
- La situació injusta dels fixos discontinus a Correus.
Entre les propostes realitzades podem destacar la recuperació d'una banca pública gestionada per personal públic de Correus, esmenar els errors en la gestió de la paquetería recuperant la seva gestió des de les USES i amb personal públic, i la dimissió de Luis Pérez Capitán, cap de RRHH, per prendre decisions contràries a la llei vulnerant drets fonamentals.
En l'entrevista de CGT amb la Europarlamentaria Lídia Senra, de la Comissió d'Agricultura i Desenvolupament Rural, es va plantejar la necessitat de coordinar la defensa del correu rural a nivell europeu, per la importància en la cohesió fora de l'àmbit urbà que pot arribar a tenir, i la potenciació del servei postal rural augmentant els seus serveis com porta d'entrada a una administració pública propera i personal. Senra i el seu grup estudiaran les mesures que prendran per a potenciar aquest servei i realitzaran en les pròximes setmanes diverses preguntes i peticions en relació amb aquest tema.
En aquest àmbit es va explicar la problemàtica dels carters rurals i les retallades brutals que s'han aplicat a les comarques Tarragonines, en especial a la Terra Alta, Baix Ebre, Priorat i la Conca de Barberà.
També van fer lliurament de 5 preguntes i peticions que els i les Eurodiputades de Podemos dirigiran al Parlament:
- Sobre l'incompliment del Servei Postal Universal.
- Sobre l'augment en els últims anys de la mala qualitat de l'ocupació i la devaluació dels salaris.
- Sobre el context laboral de les embarassades.
- Sol·licitud d'un estudi sobre l'impacte de la privatització del servei en l'àmbit laboral i en l'àmbit social.
- Sol·licitud d'un estudi sobre els casos de mobbing.

CGT davant les 3 sentències del TSJC que anul·len l'adjudicació del contracte de gestió del servei d'abastament d'aigua a Aigües Ter Llobregat (ATLL)

Tres sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya anul·len l'adjudicació del contracte de gestió del servei d'abastament d'aigua en alta Ter Llobregat per una infracció dels principis de publicitat i concurrència amb anterioritat a la formulació de les ofertes dels licitadors.
La discrepància entre la fase d'aprovació del plec de clàusules administratives particulars i els aclariments fets per l'òrgan de contractació durant la fase del concurs ha portat al tribunal a anular el procediment de contractació. En aquest sentit destaquem un paràgraf dels fonaments de dret d'una de les sentencies: "..la discordancia se produjo en un momento capital del procedimiento de contratación, anterior a la formulación de las ofertas por partes de los licitadores, de modo que se han visto sustancialmente afectados los principios de publicidad, transparencia, igualdad y concurrencia.."
Des de la Secció sindical de CGT ATLL pensen que aquestes sentències brinden una oportunitat a la ciutadania per demanar al Govern de la Generalitat de Catalunya la des-privatització d'Aigües Ter Llobregat i que la gestió sigui pública i de qualitat. Que els veritables principis siguin la transparència i la participació ciutadana i no el mercantilisme i el favoritisme.
A la CGT hem vist i patit les conseqüències de posar en les mans privades la gestió de serveis públics tan essencials com l'aigua, l'energia, la sanitat, etc. En tots aquests sectors, els accionistes, lobbis especulatius, prioritzen els beneficis abans que la salut dels treballadors o el benestar dels ciutadans. A l'ATLL privada el panorama és el mateix.
Els dividends que s'han repartit els socis accionistes han estat immoralment suculents, també hem descobert als comptes facturació a una empresa del grup sense el corresponent permís de l'administració, fet que hem denunciat a l'oficina antifrau, la tarifa de l'aigua ha augmentat un 24% des de la privatització.
El treballadors i treballadores en canvi tenen congelat el sou i els llocs de feina que deixen els que es jubilen s'amortitzen, la plantilla ha crescut per la banda dels directors i alts càrrecs i els ciutadans i ciutadanes tenen més dificultat per accedir a l'aigua quan els seus ingressos són baixos o nuls.

La preparació de l'entr

Txema Bofill
txemabo@gmail.com

Aquest mes, en lloc d'entrevista, presentarem la preparació de l'entrevista a l'Enric Marco que publicarem en el Catalunya de setembre. Un company estigmatitzat mundialment pels mitjans que viuen de la mentida. L'Enric vol parlar i nosaltres el volem escoltar. Té les pàgines obertes.

Primer contacte

L'idea de l'entrevista em va venir al saber que en Cercas havia escrit un llibre sobre l'Enric Marco. Vaig ensumar i malpensar del Cercas, al ser un novel·lista que escriu pels poderosos. No en vaig equivocar. El llibre supera totes les previsions possibles. És una impostura hàbil, professional, del començament al final. És una vulgar i letal investigació policíaca.
Vaig demanar el telefon de l'Enric i em varen dir que la seva dona feia poc havia mort. I millor esperés. Per Sant Jordi la Lumi em va comprar el llibre «El impostor».
L'Enric Marco va estar d'acord en ser entrevistat. Per telefon em va dir que des de feia temps esperava que el telefonéssim del Catalunya. Em va recalcar que té moltes ganes d'explicar-se i d'aclarir un piló de coses i que farà falta més d'una entrevista. Fins i tot em va dir que havia pensat en fer-se ell una autoentrevista. La impressió que en vaig treure és bona, la d'un home amb una gran vitalitat i energia. No semblava que tingués 95 anys. L'Enric és una persona d'idees i recursos: Em va agradar la seva idea d'auto entrevistes. De fet ens ens hem trobat la fam i les ganes de menjar. Cercas és tòxic i un gran impostor. Cal denunciar-lo.

Trobada a Sant Cugat

En Pep Cara i jo varem anar a Sant Cugat a entrevistar l'Enric Marco. En Pep pel Pèsol negre i jo pel Catalunya. Ja ho havíem fet altres vegades. En Pep duia la càmera de vídeo, jo les gravadores. Tenim dos enfoc s diferents: En Pep considera que l'important és la vida militant i anarquista de l'Enric Marco, les seves lluites des que va anar de milicià voluntari fins a ser Secretari de la CNT. Jo anava preparat per a centrar-ho contra el llibre del Cercas, les mentides del Cercas i les seves impostures, d'ell, dels seus col·laboradors i padrins.
Amb en Pep és fàcil arribar a acords. Varem quedar de combinar les dues idees i deixar parlar l'Enric i seguiríem les propostes de l'Enric. Mètode no-directiu.
L'Enric ja estava al bar davant l'estació esperant-nos.
L'Enric va voler primer un canvi d'impressions amb nosaltres abans de començar les entrevistes. Varem estar parlant amb l'Enric cap a 4 hores. Varem quedar en fer-la pròximament. I seguir-nos veient.
Ha perdut 15 quilos degut a la mort de la seva companya. 40 anys junts, acompanyant-se a tot arreu i ajudant-se mútuament. També 15 quilos menys per les mentides i enganys, menyspreu i insults de l'indigne i sinistre inquisidor Cercas, que cínicament va escriure: "El llibre el matarà".
L'Enric té una salut de ferro. Als 95 anys i encara protesta, denuncia, i segueix en la lluita contra les injustícies que rep en carn pròpia, les que estan fent a ell.
No es queda a casa seva com li recomanen amics i familiars. El que més li dol de les innombrables mentides del Cercas és que l'hagi tractat de policia, de burgès, i que l'hagi enganyat des del primer dia fins al final. «Em va entregar el llibre sols uns dies abans. El vaig desautoritzar completament. Em va respondre que era igual, que no esperava la meva aprovació. I que si la tingués és que el llibre era dolent. Em va dir que si volia una biografia, que me l'escrivís jo. Que el seu llibre em rehabilitava. És un mentider, un impostor». Es rebel·la ara contra el seu inquisidor, en Cercas. Jo l'acompanyaré i espero molts altres companys l'acompanyem en aquesta lluita.
És un luxe haver conegut i parlar amb un milicià que va participar a la Revolució i a la guerra civil. Ja no en queden. Un luxe poder parlar i compartir amb un resistent que ha patit el franquisme i el nazisme. I que a la transició fou Secretari general de la CNT de Catalunya i d'Espanya. I que ha continuat al llarg de la vida amb els ideals llibertaris.

Ens acomiadem com si ens coneguéssim de fa temps

- Cuida't Enric -li diem- Ara és lo important. No li donis voltes al llibre del Cercas. No t'hi capfiquis. Estigués tranquil. Ocupa't de la teva salut. Nosaltres ens ocuparem d'ell. L'atacarem, el denunciarem i l'enfonsarem. En Cercas és un pobre tipus, un farsant, un miserable.
- Aneu en compte. Té bons padrins- ens aconsella com a vell expert en lluites
- També atacarem als padrins. És l'objectiu. Desemmascar-lo i atacar als padrins. En Vargas Llosa i tota la poderosa màfia del diari El País. Una colla de carques amb discurs socialdemòcrata. Buscarem els altres padrins que té.
- Avui dormiré bé. Gràcies pel caliu que m'heu donat.

En defensa de la mentida de l'Enric Marco

Txema Bofill

Sobre la mentida de l'Enric difereixo d'alguns companys amb qui he parlat. Tots estem d'acord que és una mentida amplificada i demonitzada per la dreta i els centralistes. Anant a contracorrent, jo dic que és una mentida angelical, artística i profundament cristiana. Cap possible comparació amb les mentides criminals dels poderosos i els seus escrivans. L'Enric ha estat fent teatre vivent, teatre de carrer d'alt risc (sobretot per ell), una performance genial, teatre invisible del bo i potent. S'hauria d'estudiar a Belles Arts. Un teatre molt eficaç que també va utilitzar per no fer el servei militar amb Franco, per sobreviure en el franquisme i en les presons nazis, per a alliberar els presos de les benzineres immediatament amb una telefonada al Governador, per a aconseguir les reivindicacions dels obrers en lluita anant a veure als patrons (petit grup). Teatre polític, estratègies de revolucionari camaleònic.
En el teatre que l'ha fet famós, utilitza una estratègia per explicar la veritat oculta: s'encarna amb un deportat, amb un pres de camp de concentració, per explicar el que han sofert, l'horror inimaginable de les víctimes dels nazis. És fa un d'ells. I va denunciar el que els veritables presos no tenien força ni ganes ni voluntat d'explicar. Ell ho va fer i va denunciar als nazis a les escoles, a les Institucions, al Parlament. Tot sol, sense ajudes. Va fer centenars de xerrades per collegis informant les veritats que els mitjans callen, sobre les víctimes del feixisme i nazisme. Mereix que li tornin la medalla de Sant Jordi. La mereix molt més que molts corruptes que l'han obtinguda.
Li deia a un amic cristià, que Jesús de Natzaret va mentir-nos, tan si era Déu com si era sols un home. Si era sols un home, va mentir al fer-se passar per Deu i per això el van crucificar. Si era Déu ens va enganyar a tots al dir-nos que va ser concebut per una verge, que va morir, quan Déu no pot morir, i si no ha mort, tampoc va poder ressuscitar. Jesús de Natzaret, com en Marco són impostors angelicals. Jesús es va encarnar com home, sense ser-ho, (segons els que ho creuen) per fi de bé, per a explicar-nos la bona nova, per salvar-nos. Són mentides que no fan mal.
També puc argumentar amb un cas personal. Jo durant 30 anys no vaig ni dir als amics que havia estat torturat durant 5 dies. Si algú s'encarnés en un torturat (pels Mossos, per la Guàrdia civil, per polis de l'Audiència Nacional), jo i molts li ho agrairíem. I sobretot, si fes com en Marco: anés a totes les escoles de Catalunya i Espanya a denunciar la tortura i a explicar els casos existents. Un home així, només pot ser un home excepcional, un fora de serie. I li hauríem de donar la medalla de San Jordi, per treball pedagògic i pel treball artístic: la d'inventar-se una mentira per a denunciar les veritats, que s'oculten.
En canvi els dossiers policials són letals. Són una arma terrorista. I en Cercas ho ha utilitzat sense compassió contra un home bo, generós i altruista, contra un artista de la vida.
«El impostor» del Cercas, l'autoretrat del Cercas, són 426 pàgines d'odi i de porqueria immunda; literatura burocràtica de funcionari policial.

revista a l'Enric Marco

Preparant una entrevista al company Enric Marco

Pep Cara (Berga)

Txema Bofill és un amic que fa grans entrevistes. Se les prepara i aquestes coses raram ent habituals. Com és natural en algunes coses coincidim i en altres pensem diferents. A part d'un amic, el considero un «company». Això és important per mi. Podria dir que m'ha tornat a enredar perquè col·labori amb ell en aquesta entrevista. Però no seria del tot exacte. D'una banda, com he dit, respecto la feina del Txema fent entrevistes i d'altra banda, sap engrescar i encomanar l'entusiasme i això és una característica revolucionària.
El Txema em diu d'entrevistar l'Enric Marco. Un militant que vaig conèixer a Sallent l'any 2003 en l'aniversari de la mort d'Agustín Rueda. Em va agradar com va parlar. Vaig saber després que havia militant intensament a l'anarcosindicalisme durant la transició (vaga gasolineres, tema Agustín, etc.) i també sabia que fou de la primera escissió, el que ara és la CGT. Em va sorprendre veure'l al cap davant de l'Amical Mathaussen perquè no sabia que hagués estat —o no— a un camp d'extermini i perquè les Amicals, al contrari que la Federació Espanyola de Deportats i Internats Polítics (FEDIP) tenen l'origen en l'estalinisme més tronat.
Encara recordo veure en directe l'any 2005 al Cuní informant de la impostura de l'Enric i destrossant-lo en directe. L'endemà va donar la cara i va anar als mitjans reconeixent les mentides i les veritats de la seva vida. Però als mitjans no els interessa la veritat ni la mentida. L'espectacle del moment va ser la lapidació pública de l'Enric. En nom de la veritat els periodistes —portaveus de la mentida institucionalitzada— van fer miques tota la persona i la seva activitat, a partir de la mentida sobre els camps. Realment no és poca cosa la mentida sobre els camps. Però el que intento dir és que en Marco va militar activament en moltes lluites, i molts en som i en sou testimonis. No dono per bona la seva mentida, em sembla molt malament, però no redueixo l'Enric Marco a aquella mentida. El que més greu em va saber aquell 2005 és que gent de la categoria moral del Cuní, la Rahola, o qualsevol tertulià llepaculs, alliçonés des de les altures i criminalitzés l'Enric. I amb l'Enric tot el relat dels vençuts, dels revolucionaris, dels anarquistes. Vist en perspectiva crec que els hi va anar de perles. L'Enric no era còmode, va dir-los-hi a la cara, no sé si al Congrés, que els camps d'extermini encara existien, que els règims concentracionàris no eren res del passat, existien a molts països, com per exemple Israel. En pocs dies en Bermejo feia saltar la llebre. Al Pèsol negre vam publicar una carta de l'amic i company Juan Pedro de Sallent, en una línia similar al que dic jo avui. Vam negar-nos a publicar cartes de companys d'altres anarcosindicals que volien apuntar-se a fer llenya de l'arbre caigut.
Bé, som dilluns a la tarda, fa molta calor i estem a una terrassa d'un cafè de Sant Cugat amb l'Enric. Està fotut per la recent mort de la seva companya. I afectat per la immoralitat feta paper perpetrada pel Javier Cercas. Finalment no gravem, no fem l'entrevista, només parlem durant quatre hores llargues. Tenim idees i material per l'entrevista futura. La conclusió és que l'Enric és un company. Un militant que ha estat a mil mogudes i que ha fet coses grans, bones i també dolentes. Una altra conclusió és que cal fer justícia, posar les coses en la perspectiva real. El Txema està disposat a fer-ne. M'agrada la gent que no pot evitar participar en les lluites per la justícia.

Jo acuso... a Javier Cercas: el gran impostor

Txema Bofill

Comencen per una anècdota:
En la portada del llibre està la clau: JAVIER CERCAS. El impostor. El gran impostor és en Cercas. El disseny el deuria fer algun subversiu. L'imatge mostra un tipus gris, turmentat, de l'edat d'en Cercas, que s'amaga, i un nom amb majúscules, JAVIER CERCAS, el impostor. L'home de l'edat d'en Cercas, es tapa la cara, observa d'amagat entre els dits. Es tracta evidentment d'un veritable lapsus freudià, d'ordre psicoanalític. Dona pistes sobre la perversió de l'autor.

La falsa novel·la "El impostor" és una impostura

És un engany de l'inici al final. Un gran engany sobre la vida del Marco, una manipulació de la Història, i un frau als lectors. Un llibre el vomitiu i tòxic. Prosa de mercenari.
El llibre és un exemple de com el Sistema controla i destrueix els dissidents. És un exemple d'un escriptor al servei dels que manen. És la novel·la d'un gran impostor. No la recomano, a no se que es vulgui investigar com ens influeixen, com ens controlen, com es reescriu i es manipula la historia. Revisionisme ben pagat i publicitat.
¿Com pot ser que per denunciar un suposat impostor, ha de construir una gran impostura amb aroma verinós de claveguera moral?

«El iimpostor» és un dossier policíac i psiquiàtric.

El impostor no és una biografia de l'Enric Marco, ni autobiografia del Cercas. Tampoc és una novel·la real, no fictícia, com l'anomena en Cercas. Una impostura més del Cercas. «El impostor» és el resultat d'una investigació policíaca i també psiquiàtrica, completament inventada utilitzant dates biogràfiques de l'Enric Marco des del naixement. És un dossier inquisitorial, que el Cercas ha novel·lat, passat en net, com diu ell. Una investigació destructiva, terrorista, sinistra, com són les de la policia i psiquiatres al servei de la policia.
Hi ha dos personatges falsos, trets de la realitat. En Cercas, l'investigador de "la veritat" de l'Enric Marco. Un personatge totalment fals i repugnant. S'erigeix en investigador de la veritat i jutge a la vegada. Es designa com l'immaculat portaveu de la veritat, posant-se una màscara immunda a la seva mesquinesa. Pronostica que "el llibre matarà a l'Enric Marco". Tota la farsa es basa en uns psiquiatres imaginaris, que no nombra, que han diagnosticat a l'Enric de "Narcís de manual". Uns psiquiatres del CSID o de qualsevol altra institució policial, que diagnostiquen a distància i elaboren qüestionaris per a classificar dissidents. En realitat en Cercas en el personatge de la novel·la fa d'inquisidor, de Torquemada i botxí. I de comissari polític al des-valoritzar tot el que representa en Marco, que nombra el monstre de la mentira. Aprofita per desprestigiar als anarquistes, al moviment llibertari, per reescriure la història i arrasar amb la memòria històrica. En Cercas fa creure que representa la veritat històrica i la veritat de l'Enric Marco, la dels guanyadors, la dels assassins, que segueixen en impunitat.
L'Enric Marco, segons el pseudo investigador Cercas, o segons els investigadors policials que l'han assessorat, és el fals heroi, un mentider compulsiu de tota la vida. Ressalten que l'Enric Marco va néixer en un manicomi, d'una mare boja, i l'equip d'investigadors i psiquiatres conclouen el classifiquen com una persona amb un gran ego. Interpreten en Cercas i Cia que es va fabricar una altra vida per escapar al seu ofici de mecànic, i a una vida, trista, avorrida, monòtona. No fa falta ser psicoanalista per dir que és una projecció de la vida d'oficinista i poc creativa del Cercas.
Conclouen tots aquests falsos i anònims investigadors que l'Enric Marco és el monstre de la mentira, un narcís de manual que evita mirar-se per no morir, un ser repugnant, desagradable, i un plegat d'insults que ni vull enumerar. Un dossier letal ple de mentides barrejades amb algunes veritats, destinat a capgirar la vida

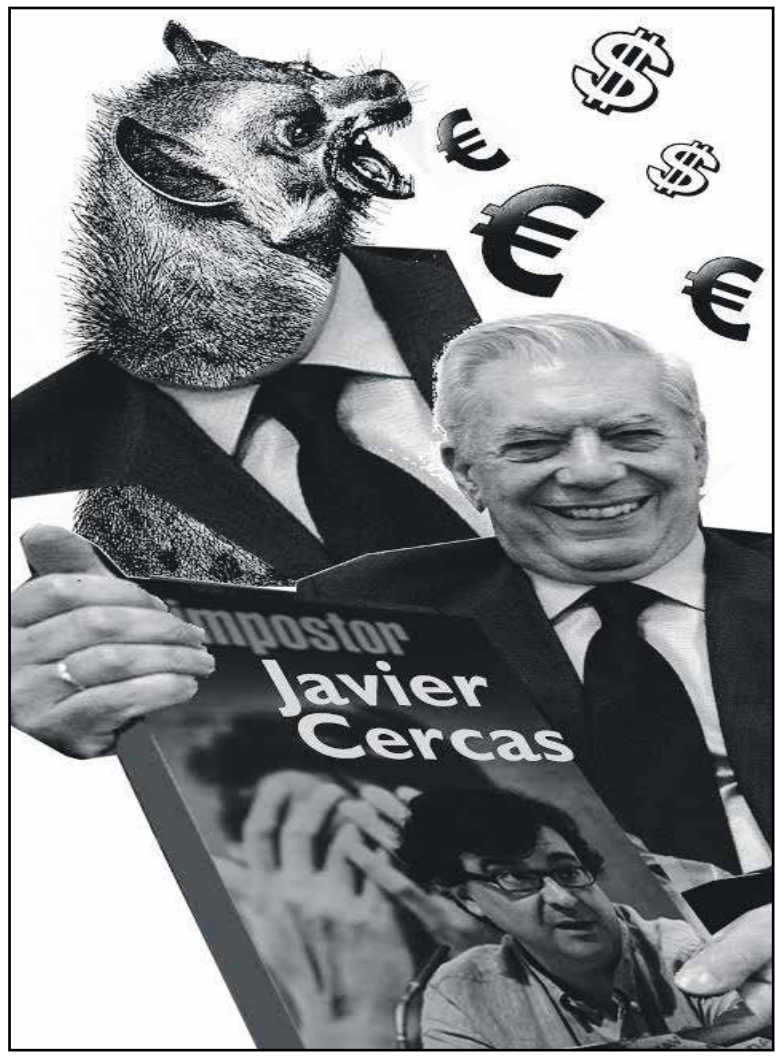

d'un gran home.
En el relat fictici el sinistre Cercas interroga com Torquemada i la víctima acaba confessant. El miserable Cercas diu que ha gaudit molt escrivint aquest llibre.
L'Enric Marco real té poc a veure amb el del llibre. En realitat és un milicià sobrevivent de la Revolució, un militar destacat en la guerra civil en defensa de la República, un resistent i opositor al franquisme, un molt bon líder sindical en la transició, un capdavanter de la memòria històrica de les víctimes del franquisme i nazisme.
Per tot això és objecte d'una investigació especial, que l'ha d'anular. I resisteix i denuncia com ho ha fet sempre. Un gran i admirable ancià. Una vida exemplar.

L'autor, un fals novel·lista

La impostura del Cercas és fer-se passar per novel·lista amb l'objectiu perniciós d'acarnissar-se amb un ancià indefens. I lucrar-se en la feina bruta.
Javier Cercas és un escrivà hàbil i prostituït. És un funcionari lleial i dòcil amb els Poders instituïts. El va descobrir en Vargas Llosa, el pontífex màxim del neoliberalisme ultra, un reaccionari amb màscara de socialdemòcrata. En Cercas és el seu deixeble de províncies. També és un neolliberal amb pell d'esquerrenòs, antifranquista i fins i tot ateu (wikipedia) Es veuen sovint i es comuniquen. En Cercas va firmar-li un comunicat contra el català i d'altres.
En Cercas és un covard. S'atreveix amb els febles, però no amb els poderosos. Destrossa amb mentides a l'Enric Marco sense compassió. És un cínic, ja que li va dir que sols el volia rehabilitar.
El que no se va atrevir a fer el milicià del Collell, afusellar en Sánchez Maza, l'ideòleg falangista, és el que ha fet el mercenari Cercas amb l'anarquista sobrevivent de la Revolució, l'Enric Marco. Ha disparat contra un antic milicià de veritat sense compassió i per la paga.
En Cercas és un pervers. El va enganyar des del començament, el va utilitzar i al final no li deixa ni expressar-se i el desacredita i l'insulta en els mitjans de comunicació, on campa com a casa seva.
En Cercas és un vulgar vampir de geriàtric, xuclant la sang a un venerable ancià, a un milicià i militar de la República, un dels pocs que queda viu, a un lluitador i resistent antifranquista, exsecretari de la CNT, i un lluitador i quixot contra els poders i poderosos.
Javier Cercas és un difusor del pensament dominant i de les mentides criminals de l'Imperi. És un escrivà molt ben pagat, en proporció directe als serveis prestats.
Un gosset falder dels que manen, i del Vargas Llosa en particular. Cal recordar-ho.
L'inquisidor Cercas sols agafa allò que pot semblar dolent del Marco, o el bo que pot capgirar en dolent. Ho capgira tot, amplifica alguna contradicció i intenta que confessi. Se la passa arrencant informacions als amics i familiars i al propi Marco. Projecta, interpreta, suposa i menteix sols en un sentit: la vida de Marco és una gran mentida. La vida exemplar de lluitador, resistent, formador, bon company, no li interessa ni al Cercas escrivent, ni al Cercas de la novel·la.
La realitat del Cercas és que fa o és comissari polític. Exerceix de sicari i franctirador d'un vellet. I un sinistre escrivent d'una investigació policíaca al servei dels poders.
Series capaç, Cercas, de posar-te la lupa d'augment a sobre teu? Per què has de vampiritzar un indefens? T'agradaria que et llencessin a sobre els dòbermans que tu has llençat?

Qui ha fet l'encàrrec?

Segurament en Vargas Llosa. Potser sols com intermediari. En un dels seus sopars li diu: "Marco es un personaje tuyo. Tienes que escribir sobre él".
Conèixer qui ha fet l'encàrrec és important per analitzar correctament la novel·la, que no és novel·la, la falsa biografia del Marco, o l'autobiografia fictícia del Cercas investigant la veritat i fent de psiquiatre,psicoanalista i historiador.

Quines finalitats?

La investigació final feta per l'equip del Cercas, és esbiaixada i te una finalitat criminal. Desprestigiar i controlar completament, sense pietat a l'Enric Marco. Anular-lo, matar-lo. Com és fa? Amb un dossier com el que ha fet en Cercas, amb un control absolut de la persona. Cercas ha seguit el manual de les policies polítiques actuals. Els que controlen a les persones, a polítics i a dissidents, són els que tenen el poder. Els que controlen el passat, controlen el present. Per això promocionen en Cercas. Del dossier policíac ja en parlarem. L'Enric Marco és un irreductible i no se'n penedeix del que ha fet i menys de totes les coses bones i de les lluites llibertàries. No es deixa controlar. Aquesta és la finalitat manifesta i primera i necessària.
La finalitat oculta és desprestigiar tot el que representa l'Enric Marco: el milicià que combat amb armes a favor de la Revolució, el militar que defensa la República, els ideals anarquistes, la memòria històrica de les víctimes del franquisme, l'anarcosindicalisme, etc.
Una altra finalitat, diguem secundària, seria la de protegir i ocultar als veritables impostors, als que diuen mentides criminals i delictives.
En Cercas fa creure que totes les coses bones que ha fet en Marco, i tots els seus ideals, eren una estratègia de mentida per a alimentar un monstre, una persona fictícia que s'ha inventat Aquestes estratègies professionals i perverses per enfonsar a l'Enric Marco no se les ha inventades l'obscur, mediocre i pseudo novel·lista, que és en Cercas. Algú l'ha ajudat....
Resumint: l'impostor Cercas es carrega a les víctimes del franquisme i a la reduïda i inexistent memòria històrica de les víctimes, a la CNT i al moviment llibertari, i al Marco, com hipèrbole de la impostura.

La Mercè Mas

L'home de la Mercè Mas és en Cercas. Una bona noticia del llibre és que sembla que ella el vol deixar. La Mercè era de la nostra colla de La Bisbal, una flor especial de la bohèmia i la contracultura, i també militant de la CNT a La Bisbal d'Empordà al començament de la transició. Li agradava molt el teatre. La Mercè el va enviar al psicoanalista.
Crec que amb aquest llibre "El impostor", la impostura del Cercas haurà augmentat i el seus traumes i perversitats hauran empitjorat. Ara la Mercè l'haurà d'enviar al psiquiatre.
L'altre bona cosa són els dos anàlisis de la Mercè sobre el cas Marco. Son breus i de sentit comú, anàlisis que desmunten la falsa novel·la del seu home:
- ¿I a qui ha fet mal en Marco amb això (la mentida d'encarnar-se en víctima nazi)?
- El que no entenc és que s'acarnissessin amb ell com es van acarnissar, quan hi han tan pocavergonyes que han provocat morts, que han robat i han fet tota classe de porqueries i no és que ningú es fiqui amb ells: és que tot el mon els hi llepa el cul.
La Mercè conviu amb un dels més grans llepaculs i impostors. No es per alegrar-nos. El fals Cercas li dedica una novel·la falsa, tòxica i criminal, com si fos una novel·la original i d'avantguarda, un llibre decent, una novel·la que rehabilita al linxat i estigmatitzat Marco. Tot al revés.
El Cercas no hauria d'haver involucrat a la Mercè en aquest llibre vomitiu ni tampoc el seu fill Raül. No veig la gràcia a dedicar un llibre tòxic a les persones que estima més. No està bé del cap. No hauria d'haver utilitzat al seu fill Raül de càmera per a gravar les entrevistes per a liquidar un ancià. Unes gravacions que devien analitzar especialistes en el control de persones...

Uns suggeriments pel cas psiquiàtric «Cercas»

Remeis gratis, naturals, sense professionals pel mig:
El primer. Deixar de ser un llepaculs, un quintacolumnista, un traïdor, un espia, un infiltrat, és a dir, un impostor. Això seria un gran pas cap a la decència i la autenticitat.
El segon. Que el Cercas s'atrevís a fer un llibre contra els grans i reals impostors, els que han mentit criminalment, com Aznar, Rato, Rajoy, Vargas Llosa i la majoria de politics amb poder i periodistes al seu servei. El pobre Cercas hauria de renunciar a ser traduït, adulat com a bon escriptor pels quatre llepaculs del diari El País, a ser difós globalment. I cobraria mil vegades menys. El cantó positiu és que deixaria de gaudir maltractant un honorable i respectable ancià. En Marco ha sigut coherent al llarg de la vida. Un exemple pel Cercas.
El tercer. Tenir el valor de retirar "El impostor" de totes les llibreries. Algunes ja ho han fet quan s'han assabentat que és un llibre tòxic, una porqueria, escòria i una falsa novel·la.

Sobre Enric Marco

Juan Pedro (Sallent)

El vaig conèixer a l'enterrament de l'Agustín Rueda, era el secretari de la CNT de Catalunya i fou la persona que va fer el parlament al cementiri de Sallent, pres pels antidisturbis, en un clima d'odi i ràbia continguda per l'assassinat de l'Agustín. L'he vist moltes altres vegades, al món laboral o al món de l'ensenyament, a la FAPAC. La seva vida ha sigut un compromís i una entrega cap als dèbils i els oprimits. Actualment havia sigut reelegit per al tercer mandat al capdavant de l'Amical Mathaussen i casualment als actes de commemoració del seixanta aniversari de l'alliberament dels camps d'extermini nazi —ni tres mesos abans ni tres mesos després— es descobreix que ell no hi va ser en aquests camps, i tots els mitjans de comunicació que fins llavors havien tingut, la majoria d'ells, cap interès per l'Amical Mathaussen i per l'Enric Marco s'acarnissen amb ell com gossos de presa. Esperem que algun dia sapiguem els motius i interessos que hi ha darrera de tot plegat.
L'Enric no va estar a cap camp d'extermini però si va ser torturat per la Gestapo i va ser processat amb petició de pena de mort, passant per un penal de l'Alemanya nazi i pels camps de treball. No va estar per tant als camps d'extermini però hi va ser prop. Per tant, algun coneixement del tema tenia. Si era necessari o no mentir per donar més veracitat i credibilitat durant les conferències i xerrades que dia rere dia feia sobretot als instituts , intentant conscienciar a la joventut. Cal tenir en compte que quan ell accepta la responsabilitat de l'Amical ja no queda cap supervivent en condicions físiques per aquesta feina. Per tant, com ell diu, intenta ser la veu dels sense veu i, en definitiva lluitar pel Mai Més, lema i consigna que van imposar-se els que van salvar la pell als camps d'extermini nazi. Explicar a tothom el que va succeir per tal que mai més la humanitat hagi de patir-ho.
Calia mentir? Segons ell sí, cadascú que faci la seva valoració. Però que no pretenguin desqualificar tota una trajectòria vital que es exemplar, amb els seus 84 anys i molts pals a l'esquena. Ja voldríem els més joves tenir l'activitat i l'energia i el cap tan lúcid. Des d'aquí solament puc dir-te: ànims Enric!, i el cap ben alt! Ja voldrien els que intenten humiliar-te tenir una mica de la teva dignitat. I aquests mitjans de comunicació que s'han acarnissat amb tu, tant de bo posessin el mateix interès en denunciar als que avui en dia segueixen organitzant guerres i nous camps d'extermini en nom de la llibertat.

** Publicat a la revista Pèsol negre número 22, juny-juliol de 2005.*

Sense fronteres

El TTIP i el TISA: cap a una privatització irreversible dels serveis públics

Albert Sales / Júlia Martí

Fa unes setmanes, filtracions publicades per Wikileaks revelaven detalls de l'Acord sobre Comerç de Serveis que s'està negociant de manera totalment opaca des del juliol de 2013. Aquí, analitzem alguns d'aquests detalls i les seves conseqüències

El col·lapse de la Ronda de Doha (2001) va obligar els poders econòmics globals a obrir noves vies per aprofundir en el procés de liberalització comercial internacional. Les negociacions emmarcades a l'Organització Mundial del Comerç (OMC) no avançaven a causa de la negativa d'algunes potències emergents i de països empobrits a acceptar un marc normatiu cada cop més injust i més desfavorable als seus interessos. Davant l'estancament de les negociacions multilaterals, els EUA i la UE van adoptar l'estratègia de negociar bilateralment amb els estats africans, asiàtics i llatinoamericans els anomenats Acords d'Associació (AdA) i els Economic Partnership Agreements (EPA) i, en paral·lel, van iniciar la creació d'una nova arquitectura jurídica per al sistema de comerç internacional a través de grans tractats com el Tractat Transatlàntic de Comerç i Inversions (TTIP en les seves sigles en anglès).

Unes filtracions publicades per Wikileaks van revelar detalls de l'Acord sobre Comerç de Serveis (TISA en les seves sigles en anglès) que s'està negociant de manera totalment opaca des del juliol de 2013. Qui negocia el TISA són un grup de països que s'autoanomenen "els bons amics dels serveis" i que està integrat per la UE en bloc, els EUA, Austràlia, el Canadà, Xile, Colòmbia, Costa Rica, Hong Kong, Islàndia, Israel, el Japó, Liechtenstein, Mèxic, Nova Zelanda, Noruega, Panamà, el Pakistan, el Paraguai, el Perú, Corea del Sud, Suïssa, Taiwan i Turquia. El tractat té com a objectiu la liberalització internacional de la prestació de serveis en matèries tan diverses com el transport, la comunicació, el tractament de dades, l'assessorament legal, l'educació, la salut, el tractament de residus, el subministrament d'aigua, la distribució d'energia, el comerç digital, els serveis bancaris o les assegurances.

El TISA s'afegeix al TTIP com a peça clau en la nova arquitectura jurídica de la globalització neoliberal. Les empreses transnacionals europees i nord-americanes, en la seva recerca de nous àmbits d'actuació dels quals extreure riquesa, veuen en els serveis bàsics sucosos negocis, en els quals mantenen un avantatge comparatiu important respecte a les companyies competidores de les potències emergents. La liberalització gairebé total que s'està negociant donaria un fort impuls a la privatització de tots els serveis públics i a l'aplicació de la clàusula del "tracte nacional", que implica que els governs no puguin prioritzar empreses nacionals en les seves contractacions ni plantejar un tracte favorable sota cap circumstància. A més, com reconeix la Comissió Europea a la seva pàgina web, el tractat està dissenyat per "animar la resta de membres de l'OMC a afegir-se al TISA". Es converteix, doncs, en una palanca per desencallar negociacions que han quedat aturades durant un temps llarg.

Un tractat com el TISA erosiona la democràcia i la sobirania dels pobles, tant pels procediments de negociació com pels continguts. Les negociacions s'estan portant a terme amb una opacitat absoluta, malgrat que limiten profundament la capacitat dels governs nacionals de decidir sobre les polítiques econòmiques i socials.

Si atenem el recorregut històric dels tractats de lliure comerç en vigor arreu del món, hi ha prou raons per afirmar que constitueixen un mecanisme de salvaguarda dels interessos de les grans empreses transnacionals enfront del poder dels estats nacionals, ja que estableixen mecanismes ferris per garantir la rendibilitat de les inversions mentre que les clàusules socials o mediambientals no passen de ser meres declaracions d'intencions. Amb el TISA, es pretén garantir al capital internacional que la privatització dels serveis públics serà irreversible i que les seves inversions en aquest terreny seran sobradament rendibles. Els documents filtrats per Wikileaks apunten que el TISA vol ser el marc normatiu que permeti continuar buidant la capacitat de provisió de serveis de les administracions públiques en terrenys tan estratègics i importants per la vida quotidiana de la població com la salut, l'educació, l'aigua, l'energia, el tractament de residus o la neteja urbana.

Les clàusules més perilloses del TISA

El TISA suposarà la creació d'un sistema de solució de controvèrsies a través de tribunals privats. Les empreses que considerin que l'acció d'algun Estat o poder públic les perjudica d'alguna manera podran interposar una denúncia davant d'aquests sistemes d'arbitratge (Investor-State Dispute Settlement, ISDS). Per contra, no existeix cap mecanisme supranacional per denunciar les vulneracions dels drets humans per part de les empreses transnacionals.

El TISA exigirà que els poders públics posin a disposició de les empreses transnacionals i els lobbies tota la informació sobre els processos de privatització de serveis i sobre els concursos d'adjudicació de licitacions abans que es posin en marxa. Sota el nom de "cooperació reguladora", es pretén que s'estableixin mecanismes per recollir contribucions sobre la redacció dels concursos públics per part de les potencials empreses licitadores per fer que els processos siguin més eficients i millorar la prestació del servei. En contrast, una de les clàusules filtrades per Wikileaks obligaria els negociadors a mantenir el text del TISA en secret fins cinc anys després de la seva signatura, fet que deixa l'acord fora de qualsevol debat públic i de l'abast de la ciutadania.

Finalment, també inclou una clàusula trinquet (ratchet clause), que establiria la irretroactivitat de qualsevol mesura que es prengui per desregular, externalitzar o privatitzar un servei públic.

Un fre a les alternatives municipalistes

Ja fa més d'una dècada que, en l'àmbit municipal, existeixen iniciatives polítiques que proposen la remunicipalització de serveis bàsics estratègics pel bon funcionament de les ciutats. A les darreres eleccions municipals, hem vist com candidatures que incorporen la remunicipalització de l'abastiment d'aigua –avui en mans de grans empreses– als seus programes arribaven al govern de Barcelona i d'altres ciutats clau de Catalunya. Malgrat les dificultats que imposa el marc normatiu europeu i els contractes i les concessions signades per empreses i ajuntaments durant les darreres dècades, aquesta remunicipalització encara és possible.

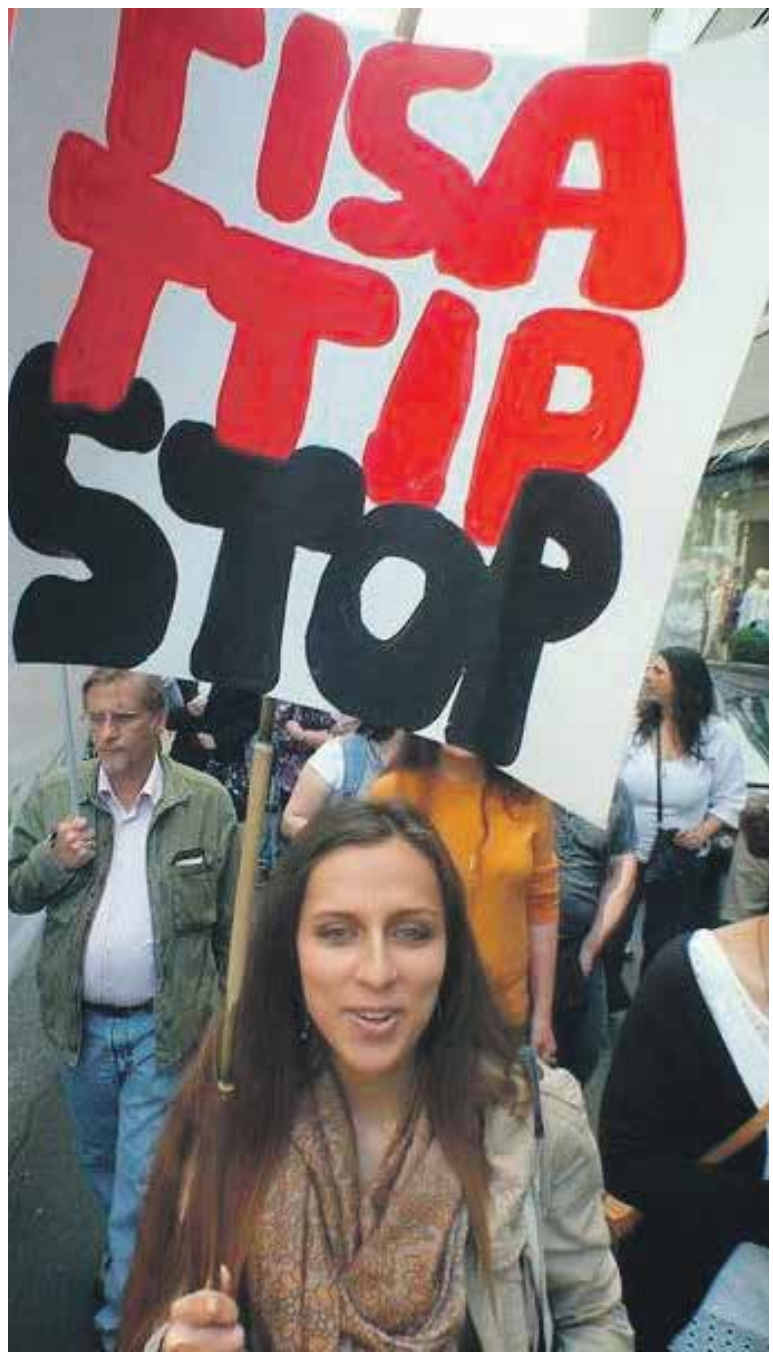

Quan el TISA estigui ratificat i entri en vigor, la clàusula trinquet impedirà que els municipis puguin prendre decisions que modifiquin l'escenari de liberalització en el qual es va produir la concessió a una empresa privada.

Dit d'una altra manera, qualsevol intent de retornar la gestió de l'aigua a l'administració local toparà amb un contenciós entre empresa i municipi que s'acabarà resolent a favor de la primera amb total seguretat.

** Article publicat al web de la Directa. Els autors són membres del Col·lectiu RETS.*

El TiSA obligarà als Estats a fer lleis que compleixin els seus pactes secrets

Carlos Enrique Bayo

El diari 'Público' revelava, en exclusiva mundial de Wikileaks amb mitjans d'altres dotze països, el contingut del text central de l'acord internacional sobre comerç de serveis que estan negociant en l'ombra mig centenar de països, inclosa Espanya encara que als socis de la UE només els representa la Comissió Europea.

Aquest tractat secret imposarà a tots els signants clàusules que beneficien a les grans corporacions multinacionals en detriment de la sobirania i dels interessos públics de cada país. Les lleis econòmiques que els Estats aprovin en el futur vindran imposades per acords secrets entre mig centenar de governs aliats d'EEUU i de la UE, sense que parlamentaris ni ciutadans coneguin els veritables motius pels quals es legisla a favor de les grans corporacions multinacionals fins i tot quan s'està perjudicant els interessos públics.

Aquesta és, almenys, la intenció dels 50 governs que negocien en absolut secret el Trade in Services Agreement (TiSA o Acord de Comerç de Serveis), un pacte internacional en el qual participen els 28 països de la UE però del contingut de la qual només s'han assabentat els eurodiputats del Parlament Europeu gràcies a la filtració de Wikileaks.

El passat 3 de juny, 'Público' ja va revelar l'existència i gran part dels annexos d'aquesta veritable aliança neoliberal planetària: un acord encara més antidemocràtic i neoliberal que el transatlàntic TTIP i que es pretén que segueixi classificat, ocult al coneixement públic, durant altres cinc anys quan ja hagi entrat en vigor i estigui condicionant el 68,2% del comerç mundial de serveis. Ara, facilitem el contingut del Core Text del TiSA, és a dir el cos central d'aquest pacte internacional secret.

El TiSA restringeix la capacitat dels Governs per a modelar el mercat

És en el mateix Preàmbul del cos central del TiSA, en el punt 3 de l'Article I-I sobre l'Abast de les Disposicions Generals, on s'estipula: "En el compliment de les obligacions i compromisos sota l'Acord, cada partícip (país signant de l'acord) ha d'adoptar totes les mesures raonables a la seva disposició per a assegurar el seu compliment pels governs regionals i locals i per les autoritats i organismes no governamentals dintre del seu territori".

És a dir, que els Estats implicats haurien de legislar, i imposar regles i normatives executives –ja que és l'única manera d'obligar al compliment d'aquestes disposicions als organismes, entitats i empreses no governamentals– en aplicació d'unes clàusules negociades en secret i el contingut de les quals es pretén mantenir ocult a la ciutadania i representants electes mentre estan en vigor. Una situació orwelliana que només té parangó en el secretisme normatiu de la Inquisició.

Perquè, com explica la catedràtica de Dret de la Universitat de Auckland, Jane Kelsey, "les regles centrals de l'accés als mercats (establertes pel TiSA) restringeixen la capacitat dels governs per a modelar aquests mercats limitant la grandària o el creixement de determinades activitats, tals com bancs, franquícies turístiques o hipermercats, tant a nivell nacional com local, i tant si són de propietat nacional com estrangera". En aquest cos central del TiSA és on s'estableixen les restriccions més extremes a l'acció dels governs de cada país signant, perquè l'acord secret tracta tots els serveis com mercaderies comercialitzables i nega totes les seves funcions socials, culturals, mediambientals, laborals o de desenvolupament. La gent no és considerada com ciutadans o membres de les seves comunitats, sinó simplement com "consumidors". Així que els proveïdors d'aquests serveis –públics o privats– no precisen tenir cap connexió amb les persones o les comunitats que depenen d'aquests serveis, ja que poden "subministrar-se" des d'altres països, per un visitant temporal o a través de companyies estrangeres que estableixin una presència local però la prioritat de la qual sigui la d'obtenir beneficis econòmics als accionistes forans. Cap d'aquests proveïdors tindrà cap compromís ni responsabilitat a llarg termini amb el país que consumeix dits serveis.

Així que els governs que negocien el TiSA en secret es disposen a renunciar al seu dret sobirà de donar preferència als proveïdors locals de serveis estratègics o de necessitat pública, com l'educació, la sanitat, les telecomunicacions, l'energia o els proveïments urbans, igual que renunciaran al poder de limitar la inversió estrangera en sectors clau o de requerir majories nacionals en els consells d'administració i en els accionariats dels sectors dels quals depengui la seguretat nacional.

El conjunt de les normatives que s'estan negociant secretament en el marc del TiSA escombra de cop amb tots els drets sobirans dels governs quant al crucial comerç de serveis, doncs limita l'ocupació i abast de pràcticament totes les eines legals a la disposició de l'Executiu, com lleis, regulacions, reglaments, procediments, decrets, decisions administratives i qualsevol altra forma de regular el mercat.

Igualment, les clàusules secretes del TiSA s'aplicaran a qualsevol tipus de mesura que afecti al "comerç" d'un servei, públic o privat, fins i tot si ho fa indirectament, per exemple establint normes de pagament o de distribució, o si ho regula amb objectius mediambientals o fins i tot si el que pretén és protegir a la població amb restriccions a la venda de productes insalubres.

Qualsevol monopoli públic o privat, com un servei de Correus o una coordinadora estatal de comercialització i distribució agrícola, pot ser desafiada per corporacions estrangeres que disputin fins i tot el seu dret a oferir serveis no monopolístics, adduint que se serveix del seu avantatge inicial.

I les clàusules que permeten excepcions que haurien de protegir d'aquest assalt multinacional la salut pública o el mediambient, per exemple, sempre depenen dels tribunals d'arbitratge que beneficien a les empreses i ja s'han mostrat ineficaces com salvaguardes en el marc de l'Organització Mundial del Comerç: només han prosperat plenament en una de les més de 40 disputes dirimides per aquests motius.

En definitiva, el TiSA ens promet un futur en el qual totes les lleis i normes que regiran els serveis públics i privats estaran imposades pels pactes internacionals en benefici de les grans multinacionals... que estaran ocults a la ciutadania. La distopía del 1984 de Orwell serà una realitat.

** Un text de Carlos Enrique Bayo extret del diari Público.*

Social

Antifrau 'recomana' revisar les pensions vitalícies de policies torturadors

Es tracta de Víctor Bayona i Bakari Samyang, que surten al documental 'Ciutat Morta'

Jesús Rodríguez / Directa

Malgrat constatar "raonables sospites" i "grolleres coincidències", l'òrgan fiscalitzador de l'administració catalana arxiva la investigació perquè entén que "no es disposa de cap prova" El Suprem ratifica la condemna a presó de l'activista vallecà 'Alfon'Les entitats socials es mobilitzen per evitar que se les faci fora de Can Seixanta, al Raval

L'Oficina Antifrau de Catalunya ha comunicat a la CGT l'arxiu de les actuacions en relació amb la denúncia presentada pel cas de les pensions vitalícies atorgades als policies Víctor Bayona i Bakari Samyang, condemnats per haver infligit greus torturas al ciutadà Yuri Jardine, uns fets que es relaten al documental Ciutat Morta. Els dos agents antidisturbis adscrits a les UPAS de la Guàrdia Urbana de Barcelona reben, des de fa tres anys, un subsidi públic d'entre 1.800 i 2.100 euros al mes perquè, suposadament, sofreixen un trastorn psicològic que els inhabilita per poder treballar la resta de la seva vida.

Antifrau arxiva el cas al·legant que "no es disposa de cap prova" que acrediti que les patologies psiquiàtriques, que es diu que els afectaven l'any 2012 i que els afectarien a l'actualitat, "en realitat no existien o no tenien ni tenen l'entitat suficient per fer-los tributaris d'aquelles incapacitats". Tot i així, en el document d'arxiu, Assumpció Riba, cap del Gabinet de Direcció de l'Oficina Antifrau de Catalunya, reconeix que es detecten "raonables sospites", "grolleres coincidències" i "un inexplicable paral·lelisme en l'esdevenir psicopatològic de dues persones diferents". A més, destapa alguns aspectes fins ara desconeguts del procediment, com ara que, en el cas de Bakari Samyang, "la metgessa forense Dra. Idiáquez el consideraria afecte de mers trastorns que no constituirien cap grau d'incapacitat permanent llevat de la incapacitat temporal". Tot i les "peculiars circumstàncies", Antifrau creu que "no es pot concloure ni tan sols preliminarment" que les baixes mèdiques siguin fruit de "maquinacions, d'influències o d'interessos".

Per poder concloure que les baixes i les incapacitats són improcedents, aquest organisme considera necessari "tenir indicis que s'haurien produït falsedats per part dels beneficiaris i/o dels metges, simulant o exagerant uns i altres símptomes i diagnòstics". Malgrat tot, a l'apartat de les recomanacions, Daniel de Alfonso, director de l'Oficina Antifrau, recomana a l'Institut Nacional de la Seguretat Social "extremar els controls i les proves mèdiques a l'hora de revisar les incapacitats atorgades a Victor Bayona i a Bakari Samyang al seu dia, atenent al conjunt de circumstàncies constatades".

A Quatre Camins, esperant resposta a la petició d'indult

Fonts penitenciàries han confirmat a la Directa que, malgrat la presentació d'un recurs per demanar la concessió del tercer grau, Samyang i Bayona encara es troben al mòdul de seguretat del centre penitenciari de Quatre Camins. Aquesta galeria especial acull tots aquells policies, polítics o jutges que, de manera preventiva o per sentència ferma, ingressen en aquesta presó de la Roca del Vallès. Tanmateix, la segona petició d'indult presentada per l'advocat d'ambdós policies, que demanava la revocació parcial de la sentència al govern espanyol, encara està pendent de resposta. Samyang i Bayona aspiren a deixar sense efecte la inhabilitació per poder reincorporar-se a la Guàrdia Urbana quan surtin de la presó, segons expliquen al text de la segona petició d'indult – sotasignada, entre d'altres, per Xavier Garcia Albiol (PP), Sergio Dávila (regidor del PSC a Tiana) i Juan Carlos Ramos (regidor del PSC a Sant Adrià de Besòs), on no fan cap referència als suposats trastorns mentals que han justificat les pensions vitalícies.

Des del Secretariat Permanent del Comitè Confederal de CGT Catalunya s'ha emès un comunicat on asseguren que es tracta d'un procés "irregular de reconeixement de la prestació que podria estar emmarcat en un intent d'ocultació de casos de denúncies de tortures contra aquests agents mentre prestaven els seus serveis per a la Guàrdia Urbana". Afegeixen, en relació a l'arxiu de la denúncia, que es reserven "en cas d'obtenir nous indicis i proves en relació al cas, poder reobrir la causa del cas 4F a l'Oficina Antifrau de Catalunya, o a les instàncies que creguem oportunes".

Cap repressió no ens aturarà, Alfon Llibertat!

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya

El 17 de Juny, l'Estat va detenir el jove de Vallecas (Madrid) Alfon, per a mantenir-lo segrestat els propers 4 anys en una de les seves presons. Envoltat dels seus amics i solidàries, les forces d'antidisturbis se'l van endur entre la indignació i la ràbia general, i els crits d'angoixa dels seus familiars.

Ens prenen l'Alfon perquè va cometre el crim d'estar organitzat i sortir al carrer a defensar els drets de la classe treballadora. Ens prenen l'Alfon per a fer escarni entre el jovent militant del barri obrer de Vallecas. Ens prenen l'Alfon perquè volen demostrar qui mana amb total impunitat.

El seu va ser un altre judici-farsa, en el qual, com en tants d'altres, la vida de les persones es decideix amb l'únic fonament del testimoni de policies. On els jutges són simples peces d'un engranatge pervers, impulsat per lleis que combaten l'enemic interior; els desafectes al règim. No és només una ciutat la que està morta, ho està el sistema.

La barbàrie repressiva està generalitzada: a Euskal Herria, Aturem el Parlament, vaguistes del 29M, cas Expert, Can Vies, Pandora, Piñata, enduriment del codi penal contra la desobèdiencia civil i la dissidència, llei mordassa…

Des de la CGT, fem una crida a unir-nos en els actes antirepressius, a estendre la solidaritat i a sortir al carrer amb més determinació, per a no deixar que ens el prenguin amb la por. Tot el contrari, que cada llàgrima, que cada cop rebut, que cada injustícia sigui recordada i ens faci més fortes.

Fem, també, una crida a redoblar les reivindicacions socials i sindicals, amb major intensitat. L'altre objectiu de la repressió és mantenir-nos a la defensiva dels atacs per deixar de banda la nostra tasca de confrontació de classe.

Doncs no ho consentirem, seguim lluitant i seguirem lluitant cada cop més, cada cop més fortes. En poden estar segurs.

Dubtes en la Concessió de la invalidesa permanent als Guàrdies Urbans condemnats per tortures

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de CGT Catalunya

L'Oficina Antifrau troba "raonables sospites" i "grolleres coincidències temporals" en les baixes dels guàrdies urbans del cas 4F condemnats per tortures i el reconeixement de la seva incapacitat permanent. Alhora, requereix a l'INSS que extremi els controls al revisar les invalideses dels Guàrdies Urbans del 4F. Amb tot, arxiva la denúncia de la CGT de Catalunya per manca de proves, a dia d'avui.

Antifrau reconeix dubtes i ombres en la concessió de la invalidesa permanent als guàrdies urbans condemnats per tortures.

L'Oficina Antifrau de Catalunya va contestar el passat 15 de juny de 2015 la denúncia presentada la Confederació General del Treball (CGT) de Catalunya, respecte a la revisió del procediment de la concessió de les invalideses permanents a Víctor Bayona Davila i Bakari Samyang Viedma, agents de la Guàrdia Urbana condemnats per tortures greus i participants en el cas del 4F.

La CGT de Catalunya denunciava aquest procediment que ha motivat el reconeixement de la incapacitat permanent dels dos agents, analitzant la presumpta existència d'un frau a la Seguretat Social emmarcat en un intent d'ocultació de casos de denúncies de tortures contra aquests agents mentre prestaven els seus serveis per a la Guàrdia Urbana de Barcelona

En el seu escrit, l'Oficina Antifrau comunica a la CGT de Catalunya que arxiva la denúncia, tot i que detalla literalment que aquesta actuació es dóna:

"malgrat les raonables sospites relatades per part del denunciant, malgrat les grolleres coincidències temporals que s'han copsat (en especial, el fet que la primera de les baixes coincideix amb el dictat de la primera sentència condemnatòria d'instància), malgrat l'inexplicable paral·lelisme en l'esdevenir psicopatològic de dues persones diferents" (els èmfasis són nostres)

Igualment l'Oficina Antifrau destaca que "crida l'atenció en el cas de Samyang" que "des del primer control de continuació d'IT (transcorreguts uns cinc mesos a comptar des de la baixa) hi consti la intervenció d'un "consultor ICAM", el mateix que esgotats els 18 mesos acaba efectuant un informe de pressumpció d'incapacitat permanent"

Finalment, l'Oficina Antifrau formula recomanacions a diverses de les institucions implicades. Emplaça al Departament de Justícia de la Generalitat entre altres, a fer "una referencia explícita, a les notificacions que es practiquin a les corresponents autoritzacions, del deure d'abstenir-se d'activitats que suposin risc de conflictes d'interessos amb l'ocupació pública".

Al Departament de Salut de la Generalitat li recorda "la conveniència de publicar els contractes o convenis vigents en matèria de serveis o consultores d´especialistes externs de l´Institut Català d´Avaluacions Mèdiques i sospesar la conveniència que l´elaboració d´informes o dictàmens d´especialistes, determinants de prestacions públiques, sigui duta a terme per a empleats públics".

Finalment, destaca la recomanació que trasllada a l'INSS, d'"extremar els controls i proves mèdiques a l'hora de revisar les incapacitats al seu dia otorgades a Víctor Bayona i Bakari Samyang, atenent al conjunt de circumstàncies constatades".

Aquest darrer punt entenem que

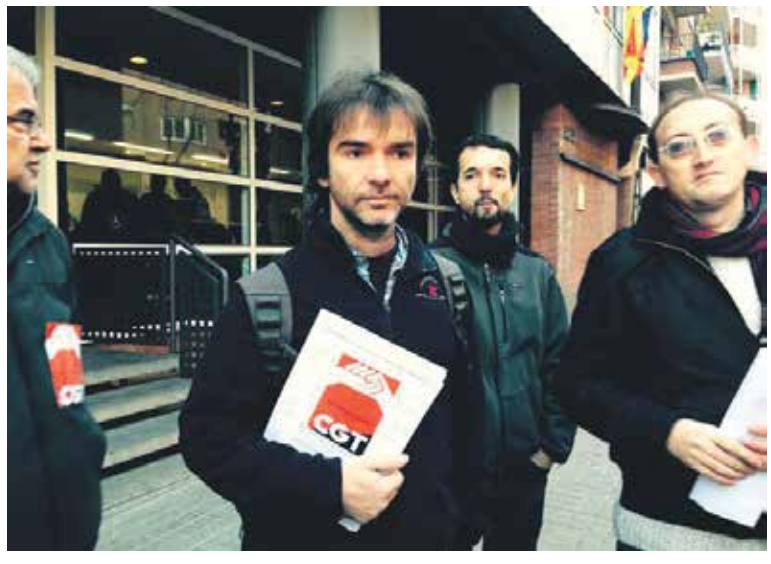

obre la porta a una possible retirada de les dues incapacitats permanents, tal i com hem demanat reiteradaments diversos col·lectius, entre ells la CGT de Catalunya.

Des de la CGT de Catalunya valorem que aquesta resolució de l'Oficina Antifrau, tot i arxivar la denúncia per manca de proves, deixa constància novament de les "raonables sospites" que ha deixat un cas amb "grolleres coincidències temporals". Un procés, que entenem irregular, de reconeixement de la prestació que podria estar emmarcat en un intent d'ocultació de casos de denúncies de tortures contra aquests agents mentre prestaven els seus serveis per a la Guàrdia Urbana, alhora que (sense sancionar actuacions greus d'aquests agents policials determinades per una sentència ferma), se'ls permetria donar-se de baixa del cos policial amb uns ingressos assegurats per a tota la vida.

Ens reservem en cas d´obtenir nous indicis i proves en relació al cas, poder reobrir la causa del Cas 4F a l'Oficina Antifrau de Catalunya, o instàncies que creguem oportunes.

Bala perduda

Organització

Toni Àlvarez

Fa pocs dies vam veure com assassinava un blanc supremacista (de merda, amb perdó) a nou persones negres (senador un d'ells) a una església ianqui i no passa de bogeria adolescent, "crimen de odio" , acto de "pura, pura maldad concentrada"... segons la premsa "internacional". Detenen a les hores a l'assassí i a la garjola. Dies després un "yihaidista" degolla a la France al seu gerent d'empresa i es converteix en un "acto de naturaleza terrorista" s'exigeix una "respuesta firme y sin concesiones a la barbàrie terrorista" i l'expulsió dels estrangers sospitosos. Clar.

El relativisme social, cultural i econòmic fa molts anys que va imposar les seves normes de funcionament, de canvi del valor de les vides humanes. Sabíem que no val el mateix una víctima negra que una blanca, al igual que una pobre que un ric, o una dona que un home, un civil que un militar.

Als darrers anys hem vist com hi ha un nou valor que actua a conveniència dels que decreten el preu del valor del canvi: l'organització. Estar organitzat puntua negativament en aquesta nova cotització penal i de valoració del crim. El cas és que realment no cal que estiguis organitzat perquè siguis acusat d'estar-ho i tenir més pena per això. Una bona part de la societat basca podria explicar com van ser bons conillets d'indies en això de pertinença a banda armada organitzada, tot i que els més semblant en molts casos a estar organitzat fos anar a assemblees obertes. Més properes tenim les operacions Pandora i Piñata que aquest any ha provocat la detenció de desenes de persones (més de 40) pel greu fet de ser anarquistes i estar organitzades en un ens anomenat, pel ministeri d'interior espanyol, Grupos Anarquistas Coordinados, los GAC. Tot un nom oxymoron com a nom de grup que només podia ser creat des d'algun despatx policial. L'acusació, esmicolada per la realitat, encara reté a 7 persones a les presons en espera de judici.

Són organitzacions criminals els que queden un dia pel feisbuc per fer una bogeria (això no compta als blancs), els que pensen igual i contra el capitalisme, els desesperats i trastornats que, farts de les seves vides, decideixen acabar amb unes quantes abans d'anar a buscar a unes hurís que uns xalats venedors de fum els hi ha promés..No són ni criminals, ni molt menys organitzats, els que empobreixen, maten i controlen la vida de la majoria de la població mundial. Paradoxes de l'organització mundial de la cosa que es veu amenaçada....

Ja sabeu, estar organitzat, malgrat no ho estiguis realment, pot provocar que t'acusin de terrorista per aquells bàrbars organitzats de pell fina i costums elitistes que no volen que ho estiguem realment...

No a la impunitat del feixisme: l'antifeixisme no és cap crim

Solidaritat amb 6 antifeixistes encausats pel 12 d'Octubre de 2013 a Barcelona

Unitat Contra el Feixisme i el Racisme (UCFR)
https://unitatcontraelfeixisme.wordpress.com

Rebem amb estupor i indignació la petició de 17 anys de presó per a 6 persones acusades d'una presumpta agressió contra un grup de nazis, el 12 d'octubre de 2013 a Barcelona.

Exigim que es mantingui la presumpció d'innocència: qualsevol acusació s'hauria de basar en proves clares. Temem, però, que s'ha aplicat el vell criteri de "detinguin els i les sospitoses habituals". És encara pitjor perquè sembla que s'ha actuat en base a acusacions fetes pels propis nazis.

Denunciem aquesta més que evident doble vara de mesurar. Els grups nazis que van atacar la Blanquerna durant la Diada de 2013 són els mateixos que, només un mes més tard, van convocar la manifestació del 12-O a Barcelona. Aquesta manifestació la van encapçalar sense impediments persones que són perfectament identificables en el vídeo de la Blanquerna. En canvi, a les sis persones acusades d'atacar els nazis se'ls ha privat la llibertat per participar en actes públics al carrer durant un any i mig.

En molts casos d'atacs nazis, és difícil aconseguir que es jutgin els responsables, i és encara més difícil fer que es reconegui la motivació feixista de l'agressió. Sovint, aquestes agressions es qualifiquen de simples "baralles de bandes" o de "tribus urbanes". Hi ha, en poques paraules, un greu problema d'impunitat del feixisme. L'assassí d'en Guillem Agulló només va complir 4 anys de presó, i la resta de les persones implicades en el crim van quedar sense càstig. Per als atacants nazis de la Blanquerna, la fiscalia va demanar penes molt menors: inicialment només de multes. Però en el cas de les sis encausades, se'ls aplica l'agreujant de discriminació ideològica i la fiscalia demana 17 anys de presó.

Existeix una clara contradicció en la denúncia. Segons els informes, els mossos d'esquadra descriuen les presumptes víctimes com "un grup de joves que prenien unes consumicions a una terrassa d'un bar, després d'assistir a un acte a la muntanya de Montjuïc", sense fer menció de les seves activitats i simpaties feixistes. No obstant, l'agreujant de discriminació ideològica es basa precisament en l'adscripció a l'extrema dreta de les presumptes víctimes.

L'ús del terme "delicte d'odi" per referir-se a l'oposició al feixisme és el món al revés. El feixisme com a tal es basa en l'odi vers les persones diferents, un odi que ha desembocat en genocidi i dècades de dictadura. Intentar evitar el rebrot del feixisme és actuar contra l'odi. Si s'aplica a les persones acusades un agreujant pel seu odi al feixisme, la implicació és que les més de 500 entitats de tota mena, adherides a Unitat Contra el Feixisme i el Racisme, també són culpables d'odi: un "odi", és clar, expressat de maneres molt diverses. En realitat, a les persones oposades al feixisme ens motiva la defensa de la democràcia i els drets humans.

Per tot això:

- Denunciem les penes tan desmesurades contra les persones acusades, en base a proves que semblen poc consistents.
- Denunciem la impunitat del feixisme i de manifestacions com les del 12 d'octubre, que sovint venen acompanyades per agressions al carrer, per autèntics delictes d'odi.
- Rebutgem totalment l'intent de definir l'oposició al feixisme com a delicte d'odi.
- Proposem que les entitats també facin arribar el seu suport directament a les persones encausades, a encausades.12oct@gmail.com

Campanya Sergi Llibertat, per aturar l'entrada a la presó de l'antifeixista condemnat a 3 anys

Redacció

La campanya antirepressiva «Sergi Llibertat» es posa com a fita aturar l'entrada a presó de l'activista antifeixista i llibertari Sergi Hernàndez.

L'activista de Badalona ha estat condemnat a tres anys de presó per una agressió amb l'agreujant d'"odi ideològic" durant una protesta per un concert organitzat al Poble Nou per la ultradretana Democracia Nacional que va acabar en aldarulls, el 12 d'octubre de 2011.

El 12 d'octubre de 2011 una contramanifestació convocada per rebutjar un concert organitzat per la formació neonazi Democràcia Nacional al barri del Poble Nou de Barcelona, va acabar en aldarulls, i un dels organitzadors del concert, el conegut neofeixista i militant de Plataforma x Catalunya Alejandro Fernández va patir algunes lesions.

Des del grup de suport consideren que aquesta és una sentència d'un judici polític que representa un nou cas repressiu cap a aquells que lluitem i ens organitzem. El Sergi ha estat condemnat per ser antifeixista.

El jove badaloní, juntament amb Rubén, va ser condemnat a dos anys de presó per l'Audiència Provincial de Barcelona per agressió amb l'agreujant «d'odi ideològic» el passat novembre de 2014. El denunciant va recórrer la sentència davant del Tribunal Suprem i aquest ha decidit recentment augmentar la pena a tres anys, en una sentència ferma contra la qual no hi ha la possibilitat d'interposar recurs.

L'Audiència de Barcelona ha obert el procés d'execució de la pena de 3 anys. L'advocada del Sergi s'ha marcat el 15 de juliol com a termini per presentar una petició d'indult davant el Ministeri de Justícia i demanar a continuació la suspensió de l'entrada a la presó fins que es resolgui l'indult.

S'ha preparat un escrit per tal que col·lectius i organitzacions el signin un manifest demanant el seu indult, i s'està intesificant la campanya de suport.

La nostra millor arma, la solidaritat.

#SergiLlibertat

Aportacions econòmiques per fer front a costos d'advocats i processos judicials:

ES34 0239 2053 4130 4003 0943

Bloc de la campanya de suport:

https://sergillibertat.wordpress.com/

Facebook de la campanya de suport:

https://www.facebook.com/sergillibertat

Dinamita de cervell

Teixir contrapoder local per a assaltar els cels (una versió anticapitalista)

José Luis Carretero

Vivim en un món globalitzat de metròpolis gegantesques, insostenibles ecològica i socialment, funcionals al procés de valorització del capital i a una economia globalitzada i creixentment interrelacionada. Vivim, també, en un planeta travessat per enormes fluxos financers transnacionals, on l'automatització de les operatòries borsàries i l'emergència de creixents mercats OTC (Over the counter) de "banca en l'ombra", permet que els interessos monetaris i especulatius de l'oligarquia internacional travessin les fronteres i actuïn de forma desterritorialitzada i global.

Els "slums", o barris degradats d'habitatges autoconstruits, carents de tot servei col·lectiu, massificats i plens de contradiccions socials, contrasten amb el fluir dels derivats, amb les Borses globals de matèries primeres, amb el tràfic dels CEOs a través dels aeroports constituïts en "no-llocs" per la seva absència de tota referencialitat col·lectiva, històrica, cultural o humana; amb els paradisos fiscals en els quals es pot invertir o actuar des de l'espai virtual d'internet, sense tenir que desplaçar-se fora d'un despatx d'un gratacel intel·ligent de la City.

Té sentit parlar de municipis, de poder local, d'espai proper, en aquestes circumstàncies? Hi ha espai per a un nou municipalisme transformador en l'època de les agències de rating, dels fons voltors que es fan amos, per mitjà de la compra a l'oligarquia local "business friendly", de l'habitatge públic dels ajuntaments? De quin tipus hauria de ser aquest nou municipalisme? Quins han de ser els vímets que permetin constituir contrapoders locals efectius, espais de convivència i densificació de la vida a escala humana? Una nova ciutat, democràtica, cooperativa, articulada social i ecològicament és pensable? I, sobretot, és factible?

Hi ha qui defensen l'oportunitat d'oposar el local cooperatiu a l'extensió inmisericorde dels fluxos transnacionals de valorització del capital. Des de les perspectives teòriques del municipalisme llibertari defensades en el seu moment per un dels precursors de l'ecologisme social, Murray Bookchin, fins a les pràctiques efectives desplegades a nivell municipal pels propis moviments d'oposició al desplegament neoliberal. Pràctiques efectives que, al seu torn, podem trobar al llarg de tota la geografia del planeta: des dels Caracoles zapatistes a les noves experimentacions del confederalisme democràtic kurd a Rojava, passant per les experiències de poder popular local expressat en l'ordit d'iniciatives col·lectives existents en barriades de la Perifèria com la del Alto, a La Paz, Bolívia.

Com indica Raúl Zibechi en el seu llibre Territoris en resistència. Cartografia política de les perifèries urbanes llatinoamericanes: "Lloc i espai han estat conceptes privilegiats en les teories i anàlisis sobre els moviments socials. A l'Amèrica Llatina, fins i tot en les seves ciutats, és hora de parlar de territoris. En un excel·lent treball Porto Gonçalves assenyala que 'els nous subjectes s'insinuen instituint noves territorialitats'. Arriba a aquesta conclusió després de seguir l'itinerari d'un moviment concret com els seringueiros, que abans de constituir-se com a mo¬viment hagueren de modificar el seu entorn immediat, concloent que 'la seva força emanava del seu espai-domèstic-i-de-producció'. Va ser aquest desplaçament del lloc heretat, o construït anteriorment, el que els permet formar-se com moviment". Remarca així la importància del local, el territorial, o, en una teixidura narrativa més propera al nostre món social encara influït pels discursos del republicanisme federal i els moviments llibertari i verd, el municipal, per a la constitució efectiva de contrapoders al magma global dels mercats.

Continua Zibechi: "En efecte, els moviments llatinoamericans, com els indígenes, els sense terra i els camperols, i creixentment els urbans, són moviments territorializados. Però els territoris estan vinculats a subjectes que els instituïxen, els marquen, els assenyalen sobre la base de les relacions socials que porten. Això vol dir, tornant a Lefebvre, que la producció d'espai és la producció d'espai diferencial: qui sigui capaç de produir espai encarna relacions socials diferenciades que necessiten arrelar en territoris que seran necessàriament diferents". Construir relacions socials diferenciades, començant des del més proper i manejable per als moviments. Construir, per tant, densitat social, allà on el neoliberalisme només ha deixat devastació, solitud i centres comercials replets d'objectes antiecològics i innecessaris.

En aquest camí, els moviments han de cobrar protagonisme, constituir-se en una armadura amb la qual articular els territoris propers i dotar-los de discursos, relacions, vida. Segueix parlant Zibechi: "Aquesta imatge potent destaca el caràcter del moviment com moure's, com capacitat de fluir, desplaçament, circulació. De manera que un moviment sempre està desplaçant espais i identitats heretades. Quan aquest moviment-desplaçament arrela en un territori, o els subjectes que emprenen aquest moure-s'estan arrelats en un espai físic, passen a constituir territoris que es caracteritzen per la diferència amb els territoris del capital i l'Estat. Això suposa que la terra-espai deixa de ser considerada com un mitjà de producció ([de producció de plusvalor, anotaria l'autor d'aquest text respecte al text de Zibechi) per a passar a ser una creació político-cultural. El territori és llavors l'espai on es despleguen relacions socials diferents a les capitalistes hegemòniques, aquells llocs on els col·lectius poden practicar maneres de vida diferenciats. Aquesta és una de les principals aportacions dels moviments indis del nostre continent a la lluita per l'emancipació".

Desplaçar les relacions que es produeixen en un territori des de la seva funcionalitat per al procés de producció de plusvalor a la conformació político-cultural d'un altre tipus

de convivència. Sembla evident que això ha d'afermar-se en l'espai més proper a la quotidianitat de les gents: el barri, el municipi, el territori accessible. La construcció d'aquestes "altres relacions" passa per l'estesa de xarxes diversificades i plurals que donin cos a una densitat social revisitada. Des d'un teixit econòmic local i autocentrat (és a dir, estratègicament desconnectat dels fluxos transnacionals d'intercanvi de mercaderies i finançament), fins a la promoció de formes culturals pròpies i de participació col·lectiva directa en els assumptes comuns.

Reconstruir la societat, després de la devastació neoliberal, passa per l'emergència d'un poder popular efectiu en conflicte amb el medi capitalista en el qual ha de créixer, però també capaç de generar experiències i vivències que il·luminin, en els porus de la vella societat, les potencialitats de la nova encara per néixer. No obstant això a aquesta estratègia se li poden posar també alguns "peros". Té les seves limitacions. Slavoj Zizek, per exemple, critica les posicions properes a la promoció de la "democràcia directa" i del local, des de la seva suposada incapacitat manifesta de poder plantar cara al gran edifici global capitalista. Aquestes posicions, afirma, parteixen de la base de l'existència d'una societat mobilitzada de forma permanent i ell, indica, "no vol viure així", pel que prefereix un govern fort i il·lustrat que posi límits a les oligarquies financeres "jugant al seu nivell". Els processos de descentralització efectiva que es produeixen en la conformació dels "territoris en resistència" de Zibechi, sembla desprendre's d'aquestes tesis, afeblirien aquesta maquinària global (o continental) que ha d'instituir-se enfront del Capital.

No són del tot menyspreables aquestes tesis, malgrat que no les compartim. Existeixen clarament qüestions candents a les quals cal respondre per a començar a pensar un trànsit factible a l'emergència de territoris en resistència en l'àmbit municipal que ens és més proper. La primera l'expressa bé Zizek: el contrapoder local és limitat, ambivalent, precari, quan coexisteix amb l'edifici incólume dels grans poders financers i estatals que segueixen alimentant-se i creixent en els espais centrals socials per molt que nosaltres i nosaltres ocupem els "porus" i les perifèries. Les "relacions altres", aïllades i en camp hostil, no acaben de concretar-se si es troben envoltades i en plena "guerra freda permanent" amb les relacions de valorització del capital circumdants.

La veritat és que vivim una etapa de desenvolupament d'una forma posmoderna d'absolutisme dels mercats i de l'arquitectura del poder global capitalista. Recordem el que va ser l'absolutisme europeu dels segles XVII i XVIII: un procés de modernització i estabilització social engegat pels grans blocs del poder feudal, després de la tremenda sacsejada ideològica i econòmico-social del Renaixement, que donava inici al procés de transformació que duria al capitalisme històric entre revoltes camperoles, guerres religioses i aparició de noves heretgies i discursos laicitzants.

Per a poder desplegar aquest procés de modernització, que comportava l'acceleració dels processos d'acumulació per desposesió i l'emergència d'estructures de poder estables a un nivell ampliat (els anomenats Estats-Nació amb el seu exèrcit permanent i la seva administració burocràtica), les classes aristocràtiques europees hagueren de tirar mà en ocasions (no sempre ni en tot lloc) de molts tècnics relacionats directament amb la pròpia burgesia emergent: els anomenats il·lustrats. La ambivalencia i ambigüitat del seu paper s'expressa bé amb el nom que alguns donen al període: "despotisme il·lustrat", doncs al mateix temps que acceleraven i estructuraven de manera científica i tècnica (donant lloc al que Foucault anomenarà després el "biopoder") l'aparell administratiu de les agonitzants monarquies absolutistes i de les aristocràcies europees, exercien de "paraigües" per al creixement, en els porus de l'Antic Règim, com va dir Marx, de la nova classe mercantil i industrial burgesa que posteriorment aprofitaria i perfeccionaria dits aparells per a exercir el seu domini.

Aquest tipus d'ambivalència és la principal limitació, i al temps la principal potencialitat, de la "alternativa de poder global o a escala europea" defensada, entre altres més propers, per Zizek. Posem com exemple al propi Pepe Mújica, president d'Uruguai, a qui ningú pot negar la seva honestedat fonamental, com un element il·lustrat en l'aparell de poder del seu país: intentant l'estabilització i modernització de l'estructura socioeconòmica capitalista uruguaiana i llatinoamericana (com ell mateix reconeix), i al mateix temps establint fons estatals d'ajuda a empreses autogestionades i mecanismes de participació política barrial i local en tot cas ambivalents (doncs al mateix temps que funcionen com "escoles" de participació i punts nodals del teixit local, fan a aquest mateix teixit depenent i funcional a les necessitats d'informació i de transmissió de missatges de l'aparell estatal, encara vinculat en l'essencial als interessos del capital transnacional, encara que sigui emergent).

Posar l'accent sobre la funcionalitat mútua d'ambdós processos, no obstant això, en el marc d'una dinàmica de superació del capitalisme històric (l'articulació territorialitzada de contrapoderes efectius i espais furtats a la lògica mercantil i l'ocupació més o menys momentània d'institucions essencialment funcionals a aquesta mateixa lògica per part d'elements "amistosos" per als moviments), malgrat que sembla caracteritzar un moment històric concret que haurem de recórrer, no basta per a delinear una estratègia factible per al proletariat global. Aquesta només podrà definir-se, si volem obrir el meló, no només del règim de 1978 sinó del sistema en el seu conjunt, posant sobre el tapet tres elements essencials per a acompanyar aquest moment de coexistència d'il·lustració despòtica i experimentació popular: la necessària independència i autonomia dels projectes populars i de classe respecte del poder (encara que sigui il·lustrat); la densitat pedagògica i participativa dels processos, generant dinàmiques d'educació popular que elevin la consciència de classe i les capacitats dels treballadors i les

classes subalternes; i la persistència en el "llenguatejar" la necessitat del canvi global i sistèmic, que dugui a una plena quotidianitat alliberada del capitalisme.

L'11 de juny de 1773, Denise Diderot emprèn viatge a Sant Petersburg. Allí li espera l'emperadriu Catalina, paradigma de les monarquies progressistes i il·lustrades. Després d'una temporada en la cort russa, el conegut filòsof radical i autor de l'Enciclopèdia, que s'havia passat gran part de la seva vida reflexionant sobre la necessitat d'individus poderosos i progressistes per a l'expansió de la llum de la raó, se sentia tan malament que van haver de dur-lo en un cotxe especialment dissenyat perquè hagués de viatjar tombat. En el viatge de tornada va evitar expressament Potsdam, residència de Frederic el Gran, rei il·lustrat i amic de Voltaire, que li havia enviat una amable invitació. El Diderot més republicà, més llibertari, més crític amb Occident, esclata precisament llavors. No va ser l'únic. Aquest va ser el trànsit de la il·lustració a la Revolució, de Voltaire i La Mettrie a Robespierre, Marat, Hebert i, finalment, Babeuf. Mentrestant, en els "porus" de l'Antic Règim, en els carrerons, en els llocs de producció, en els mercats, en els costums i en els romanços i les octavetes clandestines, un altre tipus d'economia, de convivència, de sociabilitat, havia arribat a la seva autèntica hegemonia que només hauria de fer-se expressa el 20 de juny de 1789 en el "joc de la pilota" de Versalles.

Construir contrapoders territorialitzats, teixir densitat col·lectiva, il·luminar i experimentar els aspectes pràctics i efectius de la nova convivència, des del local, des del proper, obre espais per a l'emergència de la nova societat de productors lliures i cooperatius que s'apunta com única solució factible a la creixent devastació capitalista.

** Article de l'activista llibertari José Luis Carretero Miramar extret del web de l'ICEA.*

CONTRANUNCI

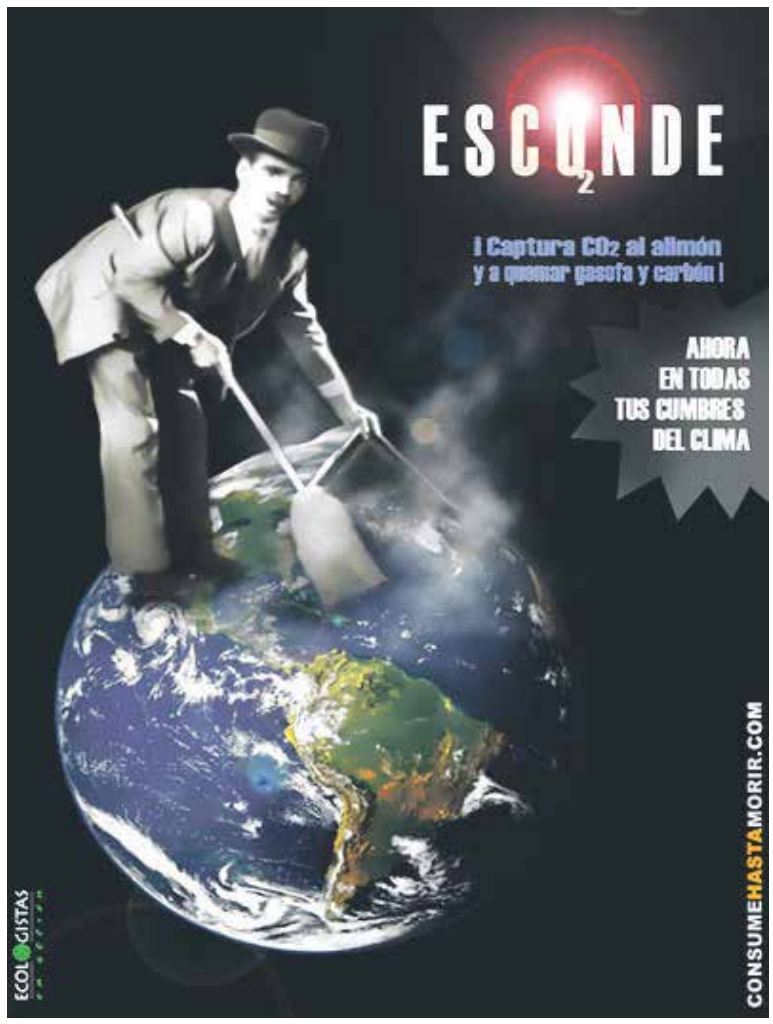

Diccionari Militant

El bar "La Tranquilidad" i el 19 de Juliol del 1936 al Paral·lel

Agustín Guillamón

Ahir

Al gener de 1901 es va acabar de construir un cobert en el qual es va obrir una taverna anomenada "La Tranquilidad", situada a la cantonada de l'avinguda del Paral·lel amb el carrer Comte del Assalt (ara Nou de la Rambla), que cap al 1910 es va traslladar al número 69 de l'Avinguda del Paral·lel, al costat de l'actual teatre Victòria.

Des de principis del segle vint diversos cafès del Paral·lel s'havien convertit en punt de trobada habitual d'anarquistes i sindicalistes. A les terrasses contigües dels cafès Espanyol, Concert Sevilla, Paral·lel i Rosales, en la gran vorera de l'avinguda Paral·lel des del número 64 al 80, entre els carrers Ronda Sant Pau i Abat Safont, es debatia tot el que és humà i diví. Just a la vorera de davant, al cafè La Tranquil·litat, trobaven aixopluc les ideologies més utòpiques i es planificava des de les respostes més adequades als atacs patronals fins a una insurrecció armada o una vaga general. La paradoxa del nom del cafè-taverna amb la realitat de l'ambient que respiraven els seus parroquians no podia ser més radical.

Del 1917 al 1923, durant els anys més durs del pistolerisme, els sicaris de la patronal mataven pels carrers de Barcelona els sindicalistes de l'Únic. I al bar La Tranquil·litat hi havia sovint rifes de "pipes" entre la clientela. La "pipa" no era una eina de fusta per fumar, sinó una Star per defensar-se dels assassins del Lliure i de la policia de Martínez Anido. També era possible comprar una pistola per algunes poques pessetes que, en casos de confiança i necessitat immediata, podia adquirir-se a terminis d'una pesseta a la setmana. Existia una provisió gairebé inesgotable de Stars, fabricades durant els anys de la Gran Guerra per proveir l'exèrcit francès, que a causa del descontrol del govern assortien abundantment un pròsper mercat negre. La pistola semiautomàtica Star, coneguda com "la sindicalista", era la utilitzada pels obrers del Sindicat Únic (CNT), mentre la "Browning" era la predominant entre els assassins del Sindicat Lliure. Aquest sindicat groc gaudia del recolzament del Sometent, les diverses bandes parapolicials i la policia oficial, sense que fos gaire clar els límits entre uns i altres, coordinats tots ells per Capitania i el cap de policia, i generosament finançats per la patronal, en un clarissim i descarat exercici de terrorisme d'Estat, que va aconseguir la seva màxima expressió en la pràctica habitual de la "llei de fugues" .

El 23 febrer de 1923 Joan García Oliver, en una reunió realitzada al bar La Tranquil·litat amb els delegats de diversos grups d'afinitat anarquistes, va exposar la seva tàctica de la "gimnàstica revolucionària", que va ser aprovada amb el nomenament d'un comitè de coordinació, constituït per Aurelio Fernández i Ricardo Sanz. El 10 de març va ser assassinat el dirigent cenetista Salvador Seguí, al carrer de la Cadena, a la sortida del bar La Trona. Al setembre de 1923 el cop d'Estat de Primo de Rivera va instaurar una fèrria dictadura, que va donar carta blanca al pitjor enemic del moviment obrer, Martínez Anido, que va sumir a la CNT en la clandestinitat i una llarga foscor.

Ja en els anys trenta els activistes anarquistes van fer de La Tranquil·litat un assidu lloc de trobada nocturna d'anarquistes i cenetistes, després d'una jornada de treball. Tampoc era difícil trobar ocasionalment al mateix bar, a l'hora de dinar, als pistolers germans Badia, futurs organitzadors de la policia catalanista del Govern de la Generalitat i fanàtics anticenetistes, empassant-se unes enormes amanides de ceba i bevent de grans porrons, amb unes monumentals pistoles dipositades sobre la taula, a manera de fatxenderia de gàngsters i provocació antisindicalista .

Martí, el propietari del bar, era una antic militant cenetista, que permetia es servissin gots d'aigua de l' aixeta, i la permanència il·limitada a les taules, sense cap despesa. Les batudes eren freqüents, perquè eren el primer lloc que la policia visitava en cas de disturbis. Al gener de 1932 diversos anarquistes, entre els quals hi havia Francisco Ascaso i Buenaventura Durruti, van ser detinguts al bar La Tranquil·litat, ja que pocs dies després de la insurrecció de l'Alt Llobregat havien concertat, molt ingènuament, una reunió en la conegudíssima taverna.

A un quart de cinc de la matinada del 19 juliol de 1936 les tropes de la caserna del Bruc, a Pedralbes, havien sortit al carrer, dirigint-se per l'Avinguda 14 d 'abril (avui, Diagonal) cap al centre de la ciutat. La tàctica del Comitè de Defensa Confederal havia acordat que seria més fàcil batre la tropa al carrer que si romania atrinxerada en les seves casernes .

A dos quarts de cinc de la matinada, el regiment de cavalleria de Montesa, situat al carrer Tarragona es va afegir al sollevament militar.

El primer esquadró va ocupar la plaça d'Espanya amb una secció de metralladores i dos canons procedents de la caserna dels Docks.

El segon esquadró, amb una secció de metralladores va aconseguir el seu objectiu, que era el de dominar la plaça de la Universitat i ocupar l'edifici universitari, emplaçant metralladores en les torres .

El tercer esquadró tenia per missió dominar el Paral·lel, amb l'objectiu d'enllaçar el regiment amb Capitania. En arribar a l'altura de la Bretxa de Sant Pau no van poder superar una monumental barricada de llambordes i sacs de terra, que dibuixava un doble rectangle, des del quiosc situat davant d'El Molino fins al bar Chicago, perquè un intens tiroteig els tancava el pas. La tropa facciosa va aconseguir ocupar el sindicat de la Fusta de la CNT, al carrer del Roser, i les barricades, abandonades pels militants obrers quan els oficials al comandament (aplicant el Pla Mola d´extermini) van amenaçar afusellar allà mateix a dones, vells i infants del barri. Els militars revoltats van instal·lar tres metralladores: una davant del bar La Tranquil·litat (al costat del Teatre Victòria), una altra al terrat de l' edifici que fa paret amb El Molino, i la tercera en la barricada de la Bretxa de Sant Pau, que van ser emprades a fons contra el poble en armes .

Escofet, el comissari d'ordre públic de la Generalitat, havia perdut el control del Paral·lel, perquè la com-

panyia de guàrdies d'assalt, tramesa des de la Barceloneta, havia estat vençuda i acorralada al moll de Barcelona, prop de la Duana. Els facciosos havien obtingut una primera victòria, i dominaven tot el passeig de Colom des de Correus fins a la Duana, així com tot el Paral·lel, el que els permetia enllaçar amb plaça d'Espanya i la caserna del carrer Tarragona. Eren les vuit del matí. A les onze del matí el tercer esquadró havia aconseguit dominar tot l'espai de la Bretxa, després de tres hores de combat.

Els comitès de defensa cenetistes van decidir contraatacar a la Bretxa indirectament, des de Comte del Assalt (avui Nou de la Rambla) i altres punts, infructuosament. Es van sumar als assaltants una desena de guàrdies d'assalt que, tot i haver estat requerits en el lloc per l'oficial d'Assalt que combatia amb els militars revoltats, van decidir sumar-se a les forces populars. Poc després, els reforços procedents de plaça del Teatre, després d'assaltar l'Hotel Falcó, des d'on havien estat tirotejats, es van desplaçar des de les Rambles pel carrer de Sant Pau, i després de pactar la neutralitat de la caserna de carrabiners i buidar la presó de dones de Santa Amàlia, van arribar pel carrer de les Flors fins a la Ronda de Sant Pau, batuda des de la barricada del Paral·lel pel foc de la tropa facciosa.

Antonio Ortiz, amb un petit grup, que portava les quatre metralladores preses en Drassanes, va aconseguir creuar a l'altra banda de la Ronda de Sant Pau, construint ràpidament una petita barricada que els posava a l'abric dels trets de les tres metralladores instal·lades a la Bretxa. Després de pujar al terrat del carrer Aldana, els anarquistes van emplaçar les seves metralladores al terrat del bar Chicago (es conserva encara el mateix edifici porticat), que van protegir amb les seves ràfegues l'assalt en tromba, i a l'uníson, directament sobre la Bretxa, des del cafè Pay-Pay al carrer Sant Pau (davant de l'església romànica), des del carrer de les Flors, des del carrer de les Tàpies i des d'ambdós extrems del carrer Aldana, a més d'una maniobra envoltant des del carrer Hortes .

El capità que manava la tropa al costat de la metralladora, situada al mig de la Bretxa, va ser abatut pels trets de Francisco Ascaso, el més avançat dels atacants, que avançaven corrent temeràriament a la descoberta. Un tinent va intentar revelar en el comandament al capità caigut, per seguir resistint, però va ser abatut per un caporal de la pròpia tropa. Era el final del combat obert al carrer. Al migdia la majoria de soldats havien confraternitzat amb els cenetistes.

Els pocs combatents que encara quedaven del tercer esquadró s'havien anat refugiant a l'interior d'El Molino, on es van rendir cap a les dues de la tarda. En aquest punt crucial de la ciutat els anarquistes, entre els quals es trobaven Francisco Ascaso, Joan García Oliver, Antonio Ortiz i Ricardo Sanz, havien derrotat l'exèrcit, després de més de cinc hores de lluita. Garcia Oliver no deixava de cridar "sí que es pot amb l'exèrcit!", mentre Ascaso brandava el fusell sobre el seu cap, tot fent salts d'alegria. Entre els anònims combatents cenetistes victoriosos en la Bretxa hi havia el militant del Sindicat únic de la Fusta, Quico Sabaté, que anys més tard es va convertir en un dels maquis més famosos i temuts.

Trencada la comunicació de Capitania i Drassanes amb les casernes dels afores de la ciutat, per la derrota dels militars a la Barceloneta, el Cinc d´Oros i ara de la Bretxa de Sant Pau la insurrecció revolucionària es va refermar amb la presa dels trenta mil fusells de la caserna de Sant Andreu.

Davant l'amenaça feixista, que avançava ràpidament per Andalusia i cap a Madrid, es va imposar la consigna d'unitat antifeixista, d'unió sagrada amb la burgesia demòcrata i republicana. Més que una dualitat de poders entre Generalitat i Comitè Central, es donava una duplicitat de poders.

Els comitès revolucionaris, sorgits espontàniament per tot arreu, imposaven la nova realitat política, social i econòmica sorgida de la victòria insurreccional obrera sobre l'exèrcit, i a Catalunya aquests comitès, a la fàbrica o localment, exercien tot el poder.

S'obria a la ciutat una situació revolucionària, amb esperançadores possibilitats, que la guerra antifeixista va diluir ràpidament, amb la reconstrucció del poder estatal en el si d'una tempesta contrarevolucionària. Després d'una terrible guerra d'extermini, després de molta fam i de bombardejos massius, Barcelona va viure quaranta anys de "pau", terror i feixisme, que van posar en pràctica una massacre física, organitzativa i política del moviment obrer, que va quedar impune per sempre més.

Avui

Avui, al número 69 de l'avinguda del Paral·lel, en un edifici de nova planta, trobem un anodí basar i un supermercat. Res indica què allí va haver-hi en els anys vint i trenta un bar anomenat La Tranquil·litat. Res recorda que uns metres més enllà, a la plaça del davant d´El Molino, els obrers barcelonins i la CNT, van derrotar a l'exèrcit facciós i al feixisme. I ningú explica que allà mateix, el 19 de juliol de 1936, va arribar l´hora en que els comitès de defensa cenetistes van conquerir el nom de milicians i el de revolucionaris.

L'absència d'una senzilla placa certifica que Franco ho va deixar tot ben lligat. L'omissió de qualsevol commemoració a la Bretxa de Sant Pau, a la bellíssima victòria del proletariat barceloní sobre l'exèrcit revoltat, testifica l'amnèsia pactada durant la Transició entre franquistes i antifranquistes, i la interessada manipulació que els garants de l'ordre capitalista, d'esquerra o de dreta, fan de la història del moviment obrer.

Però quan passis davant d'El Molino, recorda i recorda-li a tothom: aquí, en aquest lloc, el 19 de juliol de 1936 el poble de Barcelona va derrotar a l'exèrcit i al feixisme. Aquesta és el millor homenatge als nostres avis. I potser l'únic que ens permetin fer, si no cridem massa fort. Millor la memòria viva de la guerra de classes que una placa de metall rovellada.

La taula de Porrera

De pell endins...!

Artur Sardà

No fa gaire hi ha hagut moguda mediàtica en torn al cas d'un nen que es va contagiar de diftèria i no estava vacunat. Dic «i» i no «perquè» per no ser tendenciós, ja que en aquest tema de les vacunes es veu que hi ha molt que discutir i molta gent que hi entén més que jo per fer-ho. Ja vaig dir en una altra ocasió que no em volia mullar en aquesta qüestió per ignorància.

No, un cop més la vesant que vull tocar no és la pròpiament científica sinó la referent a drets i deures. El Boi-Ruíz, amb un joc lingüístic digne d'hipnotitzador amateur, va declarar una cosa així com que s'haurà de fomentar un comportament responsable de part dels pares o... hauran de ser obligatòries! És a dir, que si volem conservar la nostra llibertat d'escollir, haurem d'escollir el que diguin ells.

A veure si ens entenem! La llibertat de decidir no implica necessàriament encertar la millor decisió. Com tampoc les decisions majoritàries tenen perquè ser les més correctes. És a dir, que llibertat i democràcia directa volen dir assumir el risc i la responsabilitat d'equivocar-se com a part de les regles del joc. Això que si no decidim de forma responsable, ens hauran de forçar sense ganes només vol dir «si o si, com comprendreu»; tot el relat en sí mateix és una d'aquestes històries que el poder destaca pel seu caire exemplificant, per demostrar que si no fos per ells i les seves decisions responsables, què seria de nosaltres?

Mon àvia em feia el mateix de petit. «Compte, que prendràs mal» o «Ja t'ho deia jo». I és clar, com que sempre deia, un cop o altre encertava. I tan se val que l'estadística li negués la raó, al final semblava que la tenia tota, i que tot el saber que em podia deixar per herència era que el món és un lloc hostil i perillós i que hem de viure amb por prenent tota mena de precaucions. Mon àvia va viure la guerra i m'educava en plena dictadura, és clar!

Però el model és el mateix. Por, molta por! Por de les infeccions, por del desordre, por del desconegut,... i, com a conseqüència lògica, submissió a l'autoritat que, com qualsevol màfia, ens ven protecció a canvi que l'hi facilitem els negocis!

Acostumant-nos a la prohibició d'unes drogues, els hem obert la porta perquè comencin a pensar en l'obligació d'unes altres!

Tot i així, si algun dia deixéssim de viure en un món corromput on els qui manegen els fils ho fan pensant en interessos particulars; si, per contra, les decisions es basessin en el bé comú, em pregunto si caldria decidir-ho tot d'acord al que diu la Ciència o al que opinen els tècnics (suposadament els més preparats per afrontar decisions complexes). S'haurien de sotmetre totes les creences personals a l'opinió dels experts? Ens podríem saltar la discussió assembleària i senzillament encarregar un estudi sobre el tema?

La meva resposta és que no; o que s'ha de posar un límit en un lloc o altre. En la pròpia naturalesa de la Ciència hi ha implícit un cert relativisme. Si no fos perquè en el fons sabem que el que avui ens sembla evident, demà, amb nova informació, ens pot sembla equivocat, perquè ens hauríem de preocupar que els experiments siguin reproduïbles i perquè hauríem d'invertir energies en repetir-los? Doncs en això consisteix la filosofia científica, en el fons en dubtar de tot i, per tant, en no menysprear res (ja que si tot pot estar equivocat, també tot pot ser possible).

On hem de posar doncs els límits de les decisions col·lectives? En un article anterior vaig dir que per a mi l'única propietat privada vertaderament legítima és el propi cos de cadascú. Seguint la mateixa lògica, la frontera infranquejable seria la pròpia pell. De pell endins, mano jo! Per això (a part de per moltes altres coses) opino que ni l'estat ni l'assemblea tenen dret a prohibir-me ingerir la merda que vulgui (diga-li drogues) ni tampoc a obligar-me a ingerir la merda que volen (diga-li vacunes). I el que volia senyalar és que com que els hem permès prohibir, ara potser es prendran la llibertat d'obligar!

El far

Jesús Lizano, poeta i filòsof de l'Acràcia

Ferran Aisa

El passat 27 de maig moria a la seva ciutat el poeta, filòsof i pensador anarquista Jesús Lizano (Barcelona, 1931), a l'edat de 84 anys. Lizano, des de la seva poesia, des de la seva soledat, des de la seva aventura..., ha deixat escrita una monumental obra convertida en l'illa utòpica de LIZANIA. Des del misticisme llibertari, des del comunisme poètic, des de la comprensió i des de la poesia ha realitzat el seu viatge a l'Acràcia: "En la Acracia, / todos, todos seremos compañeros."

El poeta ha anat teixint i confeccionant amb els seus versos i amb las seves proses filosòfiques una gran obra literària del pensament humà. Darrerament recollides en l'edició realitzada per la Fundació Anselmo Lorenzo (Madrid, 2014), en dos volums de 767 i 710 pàgines respectivament, amb el títol de *Lizania. Aventura poética y libertaria*, 2001-2013. Aquesta gegantesca obra es continuació de tota la saga firmada amb el nom de Lizanote de la Mancha a les edicions de Lizania de l'editorial "El Ciervo", o la més recent de Virus Editorial "El ingenioso libertario Lizanote de la Acracia o la conquista de la inocencia." En aquests llibres suren els seus versos més coneguts: *Lizano de Berceo, Balada del soldado desconocido, La columna poética, Lamento àcrata, A la mierda, ¡En el Coven Garden, Canción del Popocatepelt, La soledad, Poemo, El prisionero del tiempo, Las personas curvas, El lizanismo, Caballitos, Mamiferos...*

Però Jesús Lizano es un pensador llibertari que, amb la seva veu eixordadora, alça el seu clam messiànic: "Mi mundo no es de este reino", i convida a tothom a viure el comunisme real dels éssers humans al convertir-nos tots en companys d'una única causa: la humanitat. La utopia viu al nostre

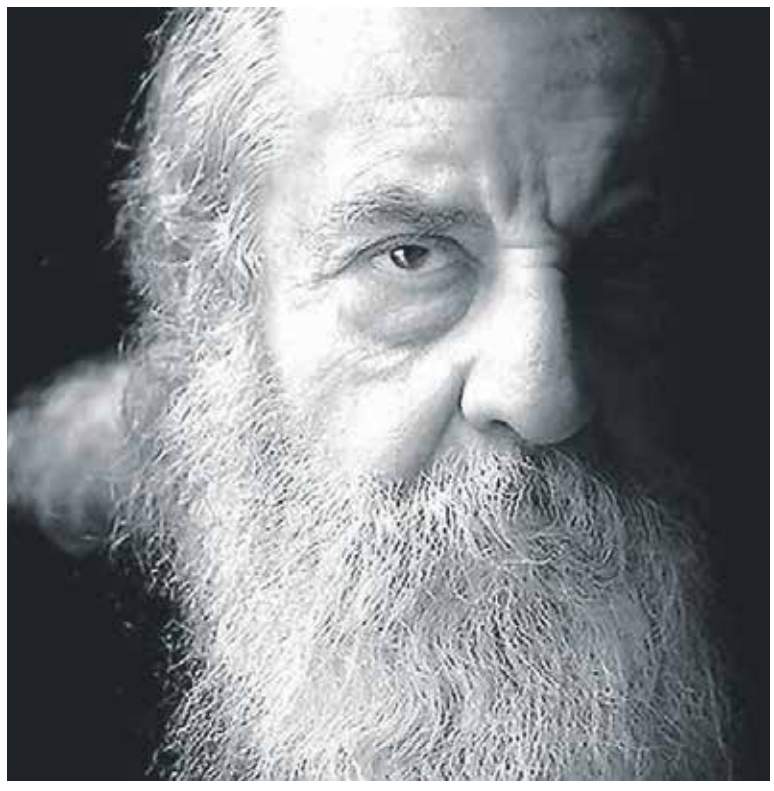

horitzó, però també viu amb nosaltres mentre som al camí en direcció cap l'horitzó. María Luisa Berneri, ho explica: "Les utopies moltes vegades han estat plans d'organització social rígida i mecànica, estructures mortes concebudes per polítics, economistes i moralistes; però també han estat el palpitant somni dels poetes."

No hi ha dubte la poesia és un viatge utòpic, doncs l'art poètic està marcat per l'essència del significat que té la utopia, un no lloc, la realització de l'impossible. Rafael Argullol, escrigué: "El poeta vacil·la davant el suposadament realitzat, la seva obra. Encara que en cas de que aquest hagi aconseguit als seus ulls un alt grau de perfecció sap que és un fruit que falla, dolorosament incomplert i, fins i tot, inacceptable.

El poeta Jesús Lizano ha desenvolupat un pensament llibertari basat en la idea del món real poètic com oposició al món real polític. La seva visió és completament utòpica, Lizano considera que el món real polític és el que perpetua la situació social de dominants i dominats, a canvi, el poeta, propugna la idea d'una societat comunista poètica, que permetria a l'ésser humà la conquesta de la Innocència.

Lizano, amb els seus raonaments filosòfics, proclama el retorn a l'estat natural. El fragment final del seu poema La conquista de la inocencia, és fonamental per comprendre la seva filosofia i el seu misticisme llibertari: "Y porque pienso qué es un hombre / si deja de ser niño, / que se equivocan las escuelas / que intentan hacernos hombres / prometiéndonos falsos paraísos, / que la anarquía sólo será posible, / cuando todos fueramos niños / cuando todos partamos / a la conquista de la inocencia, / que escribo este poema / porque resulta que soy un niño...

Un altre aspecte original del poeta és la reivindicació que fa de l'espècie humana: "Y convencernos que caminamos como especie, que no es "la sociedad", sino la especie la que nos une porque, como es fácil observar, no se puede hablar sino de "sociedades" y si de especies, es decir, de lo natural. Y es que resulta que somos la misma especie y tenemos los mismos problemas esenciales y todas esas fronteras, divisiones y diferencias impuestas por el dominio que nos enfrentan y dividen dejarían de hacerlo una vez viviéramos lo que somos realmente. Sólo así veremos de dónde venimos y a dónde vamos, si es que antes no nos autodestruimos a causa de esta estructura al parecer irremediable, y en donde estamos. Claro que el comunismo es el máximo ideal de lo humano. Pero el poético, el que vislumbra ese cambio de estructura, el que ve la posibilidad de la coordinación de nuestra complejidad, plenitud sólo imaginable cuando hay libertad de pensar y sentir para vernos únicos y compañeros. Todos. (...) Al sufrir este mundo real político del que no salimos me pregunto si para esto salimos del mundo real salvaje."

Jesús Lizano ha continuat manifestant-se favorable a construir un camí que refaci els vells ponts de l'acràcia i ho ha fet tant amb els seus versos com en el seu pensament, el febrer de 2011 enviava, sota el títol "Compañeros", un nou missatge: "El próximo día 23 en que cumpliré 80 años quiero ofrecer mi última lectura de poemas a la vez que presentar el que ha de ser el último libro de LIZANIA del que estoy preparando edición. Teniendo en cuenta no sólo mi edad sino también mi delicado estado de salud me ha parecido esta fecha la indicada para recordar su primer verso: "He descubierto tierra", en 1945, y de cómo al final de esta aventura poética que me vive puedo señalar que aquella tierra era la Acracia y recordar como se han ido fusionando en ella lo poético y lo libertario y de cómo esta fusión es la que me hace tener fe en lo humano, más allá de nuestras luces y de nuestras sombras, acercándome cada día más a lo natural, a lo que somos realmente, superando la actual estructura dominantes-dominados, con un sin fin de ideas enloquecidas y enloquecedoras por encima de nuestras vidas. "Mi patria es el mundo, mi familia la humanidad" es un pensamiento libertario que significó junto a otras reflexiones y experiencias, el que haya podido escribir ese "manifiesto anarquista" que me ha publicado la FAL, viendo cómo salir del pozo político en que nos vemos sumergidos para vernos todos los seres humanos compañeros con los mismos problemas esenciales, con un mismo denominador común, nuestra especie humana, más allá del sin fin de numeradores que nos dividen y enfrentan..."

Entre els escrits filosòfics poètics de Lizano destaca Camino de comprensión on desenvolupa el seu pensament racional, irracional i utòpic sobre la lluita per el poder, una de les claus per entendre la divisió de la societat entre dominants i dominats: "El raciocinismo –escriu- originario de la prepotencia del dominio y el irracionalismo de la sumisión."

Jesús Lizano ha legat a la humanitat una gran obra literària filla de la poesia i del pensament àcrata, una obra dedicada al mamífers que han oblidat que ho són i es creuen que són bisbes, lampistes, diputats, policies, cantautors, alcaldes, oficinistes, aparelladors, actrius, putes, lesbianes, demòcrates, comunistes, marquesos, soldats, camperols, italians, anglesos, catalans: "¿Catalanes?/ Yo veo mamiferos."

La recepta

Truita d'estiu (*)

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

6 ous
3 patates grosses
1 ceba
1 tomàtiga
1 pebre vermell
1 albergínia
1 carabassó
oli d'oliva
sal

Elaboració:

Fregiu les patates, el pebre i la ceba, tot junt. Tallau l'albergínia i el carabassó a daus petits, i fregiu-los a part. Agregau a la meitat de l'operació la tomàtiga, tallada també a daus petits, per evitar que formi una salsa. Si no ho feix així, resulta difícil després que l'ou colli. Bateu els ous. Posau les verdures frites en una paella amb un poc d'oli calent i incorporau-hi l'ou batut. Preparau la truita. Anau en compta a l'hora de donar-li la volta. Bon profit!!!

(*) Aquesta recepta és típica dels estius eivissencs.

La llum llibertària

Josep Estivill
https://lallumllibertaria.wordpress.com/

★ Molt fluixa ★★ Passable ★★★ Interessant ★★★★ Bona ★★★★★ Molt bona

La platja llarga
Ariadna Costa, 2015

★★★

Documental sobre la lluita ciutadana contra el projecte de construcció d'un passeig marítim a la Platja Llarga de Tarragona, un dels pocs trams de costa verge que queden a la ciutat. La iniciativa, del Ministeri de Medi Ambient, era desastrosa: es venia com un projecte sostenible, però no ho era gens. Així, els materials constructius es portaven de tot el món, es construïa un mur de ciment enorme, talaven metres del bosc de la marquesa (un bosc declarat patrimoni natural) i, el que feia més angúnia, obria les portes a la urbanització massiva de l'altra banda dels passeig.

La gestió de l'Ajuntament no va poder ser pas gaire millor. El regidor d'urbanisme d'aleshores, Jordi Sendra, de CiU, està magnífic en el seu rol de polític cínic. Justifica la construcció del (típic) passeig amb l'argument que la platja és de tothom i no pas d'uns privilegiats o que l'Ajuntament hauria pogut informar més del projecte però que, és clar, no podien anar casa per casa a explicar-lo. Al final, un greu error administratiu (les expropiacions de finques es van fer abans que el projecte del ministeri estigués aprovat definitivament) i les constants accions de protesta de la Plataforma Salvem la Platja Llarga, encapçalada per l'activista Lola Paniagua, van salvar un dels espais naturals més emblemàtics de la capital tarragonina.

El documental retrata els vuit anys de litigi entre poder polític i poder popular en defensa del paisatge cultural.

Té l'al·licient que, per una vegada, la lluita contra els poderosos acaba bé.

If…
Lindsay Anderson, 1968

★★★★

Primera part de la trilogia vital del personatge Mick Travis -magnífic Malcolm McDowell- en el seu periple vital de confrontació desacomplexada amb el sistema. En aquest primer episodi trobem el protagonista en l'etapa d'estudiant a una universitat. La institució acadèmica es presenta en tot el seu anacronisme com un lloc autoritari que no generar sinó ressentiment i ràbia. Crítica delirant a l'establishment britànic. Sense matisos ni concessions, Lindsay Anderson, un dels directors emblemàtics del "Free Cinema", opta per la violència més extrema per fer una escombrada completa de tots els paràsits de la societat (polítics, religiosos i militars). El desenllaç és impactant (inimaginable veure alguna cosa semblant en el cinema actual). Un clàssic imprescindible.

Estrelles a la meva corona
Jacques Tourneur, 1950

★★★★

Un home recorda anècdotes de la seva infància, situada en una petita ciutat del sud dels Estats Units, a finals del segle XIX. Un ambient idíl·lic, personatges amables i un entorn d'eterna primavera. Arriba un veterà de la Guerra Civil per a exercir el seu ministeri com a pastor religiós, però com que no tots els feligresos accepten els seus sermons es produeix un rebuig social; en particular, estableix una rivalitat amb un jove metge, que no el vol al costat dels malalts. L'aparició d'un sobtat brot de febre tifoidea posa a prova la convivència entre els veïns. La frustració en una situació de crisi es descarrega contra els més dèbils i s'activa la temible organització racista del Ku-Klux-Klan.

El director francès Jacques Tourneur, instal·lat en aquell moment dins de la indústria nordamericana, subratlla amb molta delicadesa alguns dels eixos que han conformat la història dels Estats Units: la persecució dels negres, la força de les creences religioses i un cert esperit de feliç anarquia individualista, (possible per la manca d'estructures estatals sòlides). Aquest darrer element, el més subtil de tots, acaba mostrant les escenes més poderoses del film, las que deixen entreveure finament les xarxes de la solidaritat, com el moment en que la família formada per un pare i cinc fills agafen les armes per defensar el seu veí, un home vell i afectuós però amb l'estigma de ser negre i víctima de l'assetjament d'un especulador immobiliari. També la figura del pastor religiós, un personatge clau en la trama, sembla més aviat sembla un mediador social. Tots els personatges configuren una imatge molt plàcida, segurament allunyada de la història real, però configuradora d'una certa idea de la utopia. La música, la fotografia (en un bellíssim blanc i negre), les interpretacions molt naturals per part d'un extraordinari repartiment d'actors i la magnífica factura creativa en algunes escenes, com la culminant del linxament del Ku-Klux-Klan, resolta amb bones dosis de realisme poètic, configuren un film rodó, capaç de presentar els aspectes més foscos de la societat nordamericana amb absoluta serenitat.

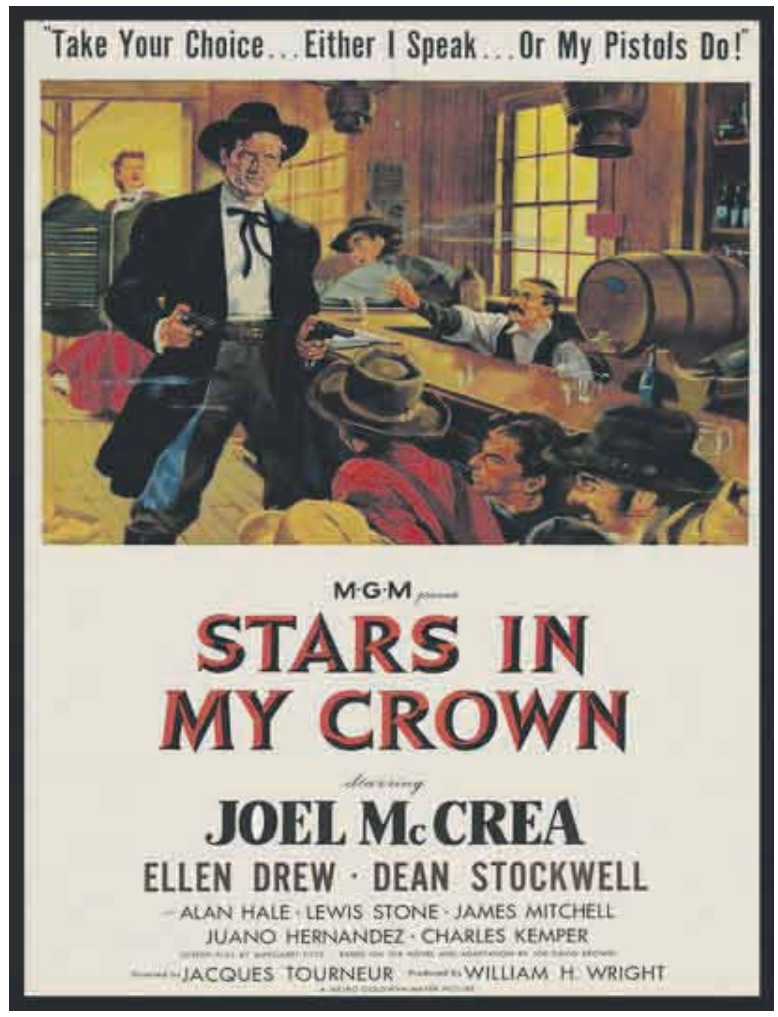

L'anarquisme en les PAU. El combat per la història continua

CGT Ensenyament contra el tractament de l'anarquisme en les PAU 2015

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

El debat entre diferents corrents historiogràfics que interpreten el passat des de perspectives diferents és un dels instruments que permeten l'avanç del coneixement sobre el nostre passat. La història és un àmbit, per tant, en construcció contínua. Una de les perversions que es produeixen en l'estudi del passat és intentar interpretar-lo a partir de conceptes del nostre present que no existien en l'època objecte d'estudi o que tenien significats diferents dels actuals.

Un dels conceptes més controvertits en l'actualitat és el del terrorisme, concepte que, definit des dels poders de l'Estat, té una connotació pejorativa que evita el debat polític i que, aplicat a fenòmens molt diversos, permeten la criminalització d'activitats polítiques i socials que qüestionen l'ordre social existent. El que no és permissible en el camp del debat històric és intentar interpretar esdeveniments del passat, sobretot de la nostra història contemporània en què la violència política utilitzada tant des del poder com des de les classes subalternes era un instrument habitual del conflicte entre les classes, amb aquest concepte de terrorisme que, des de la caiguda de les torres bessones de NY, ha servit per designar determinades formes d'oposició, aconseguir la seva demonització per l'opinió pública gairebé sense debat i facilitar la repressió de l'Estat sense qüestionament possible i amb un ampli consens.

Un fet semblant ha passat en les darreres proves de selectivitat, en l'assignatura d'història. Es demanava a l'alumnat que expliquessin les diferents formes d'oposició al sistema de la Restauració Borbònica en el període 1875-1898. Els i les coordinadores de selectivitat assignen al professorat corrector uns criteris bàsics que han de permetre unificar la correcció. Un dels criteris fa referència a l'oposició del moviment obrer al sistema canovista. Es fa una breu referència a l'aparició del PSOE i de la UGT (sense qualificatius que condicionin l'alumnat) i, de manera immediata, a l'anarquisme, al qual presenta dividit en dues corrents: l'anarcosindicalista i l'anarcoterrorista, recreant-se a continuació en tots aquells atemptats als quals l'alumnat ha de fer referència: bomba del Liceu, Corpus, (dubtós atemptat anarquista...i possible operació policial), atemptat contra Cánovas del Castillo, etc.

La pregunta s'expressava així: "Comenteu l'oposició al sistema de la Restauració fent referència al carlisme, al republicanisme i a l'obrerisme fins al 1898" i els criteris de correcció referits a l'obrerisme, eren: "... l'obrerisme, que veié la fundació del PSOE el 1879 i la UGT el 1888, socialistes; i la divisió dels anarquistes entre anarcosindicalistes i anarcoterroristes, que portaren a terme importants atemptats, entre ells el del mateix Cànovas del castillo el 1897, així com les bombes del Liceu i del Corpus; i el judici de Montjuïc del 1897"

Des de CGT Ensenyament volem mostrar el nostre absolut desacord amb aquesta presentació d'un dels moviments socials més importants de la nostra història contemporània i qüestionem la cientificitat dels termes utilitzats per a definir-lo.

La qualificació d'anarcosindicalisme per al període pel qual es pregunta seria un anacronisme. En tot cas, els i les anarquistes partidàries de l'organització de les treballadores i treballadors podríem considerar-los, en aquesta època, com a partidàries de l'acció de masses, que seran, sens dubte, a la base del futur moviment anarcosindicalista que eclosionaria en la CNT el 1910 (hi va haver un temps en què als i les estudiants se les demanava que diferenciessin entre anarcocol·lectivistes i anarcocomunistes, posant l'accent en la tasca constructiva i de projecte de futur que representava l'anarquisme).

La qualificació d'anarcoterrorisme és una utilització espúria i malintencionada. Fins fa poc, hi havia un cert consens entre els i les historiadores en qualificar als i les anarquistes que van utilitzar l'acció violenta com a partidàries de l'anomenada "propaganda dels fets", accions de caràcter individual i no planificades que tenien com a objectiu atemptar contra representants del Capital, l'Estat i l'Església. Però també diem malintencionada perquè l'ús del terme anarcoterrorisme, en la conjuntura actual, no és innocent. En els darrers dos anys, hem assistit a operacions policials contra el moviment anarquista (Pandora i d'altres...) sota l'acusació de terrorisme, per la qual cosa, és fàcil establir una relació directa entre els fets succeïts en el passat i militants d'aquest moviment a l'actualitat, amb la conclusió derivada d'identificar anarquisme i terrorisme.

També volem remarcar que en els criteris de correcció es precisen detalladament els atemptats succeïts en els anys 90 del S.XIX, però no l'obra constructiva que van desenvolupar la majoria dels i de les anarquistes en els medis obrers: alfabetització, escoles, conferències i debats, estudi de l'esperanto, mitjans de premsa, novel·les socials, etc. Per què tanta incidència en els actes minoritaris de la "propaganda dels fets" i no en la tasca cultural, social i educativa de la immensa majoria?

Creiem, finalment, que a les Universitats se les ha d'exigir la major precisió i equanimitat històrica quan es tracta d'establir criteris de correcció d'exàmens de selectivitat o d'assessorar els autors i les autores dels llibres de text que s'utilitzen a Batxillerat.

És per tot això, que exigim una disculpa pública de les persones responsables, intencionades o no, d'aquesta impròpia presentació del moviment anarquista a la nostra història contemporània.

Manifest de CGT de l'Institut de Cultura de Barcelona (ICUB)

Secció Sindical CGT ICUB

Constatem que la promesa de canvi amb una nova forma de gestionar la Ciutat encara NO s'ha fet realitat a les dependències de l'Ajuntament de Barcelona.

Patim el perill que com sempre a les persones que hi treballem a l'Ajuntament se'ns consideri part del patrimoni adquirit en unes eleccions. Així podem veure com es va conformant un govern municipal amb les mateixes gerents i alts càrrecs tècnics polítics del PSC, del Tripartit i de CIU que són impulsors i ideòlegs de les polítiques neoliberals municipals. Són també responsables directes de privatitzacions, externalitzacions i la conseqüent precarització del treball. També de respondre amb autoritarisme a les demandes socials.

Davant aquesta evidència CGT ICUB, demanem:

1. La revocació dels càrrecs gerencials responsables de l'aplicació de polítiques neoliberals que han privatitzat, bona part dels serveis i equipaments culturals de la ciutat, i han contribuït a precaritzar el treball a l'Ajuntament de Barcelona.
2. Plena transparència i democràcia directa per al control popular de la gestió i compliment d'un rigorós codi ètic de contractació i de salaris que fomenti l'economia social i solidària.
3. Participació popular i laboral amb dret de decisió als òrgans consultius i executius de l'ICUB
4. Retorn a la gestió directa de tots els equipaments culturals de titularitat municipal que han estat privatitzats i externalitzats.
5. Gestió de l'Oferta Pública i Borses de Treball amb transparència i revisió dels criteris aplicats a les borses de treball per detectar llocs estructurals i procedir a convocar l'oferta pública. Molts llocs de la borsa de l'ICUB estan infravalorats.
6. Una política de personal objectiva i definida, contemplant formació, acords de mobilitat horitzontal, reconeixement de la carrera professional, etc. Abandonament de la discrecionalitat i el sistema de confiances. També de les portes giratòries.

Llibres

La revolución de los comités

Hambre y violencia en la Barcelona revolucionaria de julio a diciembre de 1936

Agustín Guillamón

El Grillo Libertario, 2015, 530 pàg.

Quan un moviment revolucionari fa la seva aparició en la història trenca amb les teories mortes i sona l'hora anhelada de l'acció revolucionària.
El proletariat és llançat a la lluita de classes per la seva pròpia naturalesa de classe assalariada i explotada, sense necessitat que ningú li ensenyi res: lluita per sobreviure.
Les revolucions socials, aquestes temptatives de reorganització de la producció i de la societat sobre noves bases, són extremadament rares en la història.
Al segle XX van esclatar la revolució russa, protagonitzada pels soviets, la revolució alemanya, caracteritzada pels räters (consells) i la revolució espanyola, identificada amb els comitès. Soviets, räters i comitès van ser els potencials òrgans de poder de la classe obrera en cadascuna d'aquestes revolucions.
L'estudi d'aquests òrgans de poder permet un coneixement profund de les dinàmiques socials, problemes i febleses de cadascuna d'aquestes revolucions. Més enllà de les circumstàncies polítiques, socials i econòmiques en que van sorgir, ens aporten sempre una experiència insubstituïble, tant en els seus èxits com, sobretot, en els seus fracassos.
Per als revolucionaris, el gran ensenyament de la revolució dels comitès, l'any 1936, va ser la necessitat ineludible de la destrucció de l'Estat.
Aquest llibre és continuació dels anteriors llibres d' Agustín Guillamón: Los comités de defensa de la CNT en Barcelona (1933-1938) i Barricadas en Barcelona.
És el primer volum de la trilogia dedicada a l'estudi del gana i la violència en la Barcelona revolucionària. El segon es titula La guerra del pan i el tercer, de propera publicació, La represión contra la CNT y los revolucionarios. Cadascun dels tres volums pot llegir-se de forma autònoma, encara que formen part d'un mateix treball que a través del fil roig i negre del gana i de la violència política desvetlla la naturalesa, profunditat i febleses de la revolució dels comitès.
Com el mateix Guillamón escriu: "L'ésser precedeix a la consciència. Dit d'una altra forma, la consciència és un atribut de l'ésser. Sense una teorització de les experiències històriques del proletariat no existeix teoria revolucionària, ni avanç teòric. L'hora anhelada de l'acció revolucionària per si mateixa val més que qualsevol text teòric, perquè posa al descobert els seus errors i insuficiències. Aquesta experiència pràctica, viscuda col·lectivament, fa esclatar les inútils barreres i els maldestres límits, fixats durant els llargs períodes contrarrevolucionaris. Les teories revolucionàries proven la seva validesa en el laboratori històric."
Aquesta segona edició corregida, publicada per El Grillo Libertario (http://www.nodo50.org/elgrillolibertario/), presenta una nova portada amb la foto d'un comitè de defensa muntat en un camió a la plaça d'Espanya de Barcelona.

El Grillo Libertario

Contra los pastores, contra los rebaños

Albert Libertad

Pepitas de Calabaza, 2014, 268 pàgs.

Albert Libertad és la gran revelació del periodisme llibertari, un lúcid analista de la realitat política. El problema, per dir-ho d'alguna manera, rau en el fet que aquests textos van ser escrits fa més de cent anys. No els coneixíem pas però ara, Pepitas de Calabaza, treu una antologia d'articles en premsa d'aquest activista francès, de veritable nom Joseph Albert (1875-1908).
El títol de la tria és prou eloqüent: contra els pastors, contra els ramats. En terme generals, denuncia el sistema democràtic, amb les seves eleccions per sufragi universal, els partits polítics, els programes i les campanyes electorals, i les seves limitacions: el ramat és la massa de la gent (inclosa la classe treballadora) que es deixa enredar amb un imaginari polític, la democràcia, que no és altra cosa, que la formalització del contracte social on les classes poderoses ostentaran el poder i mantindran els mecanismes d'opressió de sempre, mentre les classes popular seguiran en la seva situació d'eterna misèria. El pastor (del ramat) és el candidat polític i, per extensió l'amo.
Albert Libertad és un autor de gran categoria literària; alguns dels articles estan escrits en prosa poètica i són molt agraïts de llegir. També tenen al seu favor la desinhibició moral; és a dir, la capacitat de dir les coses pel seu nom, críticament, sense complexos, denunciant obertament tots les corrupcions del sistema. Ens agrada molt, en aquest sentit, l'article "El Hombre y la masa", la història tràgica d'un home que caçava furtivament en les terres de l'amo per alimentar la seva família i contra el qual va actuar tot el pes del Sistema: els policies, els jutges, els mitjans de comunicació, l'opinió pública, etc. Tots ells posaren en marxa una espiral de violència política que portaren aquest home a la autodestrucció. Un article escrit fa cent deu anys que podria ser d'avui mateix.

Josep Estivill

Revistes

HILO NEGRO

Butlletí mensual de la CGT de Burgos, http://www.cgtburgos.org/

NOTICIA CONFEDERAL

Revista de la CGT del País Valencià, http://www.cgtpv.org/

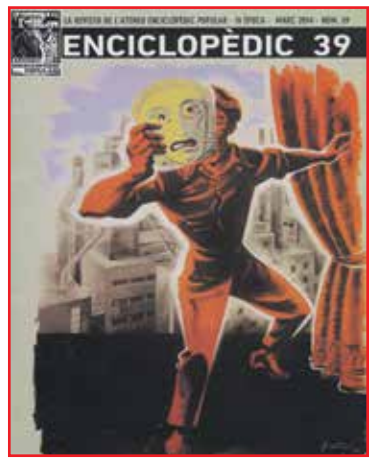

ENCICLOPÈDIC

Revista de l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona, http://www.ateneuenciclopedicpopular.org/

#HOLA DICTADURA

La llibertat en perill d'extinció, edició col·lectiva, http://holadictadura.noblogs.org/

Veus davant la repressió

Redacció

La Directa i Aldarull editen el llibre 'Veus davant la repressió', un recull d'entrevistes dutes a terme des de la Directa que testimonien la violència institucional vers la dissidència explicada en primera persona, hi trobarem veus tant de la lluita com de la repressió i la solidaritat.
Al llarg dels seus nou anys de feina, la Directa ha seguit de prop les persones que han estat objecte de la repressió i les seves lluites. De totes elles n'ha fet una tria per intentar esbossar una panoràmica representativa de la dissidència i dels intents institucionals per desmantellar-la. Són d'interès per la seva actualitat i per la seva voluntat de trencar amb el discurs oficialista d'un statu quo de pau social, democràcia i drets humans universals.
Són veus trencadores, valentes i entregades, memòria d'un passat viu, retrat d'un present inquiet i perspectiva d'un futur combatiu. Ens parlen de casos concrets i de fets personals que serveixen de mirall ampli de la repressió, des de l'experiència individual a la implicació col·lectiva, amb històries que tenen uns noms i uns cognoms, però que podrien haver estat viscudes per moltes altres persones.
Són les veus de: Jorge del Cura. Mamadou. José Solís. Oriol, Jofre i Joan. Ciro Morales. Sergi Hernández. Laia Serra. Alfonso Fernández. Eva Labarta i Andrés Garcia Berrio. Xavier Artigas i Xapo Ortega. Madres contra la Represión. Mariana Huidobro. Isma i Dani. la Xarxa Antirepressió de Familiars de Detingudes.
Les seves narracions parlen de tortura, de privació de llibertat, d'estratègies per enganyar el sistema, per anar un pas endavant de la màquina repressora. Comparteixen el dolor i l'alegria. Són prova de les persecucions ideològiques de qui pensa diferent, de qui pensa al marge i a la trinxera.
Un dels objectius del llibre és que part dels guanys vagin a causes antirrepressives i per això s'ofereix un preu de compra als col·lectius diferent del preu final. El preu de venda final serà de 9 euros i els col·lectius el poden comprar a 7 euros.
La compra anticipada permet pagar de manera col·lectiva (tipus verkami) la impressió del llibre.

Marta Alari Hidalgo i Ginés Puente Pérez, graduades en Història

"Teresa Mañé va ser una influent anarco-feminista"

"Va ser la primera mestra laica de l'estat espanyol i la seva obra intel·lectual i literària és molt extensa"

Josep Estivill

Marta Alari Hidalgo, graduada en Història per la Universitat Rovira i Virgili (2014), actualment realitza un postgrau d'estudis d'arxivística a la UNED. Ginés Puente Pérez és graduat en Història per la Universitat Rovira i Virgili (2013), en l'actualitat es troba realitzant el màster de dones, gènere i ciutadania coordinat per la Universitat de Barcelona.(*)

- Qui és Teresa Mañé i quina importància té la seva figura?

Teresa Mañé Miravet (1865-1939) va ser la primera mestra laica de l'estat. En aquest sentit cal destacar el seu paper com a docent i regent de la primera escola laica de nenes a Vilanova i la Geltrú i d'una escola laica mixta a Reus. Soledad Gustavo —pseudònim que va fer servir Mañé a gairebé tota la seva trajectòria literària— va ser una influent anarco-feminista que aviat va donar mostra de la seva ploma incisiva en diferents publicacions de caire llibertari. També és destacable la seva relació amb anarquistes i lliurepensadors/es de finals del XIX i principis del XX, el projecte editorial que va dur a terme amb companys/es de lluita i amb la seva família, i l'empremta ideològica que va deixar a la seva filla Federica Montseny Mañé. Malgrat tot pel que és més coneguda és per ser la companya de Joan Montseny Carret i per ser la mare de Federica.

- D'on surt el seu pseudònim Soledad Gustavo?

Si bé no podem assegurar per què Teresa Mañé Miravet va decidir fer servir de pseudònim *Soledad Gustavo*, sí podem dir que al seu context molts dels teòrics que es van oposar als poders establerts van haver de fer ús d'un o varis pseudònims per salvaguardar la seva seguretat personal i la de les seves famílies.

- Podríeu comentar la seva experiència com a mestra?

Teresa Mañé va estudiar magisteri a Barcelona i aviat va regentar, amb vint-i-dos anys, una escola laica per a nenes a Vilanova i la Geltrú. Com ja hem comentat, va ser la primera mestra laica de l'estat espanyol i membre de la Confederació de Mestres Laics de Catalunya. Anys més tard essent companya de Joan Montseny va fundar a Reus una escola mixta de les mateixes característiques que la de Vilanova. Aquesta, lluny encara de les propostes que oferia la posterior Escola Moderna de Ferrer i Guàrdia, en referencia a la coeducació, representava un gran progrés per l'ensenyament, sobretot per a les dones. L'escola va aconseguir més alumnes dels que ells podien instruir. Fins i tot la burgesia va portar als seus fills/es a aquest centre, ja que segons deien s'aprenia més que enlloc.

- Com va ser que una defensora de la igualtat de drets entre homes i dones abandonés finalment l'activisme públic per fer de mestressa de casa?

No es pot afirmar que Teresa Mañé abandonés l'activisme a l'esfera pública per fer de mestressa de casa. Sí és cert que en néixer Federica, Mañé va centrar el seus esforços i el seu temps en l'educació i formació d'aquesta. Cal dir que Joan Montseny no va poder participar de la mateixa manera que la seva companya a causa de l'exili a Londres i els posteriors anys de clandestinitat. Això va suposar que la producció intel·lectual de Soledad Gustavo disminuís en els primers anys de vida de Federica, però en cap cas va desaparèixer; com així ho demostra, per exemple, la refundació de *La Revista Blanc*a als anys vint del segle passat.

- Quina va ser la seva activitat intel·lectual i literària?

L'obra intel·lectual i literària de Teresa Mañé és molt extensa. Entre les seves publicacions més conegudes, tant a nivell individual com col·lectiu, trobem *Las preocupaciones de los despreocupados i Dos cartas,* de 1891; *La sociedad futura,* el 1899; *A las proletarias* el 1896; *El amor libre* el 1904; *Organización, agitación, revolución* el 1904 i *El sindicalismo y la anarquía. Política y sociologia* el 1932, entre moltes altres.

Per altra banda, va participar en diverses revistes i publicacions llibertàries com *Las Dominicales del Librepensamiento, La ilustración de la mujer o La Tronada*. En successives ocasions va publicar a periòdics lliurepensadors com *El Vendaval, La Tramontana, El Productor, El Corsario, La Revista Blanca, Tierra y Libertad*, etc. També va ser important la seva tasca com a traductora, traduint textos com, per exemple, la novel·la de Juan de la Hite *El infierno del soldado,* de George Sorel *El porvenir de los sindicatos obreros, o Las ruinas del mundo antiguo: concepción maternalista de la historia.*

- Com van ser rebuts els seus escrits per la societat del moment?

La societat espanyola de finals del segle XIX va estar marcada per la difusió de les idees llibertàries i per la vigilància policial i el control polític. Ambdós van créixer a mesura que es produïen accions directes contra representants polítics i militars de l'estat, de l'església i de la burgesia. En aquest context els escrits de Soledad Gustavo i el contingut de les seves idees van ser, si més no, trencadors.

Per una banda, van ser els sectors clericals i els més conservadors els que van criticar la qüestió laïcista referent a l'educació que defensava Teresa Mañé. També pel matís anarquista que —deien— aplicava a la seva metodologia didàctica.

Per altra banda, cal destacar el diàleg intens que Mañé va mantenir amb els seus companys/es anarquistes europeus/es i el contacte amb revolucionaris/es de tot el món, el que demostra l'acceptació del seu discurs per una part important dels teòrics/ques llibertaris/es del moment.

- Quins són els eixos del seus plantejaments anarco-feministes?

En primera instància trobem una concepció anarco-col·lectivista i lliurepensadora, propera a Pierre Joseph Prodhon. Lluny encara d'un moviment estrictament feminista, ja que creia que el veritable moviment global anarquista incloïa també a les seves propostes l'emancipació de la dona. A fi de segle, a banda d'incloure les premisses feministes al seu discurs, la seva ideologia va girar cap a la part més individualista de l'il·legalisme francès, difós per la Revista Blanca. En nombrosos assajos i relats va donar suport, com a reacció contrària al matrimoni patriarcal burgés, tant a la igualtat de sexes, com a l'amor lliure, el matrimoni lliure i el divorci. Tots ells enfocats i analitzats des d'una òptica heterosexual.

(*) Aquesta entrevista correspon a un estudi sobre els primers 40 anys de vida de l'anarco-feminista Teresa Mañé Miravet.